

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

apoiās

“Ένα βράδυ, είχα γυρίσει
αργά στο διαμέρισμά μου.
Με είχε καθυστερήσει ο φαρ-
μακοποιός, για να μου μι-
λήσει για κάποια υπόθεσι...
Ξαφνικά, ζήτησε να με δει η
κυρία Καστελιέ.

Μόλις την είδα, κατάλαβα
πώς ήταν πολύ ταραγμένη
— Έγώ έκαμα... έκείνο
που σ'ας καταγγείλε! ο φαρ-
μακοποιός! μου είπε, κατά-
χλωμη, μ' ένα βιασμένο χα-
μόγελο. Δέν θέλω να ένοχο-
ποιηθώ κανείς άθώως...

»Το επίθετο Κοστελιέ ε-
νε δικό μου. Κι' εγώ τούδω-
σα τ' όνομα Άντρέ! Ό αν-
θρωπος αυτός, που τον θαυ-
μάζω και τον λατρεύω, είνε
άνυπαρκτος επίσημως... ή
μάλλον, άγνοείται ή πραγ-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ Γ

Λαβὼν προχθὲς τὴν σύνταξιν — χιλιάδας ἑκατὸν —
 καὶ ἔχων γλυκεῖαν ἑκφρασιν καὶ ὕφος ζηλευτὸν
 εἰς τὴν Γλυκάδα ἔσπευσον ἵνα ἄνευ σχολῶν
 ἐπιζητήσω σύναψιν σωρείας εἰδυλλίων.

Και αυτή υπερήφανος κι' ακράδω έρωτευμένη
έποίησεν την πρότασιν, ή πεπαλασμένη,
να γευματίσωμεν όμοι εις κέντρον της πλαζας
καθ' ήπιτοκτώατα δέχονθ' ό χαζός!..
Κι' άφού έσθιασαμεν δεινός με σουβλι-
(σας τρυγούνας)
κι' έφάγομεν μβαρδούνια και σταμ-
-άλα...

(βουλῶδες Μούσα,
— Γεῖά σου κορόϊδο, ἔκραξεν κι' ὥχτο
Κι' ἡσθάνθηεν ὁ ταλαίπωρος ἐν ἀκαρεῖ
πληρώσας δὲ μέχρι λεπτοῦ ὅλους μου
(ἀπιούσα, ζαλάδα, τούς παράδοξοι

καὶ εἰς τὸ Ἄστυ ἔφθασον — ὦ! Ζεῦ! ^(ὡς)
(... ποδαρῖκῳ!...)

»Τὸν γνώρισα τρία χρόνια ἀργότερα, ὅταν ὑπηρετοῦσα σὲ κάποιο νοσοκομείο. Μοῦ κίνησε ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον. Τὸν βρήκα μᾶλλον ταπεινὴς καταγωγῆς, ὄχι μετὰ πολλὴν μόρφωση, ἀλλὰ μὲ μιὰ καρδιά ἐξαιρετικὴ, μιὰ σπάνια εὐαισθησία κι' ἕνα πνεῦμα μ' ἀξιοβλασφηγητὴ λεπτότητα κι' εὐθυμία.

» Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἔκαμα τὸ πᾶν, τὴν δοκιμάσα καὶς μέ-
σοι γιὰ νὰ τοῦ ξαναδῶσω τὴ
μνήμη του καὶ γιὰ νὰ ξανα-
βρῶ τοὺς δικοὺς του... τὴ
γυναῖκα του ἴσως! Δημο-
σίευσά σ' ὅλες τὶς ἐφημερί-
δες τὸ φωτογραφία του. Μά
κανεῖς δὲν παρουσιάστηκε,
οὔτε καν γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ
πληροφορίες.

ΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

»Σήμερα τὸ πρωί, χωρίς, τὸν ξανάπιασαν αὐτοὶ οἱ τρομεροὶ πόνοι. Κατέβηκα ἀμέσως στὸ φαρμακοποιεῖο καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ ἓνα καινούργιο ἀνασθητικό ὑγρὸ, ποὺ τοῦ ὑπαγόρευσα τὴ χημικὴ του σύνθεσι. Κι' ἔκαμα μιὰ ἐνεσι- μὴ αὐτὸ στὸν Ἀντρέ, ποὺ ἔδωξε τούτους πόνους του!

»— Ζουλιέτ!... τραύλι-
σε, Θυμάμαι, Ζουλιέτ!... 'Η
μνήμη μου ξαναγυρίζει!...
Βλέπω ένα χωριό... Βγαίνω
ἀπόνα σπίτι, με μία βαλί-
τσά στο χέρι... Μιά νέα
γυναίκα μ' ἀγκαλιάζει και
μέ φιλάει... Αὐτή η' ἔνεσι
μου ξαναδίνει σιγά - σιγά
τὴ μνήμη μου! 'Ω, Ζουλιέτ,
σε ἴκεται, σταμάτασε τὸν

Εὐτυχῶς, δὲν εἶχε προλάβει νὰ θυμηθῇ τίποτε ἄλλο.

» Ἐμείνα πλάϊ τοῦ δυοῦ ὥρες, κρατῶντας τὸ χέρι του μέσα στὰ δικά μου.

»— Γλυκειά μου!... Πο-
λυαγαπημένη μου!... μού-
λεγε καὶ μοῦ ξανάλεγε, ἀ-
νάμεσα στοὺς πόνους του.
»Ὅταν ἡσύχασε ἐπιτέ-
λους, βγήκα ἀπ' τὸ διαμέ-

ρίσμα μας, με μιάν ώρισμένη και σταθερή απόφαση. Καί, κάποια στιγμή παύει-ψε ό φαρμακοποιός άπ' τό κατάρτισμά του, μήκάα γή-γορά καί έξέκισα την τελευ-ταία γραμμένη σελίδα του βιβλίου όπου σημειώνει τίς συνταγές!

»Έκαμα μιὰ κακὴ πράξι,
ποῦ τὴν τιμωρεῖ αὐστηρὰ ὁ νόμος. Μὰ πρέπει νὰ κατα-
λάβετε τὸ λόγο ποῦ μ' ἔ-
σπρωξε: Τώρα, ὁ τύπος τοῦ
φαρμάκου μου βρίσκεται
γραμμένον μόνο στὸ μυαλό
μου. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι πῶς
δεν πρόκειται νὰ βῇ ποτέ
ἀπὸ κεῖ μέσα, ἔστω κι' ἂν
μοῦ τὸ ζήτησῃ ὁ Ἀντρέ πά-
νω στουσι πόνους του!

»Μετανοιώσα πού ζητοῦ-
σα νὰ ξαναδώσω στὸν Ἀν-
τρέ τὴ μὴνη του. Τὸν λα-
τρεύω. Καὶ θέλω νὰ σώσω
τὴν εὐτυχία μας ἀπ' τὸν κίν-
δυνο πού τὴν ἀπειλεῖ! Καὶ
θὰ τὴν σώσω, μὲ τὴν βεβαιό-
τητα ὅτι ὁ Ἀντρέ θὰ μ' εὐ-

ΜΟΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

— Η Κατίνα Παξινού και ο Άλ. Μινωτής, έφυγαν για το Χόλλυγουντ, προκειμένου να παίξουν σε δυο νέα φιλμ, σύμφωνα με τα συμβόλαια που έχουν υπογράψει. Τον Μάρτιο θα ζαχαρώσουν στις Άθηνες για να εμφανισθούν στο Βασιλικό Θέατρο.

— Όπως και πέρουν, η Κ. Κατερίνα, θα εμφανισθί με τον άνασυγκροτούμενο θιάσό της στον κινηματογράφο «Ιντεάλ».

να ταξίδευε αεροπορικάς αλλά φοβά-
ται άποστευτά καί τά άτυπολόγια τα-
ξίδια... ή μάλλον τίς νάρκες!...
Έτσι, πρώτηιά να μένν στην Αθή-
να, χωρίς να άπομακρύνεται από τά
θεάτρά του.

— Ο κυνικός Μίμης Καντιώτης, ά-
ναρχορέ κατ' αὐτάς στό Χαρτούμι, γιά νά
ανάλαβε τήν εκεί μόνιμη θέσι του
ώς καθηγητόν τής μουσικής.

Ο Καντιώτης είχε άπουσυχθῆ από

— Το θέατρο, όταν όμως πλῆσι· εἰς, πρὶν λίγους μῆνες μὴ ἀδεία, τὸν ἔπαισαν τὰ ἐμφανισθῆ ἐκτάκτως στὸ «Περρὸκε».

— Τὸ «Ἡράκλειο τῆς Κρήτης ἀποκτά τώρα καὶ τρίτο θέατρο μὲ τὸν τίτλο «Τρία Πεύκα». Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἄλλα δύο τοῦ θεάτρου, «Ὅσσις» καὶ «Ντορέ» ὑπέκυψαν στὸν μεγάλο ἔγχρὸ τοῦ θεάτρου, τὸν κινηματογράφου.

— Ἡ «Ἑλλὰ Κανδυλακί, ἡ γνωστὴ ὕψιφωνος τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, ὕστερα, ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες ποὺ ἔχει πετύχει, ἀποφασιστικὰ ἐπείστωσε πρὸς

— Οἱ Ἑλληνίδες τραγουδίστριες, ἐτοιμάζουν ἕνα ἀπόμνημα γιὰ τὸ ὕψος τῆς ἀντιπολίτευσης.

— Τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ὁ Κωστής Χαϊροπούλας, υἱὸς, ἔλαβε τὸ πρῶτο συγγραφικὸ βῆπτισμα, μετὰ ἑνα ραδιοφωνικὸ σκέτος, τὸν ἔδωσε ἐπὶ πληρωμῇ, στὸ Σταθμὸ Ἐνόπων Δυνα-

«Η Ήρῳ Χαντά, στην Κωνσταντ.-
νούπολι όπου εξακολουθεί να παραμέ-
νη, μετά την αποχώρησή της από τὸ
βίασο Βερώνη-Μαυροπούλου, ἐμφανί-
ζεται ὡς ντιζέ σ' ἓνα κοσμικὸ κέν-
τρο καὶ σημειώνει ἐπιτυχία μὲ ἐλαφρά
τραγουδία!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἄν ἐγύριζε ὁ κόσμος κάποια μέρα στὰ παλιὰ
 καὶ θανάβαζε ἡ γυναῖκα τὸ μακρὺ - μακρὺ φουστὰν
 κι' ἄφηνε καθε κορίτσι τὰ μακριὰ του τὰ μαλλιά,
 ἂν ἐγύριζε ὁ κόσμος, κάποια μέρα στὰ παλιὰ
 κατὶ τέτοιο, θὰ μπορούσε τὴν ἀγάπη νὰ ζεστάνῃ
 καὶ θὰ ἦταν στὴ ζωὴ μας μιὰ μεγάλη ποικιλία
 θέσι νὰ δινε τὸ θάρρος στὴν παλιὰ γλυκεῖα δεξιὰ
 Ἡμέρα, ἔαν ἔ...

καὶ δὲν βιάζεται τὸν γάμο, μιά καὶ δύο, ν' ἀποφασ
εἶναι γιατί' μέσ' τὸν μαυλὸ γοῦν τριγυρίζει ἐλκάρκας
ἀριγυρίζει. — Πού τὸ ξερᾷ ἀνί, αὐτὴ θὰ μ' ἀγαπή
τὴν τραβᾷ μερὰ - νύχτα, μί' ἀπ' ἐδῶ καὶ μιά ἀπ' ἐ
ἀπὸ σπῆτι τῆς ποτὲ μου δὲν τὴν εἶδα ἕνα βραδάκι
πῶς ἀπ' τ' ἄστρο μπερνετάκι
τὰ προκία τῆς νύ κεντᾷ,
καὶ δαίμονας τὴν παίρνει καὶ σὺν δρόμῳ τὴν πο
καὶ ποτὲ δὲν τὴν αἰνῶ
μέσ' τὸν

...ταίρι που σκέπτονται έτσι, γάμο δεν αποφασίζουν
...λυπούνται που τα χρόνια προχωρούν και δεν γυρίζουν
...ταν οι καλές οι μέρες, ήταν τα καλά τα χρόνια
...που οι γυναίκες δεν φορούσαν, όπως τώρα, πανταλόνια
...γυρίζαν σαν άντρες, δεν άνδραναν τις σκέλες
...πρώην και Ύπαυρηγίαν, για «δουλειές» δεν είχαν
...οι γυναίκες τότε, ήταν «δουλειές» δεν είχαν
...ν φορούσαν πανταλόνια... τα φορούσαν από μέσα!
...πρέπει κάθε άντρας, δίχως άλλο
...τόλην, με τι θάρσος, δίχως άλλο
...είναι γυμνή

...του γυναικας, υπερεπε να πανε σκεπη
...ηλν βλεπει σε ακρογιαλι με ανυπαρκτο μαγιό
...α τα κρυφα της καλλη, τα κυτταροη χιλοι δεκα;
...εγυριζε ο κοσμος καποια μερα στα παλια
...εφωνωματα θα ειχε νυχτα μερα διχως τινεις
...αυπορθε θα παντρευοταν την φραση κοπελια
...οντας τις πρωτες τις γλυκες αποκαλυψεις...
...βλεπη τη γυναικα στο ουζος
...οια ποτηρακια

«Ιού το ξέρω αν τυχόν τη στιγμή εκείνη,
είν' ή μοίρα μου να πάρω
με παπά και με κουμπάρο
εύγοντας τον γάμο... καραφάκι στο μαρό μου;»
ορμή να υπάρχουν πιο πολλές γέροντες σκόρες —
ή ένας άντρας, όταν, όπως σεργιανίση.
πλά του είκοσάρα κοτελλίτσα να καπνίσω
με λαχτάρα βερικλή; να καπνίσω
να τό άρέση κι' αν του άρέσει
την κυττά με...
χίνε...»

...είναι πως είναι καταδρομικού φουγάρο!...
...ό κόσμος κάποια μέρα, στα παλιά
...γούτσουρα καντάδες σε βραδυά σκοτεινιασμένη
...λέπε κανένας την γλυκεία του σκατελιά
...τάμπη ή άσπρη, έντελως ξεδιωχημένη
...πάντα πρώτη σε χαρές και περιγυρία
...ιαζε άρσδα, με το καμπαρά, ποτηρία
...της το στόμα πάντα να υπερμουρίζει
...ό κόσμος... αλλά πούναυα
...αλλά πούναυα

Η ΝΑΣ κοντός άνθρωπος, α-
τημέλητα ντυμένος που θα
τον έπαιρνες για εργατικό, με
βλέμμα εξεταστικό που σε κα-
φώνει. Αυτός είναι ο Σταμάτης
Χατζήμπεης, Γενικός Γραμμα-
τεύς του Κόμματος των 'Αρι-
στερών Φιλελευθέρων κι' ένα α-
πό τα δυναμικότερα στελέχη
που διαθέτει σήμερα η αριστε-
ρά στο Κοινοβούλιο.

Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο
πως η μεταστροφή του Χατζή-
μπεη σε σοσιαλιστή και μάλι-
στα άκρο σοσιαλιστή ηγέτη έ-
χει, εκτός των άλλων, την αφο-
μή της και σ' ένα χαρακτηρι-
στικό επεισόδιο, που το τονίζει
ο ηγέτης των 'Αριστερών Φιλελευθέρων.

— Βρισκόμουν στα κρατητήρια κατά
τη διάρκεια της 4ης Αυγούστου, όχι με την
κατηγορία ότι ήμουν αριστερός, γιατί εκεί-
νη την εποχή δεν ήμουν, αλλά απλώς και
μόνο έπειδή δεν ήμουν Μεταξικός. Την έ-
ποχή αυτή ήμουν βουλευτής.

— Στο κρατητήριο έρχόντουσαν και με
βλέπανε διάφοροι συγγενείς και φίλοι μου,
που μου φέρνανε και του πουλιού το γάλα.

— Στο ίδιο δωμάτιο βρισκότουσαν και
δυο άλλοι κρατούμενοι από τους οποίους
ο ένας ήταν κατάκοιτος. Κοιμουνιστάι,
σκυλιά και οι δυο τους από τον ιδεολογικό
φανατισμό τους, αλλά ήσυχoi, κατά τα
άλλα, άνθρωποι.

— Μια μέρα, κάποιος φίλος μου μου έφερε
στο χαρτί λίγο κοτόπουλο καλομαγειρεμέ-
νο. Κάθισα να το φάω όταν, ξαφνικά, είδα
από τη γωνία του τόν ένα από τους δυο
κοιμουνιστάς να κυτάζει το κοτόπουλο με
βουλιμία. 'Ο άλλος, ο άρρωστος, όπως σας
είπα, δεν μπορούσε να κουνήσει.

— Σκέφθηκα πως ο συκρατούμενός μου
θα πεινούσε αφάνταστα, γιατί δεν είχε φί-
λους για να του φέρουν κοτόπουλα. Χώρι-
σα τότε σε δυο μέρη το κοτόπουλο και
του πρόσφερα το ένα κομμάτι.

— Τότε εκείνος, αφού δίστασε λιγάκι ά-
νάμεσα στην πείνα του και το αίσθημα
της αλληλεγγύης και της αγάπης προς το
συντροφό του, τελικά, δίχως να κυτάξει
το μαζέ που του πρόσφερα, τόν ακούμπησε
κοντά στον άρρωστο και ρίχνοντας μου ένα
βλέμμα ευγνωμοσύνης ξαναγύρισε στη γω-
νία του αμίλητος...

— Η σταδιοδρομία του Σταμάτη Χατζή-
μπεη είναι αρκετά ταραχώδης. Γεννήθηκε
στον Τόσμε της Μικράς 'Ασίας πριν από
έξηντα περίπου χρόνια. 'Ακριβή ημερομηνία
της γεννήσεως του δεν μου είπε και
νομίζω πως... μάλλον ο συνομιλητής μου
ήθελε να αποφυγή την κουβέντα στο ση-
μείο αυτό...

— 'Ο Χατζήμπεης είναι περήφανος για την
ιδιαιτερότητά του πατρίδα που συνδέεται με ό-
λα τα ένδοξα και τραγικά γεγονότα της
Μικρασιατικής Ιστορίας.

— Τελείωσε το γυμνάσιο της Χίου, μου
λέει ο Χατζήμπεης, και το 1912 κατατά-
χτηκα έθελοντής στο στρατό για να πολε-
μήσω τους Τούρκους και αργότερα τους
Βουλγάρους.

— Τότε έπαθα και την αναπηρία μου. Βρι-
σκόμουν στο βουλγαρικό μέτωπο με το
τάγμα μου κι' ένα έχθρικό — βουλγάρικο —
βλήμα μου κατέστρεψε το αριστερό μάτι.

— Στο στρατό ο Σταμάτης Χατζήμπεης
κέρδισε τους βαθμούς με εξαιρετική γρη-
γοράδα. Και αποστρατεύθηκε το 1922 με
το βαθμό του συνταγματάρχη.

— Στην παλαιά Ελλάδα, μου λέει, ήρ-
θα ως πρόσφυγας, μετά τη Μικρασιατική
καταστροφή και αργότερα άρχισα να πο-
λιτεύμαι.

— Σε ποιά κόμμα είχατε ταχθεί;

— Στο κόμμα των Φιλελευθέρων φυσικά.

— Και τότε πρωτοδηγήκατε βουλευτής;

— Το 1932. 'Αλλά πέτυχα και πάλι το

1933, το 1936 και στις εκλογές του 1950.

— Πάντοτε στον Πειραιά.

— Με τον Γενικό Γραμματέα του Κόμματος
των 'Αριστερών Φιλελευθέρων συμβαίνει κά-
τι το εκπληκτικό σχετικά με την υποψηφι-
ότητά του. Και στις τέσσερις εκλογές που
έλαβε μέρος βγήκε πάντα πρώτος στον Πει-
ραιά με το μεγαλύτερο αριθμό ψήφων. Πως
έξηγείται αυτό; Στις τελευταίες εκλογές
το χρώσται έσωσ στην αλλαγή της πολιτι-
κής του γραμμής. Στις προηγούμενες όμως

Στομάτης Χατζήμπεης

έκλογές, όταν είχε να αντιμετωπίσει κολοσ-
σους του κόμματος των Φιλελευθέρων οι
επιτυχίες του μπορούν να χαρακτηρισθούν
ως θρίαμβοι.

— Το γεγονός αυτό των αλλεπαλλήλων έ-
πιτυχιών του Χατζήμπεη προκάλεσε το έν-
διαφέρον και την περιέργεια του βασιλέως.

— Στο γκάρντεν πάρτυ που δόθηκε προ
καιρού στον κήπο των 'Ανακτόρων, προς
τιμήν των βουλευτών και των υπουργών της
νέας περιόδου, ο βασιλεύς ρώτησε σε μια
στιγμή τον Χατζήμπεη:

— Πως συμβαίνει, κύριε Χατζήμπεη, να
βγαίνουν πάντοτε πρώτος μεταξύ των πρώ-
των στην περιφέρεια του Πειραιώς, χωρίς
να φθείρεσθε από την ένασκησι του βουλευ-
τικού σας αξιώματος;

— Και ο ηγέτης των 'Αριστερών Φιλελευθέρων
άπάντησε χαμογελώντας:

— Μεγαλειότατε, αυτό δεν είναι καθόλου
δύσκολο να εξηγηθώ. 'Απλούστατα, ενώ οι
περισσότεροι βουλευτές βρίσκονται κοντά
στους ψηφοφόρους τους πριν από τις έκλο-
γές, εγώ συνηθίζω να βρίσκωμαι κοντά τους
και μετά τις εκλογές!...

— 'Ος άνθρωπος ο Σταμάτης Χατζήμπεης
είναι απηλλαγμένος απ' τα μικροελαττώμα-
τα, που αποτελούν τις μικροχάρες του βίου.
Όσο τον ρωτώ τόσο και ανακαλύπτω πως
δεν έχει κανένα ελάττωμα.

— Πίνετε;

— Όχι.

— Καπνίζετε;

— Όυτε.

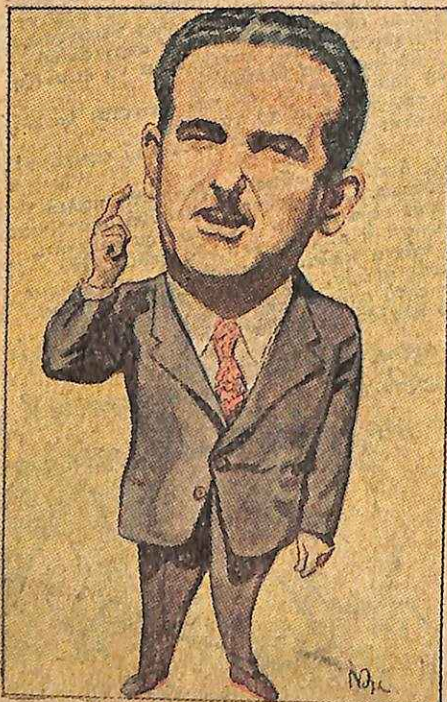
— Ξενυχτάτε;

— Καθόλου, εκτός αν το απαιτήσουν οι
περιστάσεις.

— Σας αρέσει ή καλοφαγία;

— Τρώω λιτότατα, όσο χρειάζεται να
ζώ. Το φαγητό δεν μ' ενδιαφέρει και, φυ-
σικά, είτε καλή είτε κακή είναι η κουζίνα
μου είναι τελείως αδιάφορο.

— 'Ο Χατζήμπεης τρελλανίνεται για την ά-

Σταμάτης Χατζήμπεης

γροτική ζωή. "Αν δεν ήτανε πα-
λιτευόμενος σίγουρα θα ήτανε
ένας καλός, ένας εύτυχισμένος
αγρότης.

— Στη Μαγκουφάνα έχει ένα
μικρό χτηματάκι που «το δου-
λεύει» μόνος του.

— Το καλλιεργώ και το
σπέρνω μοναχός μου, μου λέει.
Αυτή είναι η μανία μου. Και ά-
ποτέλεσμα της μανίας μου αυ-
τής για τη γη είναι οι ρόζοι που
έδωγα στα χέρια μου από την
ισάπα και την αξίνα!...

— Πραγματικά μου δείχνει με
περίσση υπερηφάνεια τα χέρια
του που είναι ροζιασμένα από
τη δουλειά και το πρόσωπό του λάμπει ά-
πο ικανοποίηση.

— 'Εξ άλλου ο Χατζήμπεης κατέχει από-
λυτα τα εργατικά ζητήματα κι' αυτό είναι
ένας λόγος που του εξασφάλισε την αγάπη
και την εκτίμησι του εργατικού κόσμου του
Πειραιώς. Τα προβλήματά του τα γνωρίζει
καλά κι' εργάζεται για να τα λύση. Οι
εργάτες έχουν βρη σ' αυτόν ένα θερμότατο
υπόστηρικτή.

— Πηγαίνω έχομαι τακτικά στα έργο-
στάσια και νοιώθω μεγάλη χαρά να μιλάω
και ν' ανταλλάσσω τις σκέψεις μου με τους
εργάτες, μάς λέει ο Χατζήμπεης.

— Πως βρίσκετε το πνευματικό επίπεδο
των εργατικών τάξεων στην Ελλάδα;

— Βρίσκεται αρκετά ψηλά. Οι εργάτες
μας διψούν ωστόσο να μορφωθούν περισσό-
τερο και ν' αποκτήσουν γνώσεις, πέρα ά-
πό την πρακτική τους μόρφωσι. 'Αξίζει να
τους πλησιάση κανείς τους 'Ελληνες εργά-
τες για να τους συμπάθηση και να τους
αγαπήση ειλικρινώς.

— 'Ο Χατζήμπεης έχει στενότερες φιλίες
με όλους τους πολιτικούς ηγέτες.

— Συνδέομαι ιδιαίτερος με τον Πλαστή-
ρα, μάς λέει.

— Πως τον γνωρίσατε;

— Στη Μικρά 'Ασία υπηρέτησα κάτω
από τις διαταγές του Μαύρου Καβαλλάρη
ως λοχαγός. Και πάντοτε θαύμασα την
παλληκαριά και το άδαστο πείσμα του
ανθρώπου αυτού, καθώς και την ικανότητά
του ν' αντιμετωπίσει με γαλήνη τις πιο ά-
τίστες συνθήκες. Το χαμόγελο δεν έλειπε
ούτε στις πιο δύσκολες στιγμές της στα-
διοδρομίας του από τα χείλια του Πλα-
στήρα...

— Πρέπει να σημειώσετε, ακόμα πως ο
Πλαστήρας είναι και κουμπάρος μου. 'Εκεί-
νος με στεφάνωσε όταν παντρεύτηκα. 'Ετσι
με την κουμπάρια μάς ένώνει ένας ακόμα
δεσμός.

— Εκτός όμως από τον Πλαστήρα, ο
Χατζήμπεης είναι, όπως είπαμε φίλος και με
τους άλλους πολιτικούς ηγέτες με τους ό-
ποιους συνδέθηκε από την εποχή που ήταν
βουλευτής του Κόμματος των Φιλελευθέρων.
'Ακόμα και με τους Λαϊκούς, με τους
οποίους, σήμερα ιδίως, τόν χωρίζουν μεγά-
λες ιδεολογικές διαφορές, έχει φιλικούς δε-
σμούς.

— Και χαμογελώντας μου λέει:

— Όσο και νάναι φίλοι μου οι Λαϊκοί
δεν δίστασαν ωστόσο όταν παρουσιάστηκε
η κατάλληλη στιγμή να με φυλακίσουν για
πολιτικά αδικήματα δυο και τρεις φορές!...

— Το ποινικό μητρώο του Χατζήμπεη είναι
λευκό, λευκότατο γιατί σε κανένα αδικήμα
κοινού ποιν. δικαίου δεν έπεσε στη ζωή
του. Πολιτικής όμως φύσεως αδικήματα ό-
σα θέλετε. Οι φυλακές και τα κρατητήρια
τόν γνωρίσανε από την καλή. Και τώρα
τελευταία ακόμα ο αρχηγός των 'Αριστε-
ρών Φιλελευθέρων βρισκόταν στην 'Ικαρία
και τη Μακρόνησο εξόριστος.

— Στην κατοχή έλαβε μέρος στην αντίστα-
σι έντεταγμένος στην ΠΕΕΑ, με τόν τίτλο
του έθνoσυμβούλου για την πόλι του Πει-
ραιώς. 'Ανέθηκε στο βουνό το 1944, μαζί
με τόν 'Αλέξανδρο Σβάλο. 'Αλλά και από
τις πρώτες μέρες συμμετέσχε ενεργά στον
αγώνα κατά των κατακτητών συγκροτήσας
μαζί με άλλους πρώην βουλευτές του Κόμ-
ματος των Φιλελευθέρων τήν ομάδα των 'Α-
ριστερών Φιλελευθέρων.

— Αυτός είναι, με λίγες γραμμές, ο Σταμά-
της Χατζήμπεης: απλός άνθρωπος, φίλος
της εργατικής τάξεως, μια αληθινή ευχάρι-
στη φυσιογνωμία πολιτικού στην εποχή
μας.

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ.

Νέμπρα Πέτρετ Τζέμς Στιούαρτ

Ηπιουμπούμια της αδάπης

"Ένας θάνατος, μία ζωή..."

Μέσ' στην κομψή Βιλλίτσα, που βρισκότανε σφηνωμένη στις πρασινάδες, βασιλευσε η πιο φοβερή απόγονισσι, η πιο μαύρη απελπισία: "Εδώ και λίγες μέρες, είχε σβύσει για πάντα το κελαϊδίμα στο σπίτι, μα ενός χαρούμενου μικρού πουλιού, που χε πετάξει γι' άλλους τόπους παραδεισένιους, πολύ ψηλά πάνω από τη γη, πάνω από τα σύννεφα... Τό φρικτό περιστατικό του θανάτου αυτού, είχε χτυπήσει κατακέφαλα σαν απόροπτος κεραυνός δύο νέους ανθρώπους, πουχαν ενώσει εδώ και λίγους καιρό τις ζωές τους, για να δημιουργήσουν ένα χαρούμενο ευτυχισμένο ζευγάρι. Ο Φάνης Ζαφειρίδης κι' η γυναίκα του η Λίνα, είχαν στεγάσει τον έρωτά τους σε μία κομψή βιλλίτσα σε μία μαγευτική συνοικία στα κρσπεδά της Αθήνας. Εκείνος ήταν αρκετά πλούσιος, η γυναίκα του ήταν όμορφη, ο έρωτας ενωνε δυνατά τις καρδιές τους. Η ζωή τους άρχισε σ'α μία χαρούμενη ανατολή, γεμάτη άπ'αλά κι' ολοζώντανα χρώματα... Πάνω σ' όλα, μία μέρα, ύστερα από λίγον καιρό, ένα όμορφο ροδοκόκκινο άγγελουδι ήρθε να ολοκληρώση την ευτυχία του καινούργιου ζευγαριού. Ο Φάνης κι' η Λίνα, ξετρελλαμένοι με το παιδάκι τους, το παρακολουθούσανε μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, να μεγαλώνη, σαν ολόδροσο μπουμπουκι της αγάπης τους που γινότανε σιγά-σιγά λουλουδι... Η μικρή κουνίτσα του μωρού είχε γίνει το επίκεντρο της ευτυχίας τους. Κι' εκείνος κι' εκείνη, στεκόντουσαν εκεί, ύπομονητικά, προσμένοντας ένα χαμόγελο από τα δροσερά χείλια, ένα μικρό κελαϊδίμα από το λατρεμένο στοματάκι, που τους φαινότανε σαν εξίσια μυστική...

Όσπου, μία μέρα, απότομα, το πουλάκι άρρώστησε. Τα ρόδινα χρώματα εξαφανίστηκαν από τα μαγουλάκια του, το κορμάκι του έλυσε από τον πυρετό... Ίλινοκόβλητοι ο Φάνης κι' η Λίνα γυρέψανε βοήθεια από τους πιο μεγάλους γιατρούς. Η σοφία της επιστήμης έμεινε ανίσχυρη μπροστά στην κουνίτσα με το άρρωστο μωρό... Και μία μαύρη μέρα, το μικρό πουλάκι έσβυσε άπ'αλά, ήσυχ, και στο στοματάκι του πάγωσε το τελευταίο κελαϊδίμα...

Αμέσως η κομψή Βιλλίτσα γέμισε λυγμούς κι' απόγονισσι... Οι δυο νέοι άνθρωποι στεκόντουσαν τώρα πάνω από την άβεια κουνίτσα, αμίλητοι, άψυχοι, σαν αποβλακωμένοι από το αδόξατο χτύπημα πουχε απότομα θρυσματίσει τις καρδιές τους... Συχνά, ένα ασημαντό πραγματάκι — μία κουδουνίστρα, ένα κουκλάκι, ένα μπιμπερόν — τους έκανε να στέκουν ώρες ολόκληρες, αδόκρυτοι, σιωπηλοί, άνικανοί να πιστέψουν ότι η μικρή ζωούλα είχε για πάντα σβύσει, ενώ τα άψυχα του την τριγύριζαν είχανε μείνει για να τη θυμίζουμε σκληρά...

Πέρασε σιγά-σιγά, βαρύς ο καιρός. Χωρίς όμως — αλλοίμονο! — να φέρη ούτε λίγη, ούτε τόση δα λησμονία... Ο Φάνης κι' η Λίνα νοιώθανε πως μέσα τους είχε ανεπανόρθωτα σπάσει η μοναδική χορδή της χαράς, και πως τίποτα πια δεν θάκανε τα πονεμένα χείλια τους να γελάσουν...

*

Μία νύχτα χειμωνιάτικη, γεμάτη άγρια ούρλιασμα του βορριά, καθόντουσαν και οι δυο τους αμίλητοι στη μικρή τραπέζα-ρία, βουλιαγμένοι στις πικρές τους σκέψεις, στις πονεμένες τους αναπολήσεις... Ξαφνικά, η Λίνα πετάχτηκε. Έπιασε δυνατά το χέρι του άντρα της, και τον έρωτησε καταχλωμά, με φωνή πούτρεμε:

— Άκουσες;...

— Τί ν' άκουσω;... Έκανε εκείνος.

Μα η γυναίκα δεν άπάντησε. Με την προσοχή της όλη προσηλωμένη σ' έναν ήχο, προσπαθούσε να ξεχωρίση κάτι ανάμεσα στα μανιασμένα φυσήματα του βορριά. Σε μία στιγμή, άρπαξε πάλι το χέρι του Φάνη δυνατά, μέσ' στο παγωμένο δικό της, και τούπε βραχνά:

— Νάτο πάλι!...

— Ποιό;...

— Το κλάμα του... μπέμμη μας!...

Γεμάτος φρίκη ο άντρας προσπάθησε να την ήσυχάση. Την άγκάλιασε, της φίλησε τα μαλλιά...

— Σύχασε, αγαπημένη μου... την παρακάλεσε.

Τα δάκρυα αυλακώνανε τα χλωμά μαγουλά του. Η φριχτή ύπνοια ότι η δυστυχία είχε κλονίσει το λογικό της γυναίκας του, τον έκανε να παγώνη...

Ξαφνικά, μαρμάρωσε κι' αυτός: "Αμέσως σε δυο ούρλιασμα ανέμου, έφτασε ως τ' αυτιά του καθαρά το κλάμα ενός μωρού!..."

Τα δάχτυλα της γυναίκας του γαντζώθηκαν άπάντα του:

— Νάτο!... Αυτή τη φορά δεν μπορείς να πης ότι τρελλάθηκα, γιατί το άκουσες και συ!...

Σαν τρελλός, ο άντρας κύμισε στην είσοδο. Πίσω του τον ακολουθούσε η γυναίκα. Άνοιξαν την εξώπορτα, και μία παγωμένη πνοή του βορριά μπήκε μέσα. Τό κλάμα ξανακούστηκε, από χαμηλά. Σκύψανε, και διακρίνανε μέσ' στο σκοτάδι κάτι μικρό που κουνιότανε. Η Λίνα τό άρπαξε στα χέρια της και τό πήγ' μέσα. Ο Φάνης έκλεισε την πόρτα.

ΤΟ ΤΕΡΠΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΩΦΕΛΙΜΟ

Οι νεαρές Γαλλίδες έβιαν εφέτος πως ξέρουν θαυμάσια να συνδυάζουν το τερπνό μετά του ωφελίμου. Λαυσόρυσαν ένα καινούργιο σπόρ, στο όποιο επιδιότανται με κέφι και ζήλο. Πρόκειται για μία δημοτική ε-ξόρμησι της νεολαίας προς τους αγρούς, όπου επιδιόεται με ενθουσιασμό σε αγροτικές εργασίες. Η βοήθεια αυτή προς τους αγρούς θα βελτιώση από κάθε πλευρά την έφτερνη γαλλική παραγωγή.

Στο φώς τό είδαν. Ήταν ένα μωρό, χλωμό, μισοπαγωμένο, τυλιγμένο μέσα σε κουρβελία. Τα μαβία χείλακια του κουνιόντουσαν μόλις, κι' ένα κλάμμα επί-μονο τούσκιζε το λαιμό. Η γυναίκα τό πήρε δίπλα στην αναμμένη σόμπα, τό πέταξε τα κουρβελία, τούτριψε τό μικρό σωματάκι με κολώνια. Ύστερα, δακρυσμένη, άνοιξε ένα συρτάρι, κι' έβγαλε δυο-τρεις ρουχαλάκια. Τα γέμισε φιλία και δάκρυα κι' ύστερα έντυσε μ' αυτά τό μωρό.

Στό διάστημα αυτό, ο άντρας κύταζε συγκινημένος. Στο τέλος, είπε:

— Δεν θά πεινάη τό καϊμένο;...

— Νάι... Νά τό δώσουμε λίγο γάλα...

Σε λίγο, ζεσταμένο, χορτάτο, τό μωρό είχε αποκοιμηθή στην κουνίτσα. Ο άντρας κι' η γυναίκα τό κυττάζανε με στοργή, με συγκίνησι. Τα δάκρυα αυλακώναν ακρά-τητα τα μάγουλά τους...

— Ποιός νά τ' άφισε, άραγε, στην πόρ-τα μας;... μωρμούρισε ο άντρας.

— Ποιός ξέρει... άπάντησε η γυναίκα. Μία φορά, δεν μπορεί νάνε μάνα αυτή που τ' άφισε, μέσα στο βορριά. Μέσα στη νύ-χτα...

Ο Φάνης είχε γυρίσει στο τραπέζι. Ά-νάμεσα στα κουρβελία πούχανε βγάλει από τό μωρό, άσπριζε ένα χαρτάκι. Τό σήκωσε και είπε σιγά:

— "Ένα γράμμα!..."

— Γράμμα;...

— Νάι... Άκουσε τί γράφει...

Κι' ο Φάνης άρχισε να διαβάη με φωνή πούτρεμε λιγάκι:

«Ευγενικοί μου, άγνωστοι άνθρωποι, συχωρέστε σε μία πονεμένη μητέρα να σας έμπιστευθώ τό παιδί της... Τό παιδί αυτό που βρήκατε άφισμένο στην πόρτα σας μέσ' στα κουρβελία, γεννήθηκε από τον έρωτα δυο νέων ανθρώπων, που έλπιζαν πως θά ζήσουνε μαζί, και πως θά πεθάνουνε μαζί. Η τύχη, η κακή τύχη, θέλησε να πεθάνη πριν ακόμα τό παιδί γεννηθώ, ο ένας — ο άντρας... Η άλλη πούμενι, η γυναίκα, βρέθηκε άμέσως μόνη, άπορ-στάτευτη κι' απελπισμένη στη ζωή. Τό παιδάκι της γεννήθηκε, όρφατο. Η γυναί-κα έκανε ό,τι μπορούσε για να τό συντη-ρήση. Η ζωή τη χτύπησε ολόκληρη. Σιγά σιγά, της στερήσε όλες τις δυνατότητες ν' αντίδρασθ. Ωμό, σκληρό, ώρθώθηκε τότε μπροστά τό παιδί της, η καταδικα-ζότανε να τό δώ νά πεθαίνη από την πεί-να κι' από τό κρύο μέσ' στην ανίσχυρη άγκαλιά της...

» Προτίμησε τό πρώτο... Έπιασε τυχαία ό,τι ένα ζευγάρι ευγενικών ανθρώπων ζού-σε κάτω από τον αδόσταχτο πόνο του χα-μού ενός λατρεμένου άγγελουδιού... Σκέ-φτηκε τότε ή φτωχιά μάνα... και συχω-ρέστε την, ευγενικοί μου άνθρωποι... να εκμεταλλευθώ λιγάκι για όφελος ήκό της τον ξένο πόνο... Σκέφτηκε πως, ίσως τό φτωχό της μωρό θάπαίρνε κάπως τη θέση του δικού σας, πούχε πετάξει με τα φτερά του άγνέλου...

» Καλοί μου άνθρωποι, ευγενικοί μου άγνωστοι φίλοι. Έσείς που ξέρετε τόσο καλά τί θά πη πόνος του παιδιού, άγκα-λιάστε αυτό τό φτωχό που σας στέλνει απόψε ή τύχη...

Τό ζευγάρι έμεινε για λίγην ώρα ησι-πηλό. Ύστερα, η γυναίκα είπε σιγά:

— Θά τό δώσουμε και την κουδουνί-στρα του Μπέμμη...

— Και τό σικλάκι του... συμπλήρω-σε ο άντρας.

Πολύ σιγά, ξαναμίλησε η γυναίκα:

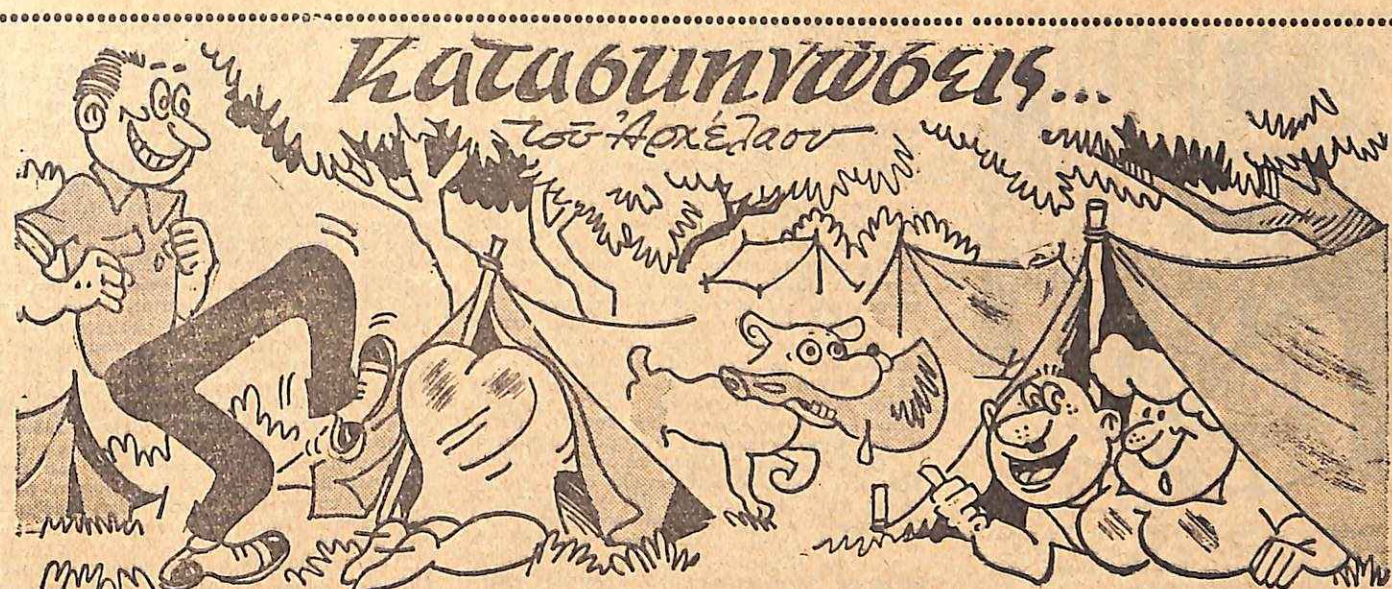
— Και την αγάπη μας...

"Εξω, ο βορριάς είχε λιγάκι σταματή-σει. Τό μωρό, ήσυχο, άμέριμνο, κοιμότανε μ' ένα χαμόγελο άγγελικό στα χείλια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

"Άλλη τρέλλα...

Ο "Όσκαρ Γκρίγκς ζήτησε διαζύγιο, γιατί ή δεύτερη σύζυγος του εγκατέστησε μέσα στο σπίτι του την πρώην κυρία Γκρίγκς μαζί με τον καινούργιο σύζυγό της, λέγοντας πως εύρισκε τη συντροφιά τους ιδεωδή

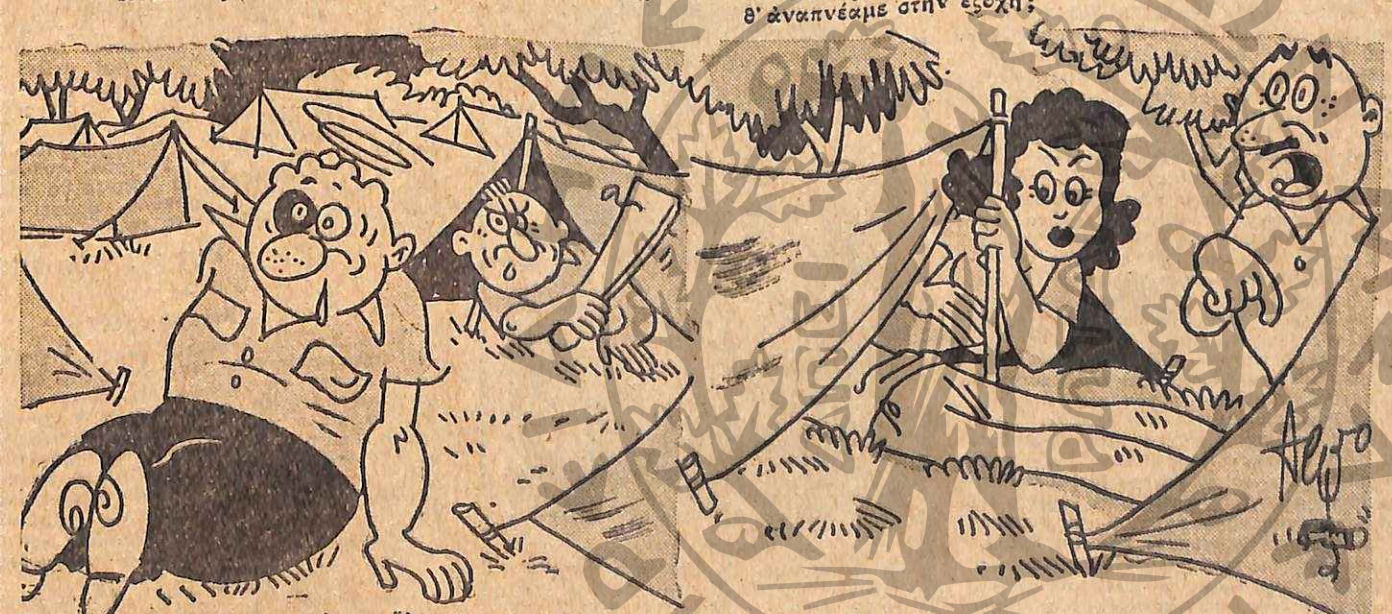
— Άντε λοιπόν, πεθερούλα μου! Μπες μέσα να ξε-πλώσουμε κι' έμεις!...

— Ζωή χαρισάμενη θά περάσουμε έφέτος! Άλλο μπουτι μάς κουβαλάει σήμερα ο Άζώρ!...

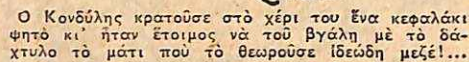
— Ήθελα ν'άξερα ποιός έκανε αυτό τό κρύο άστείο!...

— Αυτός είναι, βρέ γυναίκα, ο καθαρός αέρας που θ' αναπνέαμε στην έξοχή;

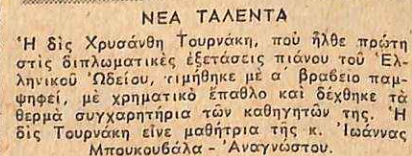

— Μα γιατί διάβολο φτιάχνουν όλες τις σκηνές ίδιες; Είναι ή πέμπτη σκηνή που ψάχνω κι' ακόμα να βρώ τη δική μου...

— Δεσποινίς Κλεοπάτρα, δεν μαζεύετε τα πόδια του Άμερικάνου σας στη σκηνή σας!...

Ὁ μακαρίτης Μιχαλάκοπουλος ἔδινε τὴν πρέπουσα σημασία στὸ καλὸ φαγητό. Ἦταν θιασώτης κι' αὐτὸς τὸν μεζεδάνο, τὸν ἐκλεκτὸ κυνηγιὸν, τὸν ψαριῶν πολυτελείας. Δὲν τὸ ἄρεσε ἡ προχειροφάγια. Ὁ μακαρίτης Καφαντάρης δὲν περιφρονῶσε καθόλου τὸ καλοαγειρεμένο καὶ πικανικὸ φαγητό. Ἦταν στα γελάτα του ἐνῶ ἐξαιρέτος καλοφάγας, μὲ τὴ διαφορά ὅτι δὲν ἔπαιζε μὲ μέτρο, πράγμα ποὺ ἐξασπρῶσε πολλές φορές σὲ στοιχιακὲς ἐνοχλήσεις. Ὅταν κατὰ τὰ τελευταία χρόνια οἱ γιαιτροὶ τὸν ὑποχρέωσαν σὲ αὐστηρὴ διαίτα ὁ Καφαντάρης δὲν ἔχασε μὲν τὸ κέφι του ἀλλὰ δὲν μπορούσε να συγχωρήσῃ τὴν αὐστηρότητα τῆς ἐπισίτησής. Ἡ νυστακία του ὑποφέρει πολλές φορές ὅσο να τὸν πείσῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε να φάῃ ἐνὰ δι-

Όταν ο Κουνδύλης έπεσκέφθη την Ίτα-
λία ως πρωθυπουργός, παρεκάθησε σ' ένα
επίσημο γεύμα, που παρέθεσε προς τιμήν

— Καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ δέρνουν τὸν ἄντρα τους, τί ἔχετε νὰ πῆτε; τὴ ρώτησε κάποιος μὲ δηκτικὸ σαρκασμὸ.

Κι ἐκεῖνη ἀπάντησε, δίχως νὰ τὰ χάσει:

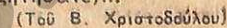
— Μὰ γι' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις δὲν ὑπάρχει νόμος ποὺ νὰ ὀρίξῃ τὸ μέγεθος τοῦ ραβδιοῦ!...

*Ο Σ Τ Ε Φ Ε Ν Μ Α Κ -
 Ν Ά λ λ υ μ βρίσκειται σὲ μεγάλο
 δίλημμα, μὴ ξέροντας ἀν πρέ-
 πει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ παρελ-
 θέν... ἢ νὰ στραφῇ πρὸς τὸ
 μέλλον. Καὶ γιὰ νὰ ἐξηγουμέ-
 θα: νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ δικη-
 γορικὸ μὲν ἐπάγγελμα ἢ νὰ συ-
 νεχίσῃ τὴ σταδιοδρομίαν τοῦ ὡς
 ἡθοιοῦ τοῦ κινήματογράφου ;
 Ὁ Μάκ - Νάλλυ εἶνε ὡς σήμε-
 ρα ὁ μόνος δικηγόρος, ποὺ ἡ
 ἐξόδοι τέχνη δέχεται στὸ νὰ
 τῆς. Ὅπως βὰ θυμούνται οἱ ἀ-
 ναγνώστες μας, ἐμφανίστηκε
 πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια στὸ ἔργο
 « Ἀδιέδοστο » μαζί μὲ τὴ Λίντα
 Ντάρνελ καὶ σημεῖως ἐξαιρετι-
 κῇ ἐπιτυχίᾳ, σὲ τρόπο ποὺ θεω-
 ρεῖται σήμερα ἐφάμιλλος τοῦ

★ Η Λάνα Τάρνερ κι ο Ρίκαρντ Μοντάλμπαν θα εμφανισθούν μαζί σε μια καινούργια κινηματογραφική απόδοσι της «Ευθύης χήρας». Η ταινία θα είνε εγχρωμή. Η περίφημη όπερέττα «Ευγυριστή» ως τώρα άλλες δυο φορές. Την πρώτη το 1925, με σκηνοθέτη τόν Έρικ φον Στρουχάιμ και πρωταγωνιστάς τόν Τζόν Τζιλμπέρτ και τή Μάιν Μουράιν και τή δεύτερη το 1932, με σκηνοθέτη τόν Έρνστ Λούμπιτς και πρωταγωνιστάς τόν Μωρίς Σεβαλιέ και τή Ζανέτ Μακντόναλντ.

αὐτὰ τὰ παλληοχάρτα, εἶπα, κα

— Με συγχωρείτε, είπε, δική σας είναι η βαλίτσα;
 Ή περίεργη αυτή ερώτησή με φόβισε. Θυμήθηκα εκείνο που μου είχε πει σχετικά με τη βαλίτσα ο Γιώργος: «Τι...

όγώρασα διακόσιες χιλιάδες από κάποιον που ασφαλώς την είχε κλέψει». Δεν θέλεις νάνε ο ιδιοκτήτης της και ν' αναγνωρίσει το κτήμα του; σκέφτηκε και μ' έπιασαν κρυάδες. Ήπιόσθηκα όμως με ψυχραιμία και είπα:

—Μάλιστα, αλλά γιατί ρωτάτε;

—Πρώτα-πρώτα νά συστηθούμε. Χάρης Χρυσανθίδης!

—Πλάτων Φιδές, χαίρω πολύ.

Δώσαμε τα χέρια.

—Νά μη σάς καθυστερώ, συνέχισε. Περάστε στο δωμάτιό σας πρώτα κι' εγώ σάς περιμένω. Θά ήθελα να συζητήσω με γι' αυτή τη βαλίτσα. Ή μάλλον θά μου κάνατε την ευχαρίστηση νά φάμε μαζί το βράδυ;

Τζάμπα φαί, γιατί ν' αρνηθώ; Κι' ενώ συζητούσαμε στο αλθρινά σαμάρσιο δωματίό μου, σκεπτόμουν τί δίδολο είχε στο νου του για τη βαλίτσα αυτός ο χριστιανός.

Το βράδυ, όταν καθήσαμε στο τραπέζι, δώσαμε πιά στενή γνωριμία. Αυτός ο κύριος Χάρης Χρυσανθίδης, λοιπόν, εξασκούσε, λέει, ελευθέρια επαγγέλματα και μού φάνηκε πολύ έξυπνος και ευχάριστος άνθρωπος. Τόν ρώτησα αν είχε έρθει για θεραπεία. «Όχι! Ο σκοπός της επίθεσής του ήταν η ανάφυξη. Ήταν δέ και ανύπαντρός. Έπειτα με ρώτησε, έμένα για τα ταξείδια μου. «Όχι, δυστυχώς δεν είχα ταξιδεύσει στο εξωτερικό, παρά μονάχα με τη φαντασία μου. Και όσο για τη βαλίτσα, έτσι κι' έτσι. Τη δανείστηκα από κάποιο φίλο μου, που κι' αυτός την είχε αγοράσει μεταχειρισμένη.

—Λοιπόν, αυτή η βαλίτσα μ' ενδιαφέρει, μού είπε. Θα ήθελα πολύ νά την αποκτήσω.

—Μά είναι παλιά.

—Δεν έχει σημασία. Σας προσφέρω τετρακόσιες χιλιάδες.

—Αν ήταν δική μου, θά σάς την έχριζα, γιατί σάς συμπάθησα πολύ, απάντησα. Αλλά, δυστυχώς, είναι ξένη, όπως σάς είπα. Κι' εγώ συνηθίζω νά μην εμπιστευόμαι την ξένη ιδιοκτησία.

—Αυτό εξαρτάται από την τιμή. Αν τις κάνουμε εξακοσίες;

—Με εξακόσιες χιλιάδες αγοράζετε δυο καινούργιες, καλύτερες απ' αυτή! παρατήρησα πολύ λογικά.

—Είπε ιδιοτροπία μου. «Ας παραδεχθούμε την άποψη ότι κάνω συλλογή από μεταχειρισμένες βαλίτσες. Γι' αυτό σάς δίνω και τόσο καλή τιμή!

—Ναι, αλλά τί θά πη ό φίλος μου;

—Αν τις κάνουμε όχτακόσιες;

Τό ζήτημα όρχισε τώρα νά μ' ενδιαφέρει κι' έμένα. Εδώ είχα νά κάνω μ' έναν παράξενο τύπο, που είχε τη μανία της βαλτισσοσυλλογής. Υπάρχουν πολλά τέτοια ψώνια στον κόσμο. Κι' όπως έβλεπα, είχε τη διάθεση νά την ακριβοπληρώσει, όφου ανέβαινε τις κατωσαρίες με τόσο άπλοχεριά. Έπρεπε νά ήμουν πολύ κορόιδο νά μην έκμεταλλευθώ την περίπτωση, για ν' ανεβάσω τό ποσό. Κι' έκανα τό δύσκολο κι' όλο έλεγα «τί θά πη ό φίλος μου».

Τέλος έφτασε στο ένα εκατομμύριο διακόσιες.

—Είπε η τελευταία τιμή, δήλωσε. Παραπάνω δεν μπορώ νά δώσω. Ένα διακόσιες και τη βαλίτσα τη δική μου, που είναι καινούργια!

—Νά σκεφτώ!

Και σκέφτηκε. Μπορεί, βέβαια, ό Γιώργος νά ήθελε πίσω τη βαλίτσα του, αλλά αν έπιασε ένα εξακοσάρι στο χέρι, θά με φιλούσε. Θά είχε μια καινούργια βαλίτσα κι' εξακόσιες χιλιάδες κέρδος. Κι' από τό άλλο μέρος, θά είχα κι' εγώ εξακόσιες χιλιάδες πρός όφελός μου, σαν νόμιμη προμήθεια. Γιατί βέβαια δεν ήμουν τόσο βλάξ νά φανερώσω όλοκληρο τό ποσό.

—Έν τάξει, είπα. Κλείσαμε.

Κι' αργότερα στο ξενοδοχείο, πραγματοποιήθηκε η συμφωνία μας. Τούδωσα την παλιά βαλίτσα κι' έπληρα την καινούργια του και τό στρογγυλό ποσό που συμφωνήσαμε. Ήμουν ένθουσιασμένος, γιατί είχα πραγματοποιήσει μια πολύ καλή έμπορικη πράξη. Κι' είχα την πεποίθηση ότι αυτόν τόν κύριο Χάρη Χρυσανθίδα τόν έπιασα κορόιδο.

Κατεβαίνοντας τό πρωί, ξεχώρισα στο χάλ μια έξαιρετικά όμορφη γυναίκα, από τους δυναμικούς εκείνους γυναικείους τύπους που μόνο στις λουτροπόλεις συναντά ό άνθρωπος. Αναστέναξα κρυφά και κάθησα απέναντί της, με τό μάτια μου στυλωμένα στο μελαχροινό της πρόσωπο, αδιαφορώντας για τους άλλους που καθόντουσαν γύρω.

Εκείνη μούριζε δυο-τρεις περιστρεφόμενες ματιές, αδιάφορες, κι' αφοσιώθηκε στο διάβασμα κάποιου βιβλίου που κρατούσε.

Ήταν φανερό πώς δεν μούδιζε σημασία. Έμένα όμως αυτή η συνάντησι με συγκίνησε βαθιά, γιατί πάντα, ένας κύριος που πάει σε μια λουτροπόλη, έχει όπ' όψι του την έρωτική περιπέτεια που την έχει προεξοφλήσει με τη φαντασία του.

Κι' έμένα μ' έτρωγε αυτή η λαχτάρα. Αυτή η γυναίκα π. χ. θά ήταν ό,τι ακριβώς μου χρειαζόταν. Αλλά άνταποκρίσεις μηδέν. Μισή ώρα σκεδόν την κύτταξα χωρίς νά μ' αξιώσει ούτε μ' ένα βλέμμα της. Όπου φαφνικά βλέπω κάτι έτικέττες νά κατεβαίνουν από τη σκάλα.

Είπε ό κ. Χρυσανθίδης με την πρώην βαλίτσα μου στο χέρι. Αυτή τη φορά ό κύριος είχε ένα άνωτερο και άκατάδεκτο ύφος. έντελώς αλλοιώτικο από τό χθεσινό. Στάθηκε μπροστά στο γκισέ του μαίτη και είπε, με φωνή έντονη, ώστε ν' άκουστή:

—Σήμερα θά λείψω και θά γυρίσω σε δυο μέρες. Παρακαλώ τό διαμερισμά μου νά κρατηθώ.

Είχε άκουμπήσει τη βαλίτσα χάμω. Κι' άμέσως, μόλις άκούστηκε ή επίβλητική φωνή του, τό μάτια της μελαχροίνης γυναικας καρφώθηκε στη βαλίτσα κι' ύστερα στον κύριο Χρυσανθίδα, που δειχνόνταν έντελώς αδιάφορος και είπε:

—Α! Τό κλειδί μου. Κάτι έξχασα!

Αφισε τη βαλίτσα κι' ανέβηκε. Σ' αυτό τό διάστημα ή μελαχροινή ύπαρξι σηκώθηκε, πλησίασε τη βαλίτσα και βαλθηκε νά την εξετάξει με προσο-

χή. Ύστερ' από λίγο, γύρισε στη συντροφιά της:

—Κοσμογυρισμένος τύπος. Κοσμοπολίτικος! Μέχρι 'Ινδίες έχει πάει!

Ο κύριος Χρυσανθίδης κατέβηκε και τράβηξε πρός την έξώθουρα, ενώ τόν ακολουθούσε ό γκρουμ με την περίφημη βαλίτσα και τόν συνάδευαν τό περιεργά βλέμματα τών κυριών, τών κυριών και τών ξεσποινίδων που καθόνταν στο χάλ. Κι' αυτός ό κύριος Χρυσανθίδης ούτε καταδέχτηκε νά με χαιρετήσει, σαν νά μην ήταν αυτός τού με παρακαλούσε χθές νά μού κάνη τό τραπέζι. Κι' επί πλέον, έγινε τό θέμα της γενικής κουβέντας, μόλις έφυγε μ' ένα αυτοκίνητο που τόν περίμενε έξω. Έγώ άκουγα και γινόμενι έξω φρενών.

Αργότερα μού είπε ό μαίτη:

—Μά, εκείνη ή βαλίτσα δεν ήταν δική σας;

—Ναι, είπα. Αλλά μού τη ζήτησε και την πούλησα σε καλή τιμή!

—Τέτοιες βαλίτσες δεν πουλιούνται ούτε με δέκα εκατομμύρια! είπε ό Άριστειδης.

—Γιατί;

—Θά τό ιδήτε πολύ γρήγορα!

Και τό είδα. Ο κ. Χάρης, άμέσως μόλις ξαναγύρισε τό μεθεπόμενο βράδυ, έγινε ό στόχος της γυναικείας προσοχής. Ματιά και φασμαίν τόν τουπούσαν κυριολεκτικά κάθε φορά που κατέβαινε τη σκάλα, ή έμπαινε στο χάλ και στο σαλόνι. Και τό άλλο βράδυ τόν είδα στο πιο κοσμικό κέντρο, με την παρέα της δυναμικής γυναικας. Καθόμουν σ' ένα άπόμωρο τραπέζακι, μονάχος κι' έρημος σαν όρφανός και τους παρακολουθούσα. Σηκώθηκαν νά χορεύουν. Η όρχήστρα έπαιζε ταγκό, τό φώτα είχαν μισοσβύσει και τους είδα σφιχταγκαλιασμένους νά έκτελούν τις άργες φιγούρες τού χορού, μάγουλο με μάγουλο. Αυτός όλο κάτι της έλεγε κι' εκείνη άκουγε σαν άποχαυνωμένη. Καμμία άμφιβολία πώς τάχαν ψήσει κιόλας.

Τό πρωί ή μελαχροινή ύπαρξι έλεγε στη συντροφιά της κι' εγώ έσθηνα αυτή:

—Έχει γυρίσει όλον τόν κόσμο! Μού μίλησε για την κοσμοπολιτική ζωή της Νέας Υόρκης, για τη Μονμάρτη, για τις Ινδιάνικες παγώδες, για τό φιόρδ της Νορβηγίας, για ένα σωρό παράξενους τόπους και ανθρώπους που γνώρισε. Φαντασθήτε ότι κάποτε λίγο έλειψε νά τόν κατασπαράξη μια τίγρις, όταν έπηγε σ' ένα κυνήγι άγρίων θηριών, στη Βεγγάλη! Α! είναι μαγεία νά τόν άκούη κανείς.

Τότε κατάλαβα τί αξία είχε ή βαλίτσα. Μού ήρθαν δάκρυα από τη λύσσα. Όρίστε, αν δεν είχα πούλησει αυτή τη βαλίτσα, θά ήμουν εγώ τώρα τό ένταφένον πρόσωπο κι' αυτή ή μελαχροινή έξαίσια γυναίκα θά είχε πέσει θύμα μου, όπως ό χάνος πιάνεται στο άγκίστρι.

Και δεν ήταν αυτό μονάχα. Όλες οι γυναίκες που έτυχε νά μένουν στο ξενοδοχείο τόν κύτταζαν με κάτι βλέμματα, σαν νάλεγαν: «Ένα νεύμα σου περιμένω, για νά πέσω στην άγκαλιά σου!».

Α! Όχι κύριε! Δεν θά σού

επιτρέψω αυτή την κατάχρησι των δικών μου δικαιωμάτων.

Θέλω τη βαλίτσα μου! τού είπα τό άλλο βράδυ. Θά σάς δώσω τό λεφτά σας πίσω.

—Δεν σάς γνωρίζω! μού άπάντησε ίταμότατα.

—Δεν με γνωρίζεις, τού φώναξα, αλλά θά με γνωρίσεις γρήγορα! Θά σε άποκαλύψω! Θά βροντοφωνάσω πώς είσαι άπατενός.

Όύτε φάνηκε πώς μ' άκουσε. Έγώ όμως είχα πάρει την άποφασί μου. Τό πρωί θά παρουσιάζομουν στο άγαπημένο πρόσωπο και θά τού φανέρωνα την άλήθεια.

—Μάλιστα! Έχω μάρτυρα και τόν Άριστειδή!

Και μ' αυτό τό πρόγραμμα κατέβηκα τό πρωί και περίμενα στο χάλ. Αλλά δεν την έδλεπα νά κατεβαίνει.

—Δεν κατέβηκε άκόμη ή δεσποινίς έτσι κι' έτσι;

—Όχι. Έφυγαν πρωί όλοι! Και ό κ. Χρυσανθίδης μαζί.

—Για την Αθήνα;

—Καθώς άκουσα, όχι. Για κάπου άλλου πάνε, αλλά δεν είπαν για πού. Ο κύριος Χρυσανθίδης όμως έκανε την τύχη του. Πολύ πλούσια οικογένεια! Μού την είχε σκάσει.

Κι' επέστρεψα στην Αθήνα με την καινούργια βαλίτσα, που είχε μόνο μια έτικέττα.

—Τι είν' αυτή; έκανε ό Γιώργος κι' έχασε τό χρώμα του.

—Έκανα μια καλή έμπορικη πράξη! απάντησα με άφέλεια. Αντί για κίνη τη βαλίτσα με τό παληόχαρτα, σούφερα αυτή την καινούργια κι' εξακόσιες χιλιάδες μετρητές! Κάποιον έπιασα κορόιδο!

—Θέλω τη βαλίτσα μου! φώναξε ό Γιώργος, έξαλλος.

Ανεβασα τό ποσό ως τό ένα διακόσιες. Άδύνατον νά τό δεχθώ.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

—Τί νά τό κάνω τό λεφτά, βρέ βλάκα; Έγώ μ' αυτές τις έτικέττες έχω κατακτήσει τρεις γυναικες μέσα σε δυο μήνες! Και πηγαίνα και για προίκο! Τί νά σου κάνω τώρα; Με κατάρστρεψες! Σού δίνω δέκα μερες προθεσμία νά μού ξαναφέρης τη βαλίτσα. Αλλιώς χάσου από τόν κόσμο, αν θέλεις τη ζωή σου.

Ο Σωφρό: Δυστυχώς, κ. ρισι, τέρμα!... (Του Αρχέλαου)

Τά παραμυθόλογα ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΙΡΩΝΗ

Γνώμες, σκέψεις, έντυποι-
σεις

Μιά από τις πιο αξιοπρόσε-
χτες εκδηλώσεις του σπινθηρο-
δόλου σατυρικού πνεύματος του
Θ. Κολοκοτρώνη, εκτός από τ'
αστεία που έλεγε και τ' άλλα
χωράτα που σκάρωνε — αυτό,
ποιός λίγο ποιός πολύ το εί-
χαν οι περισσότεροι στρατηγοί
των ηρωικών χρόνων της Έπα-
ναστάσεως — ήταν και η θαυ-
μαστή ικανότητά του να μιλάει,
ανάλογα με τη στιγμή ή την
περίστασι, με παραβολές παρ-
μένες από τους μύθους του λαού.
Κι' άπειρα, μα και από τα νο-
στιμώτερα και πιο σπάνια, ή-
ταν τα παραμυθόλογα που είχε
διηγηθή στη ζωή του.

Έτσι μετά τη δολοφονία του
Ι. Καποδίστρια είχε πη αυτό το
μύθο:

«Οι γαϊδάροι μη υποφέρου-
τας το φόρτωμα, που τους κά-
νανε οι άνθρωποι, αποφασίσα-
νε να σκοτώσουν το σαρμαρτζή
τους για να λειψούν τα σαμά-
ρια και να μη μπορέ κανείς να
τα φορώσει. Τότε ένας γέροντος
γαϊδαρός τους είπε:

»Αν καλή η σαμαράς μας
ο παλιός, φόδος είναι να βρουν
οι άφεντάδες κανένα άτζαμή και
να πάρουμε χειρότερα. Λοιπόν
καθίστε φρόνιμα.

»Πού ν' ακούσουν, όμως, έ-
κείνοι; Το είπαν και το έκαναν.
Κι' αφού σκότωσαν τον τεχνίτη
σαμαρτζή άρχισαν τα χοροπη-
δητά. Τότε οι άνθρωποι φώνα-
ξαν έναν πεταλωτή, που είχε
κάνει άλλοτε κάλφας του σαμαρ-
τζή, και του παράγγειλαν να
φτιάχνει αυτός τα σαμάρια. Και
τα γαϊδουρία, όχι μόνο άρχισαν
να δουλεύουν όπως πριν να γέ-
μισε κι' όλος από πληγές η ρά-
χη τους, γιατί ο πρωτόπρεπος
σαμαρτζής έφτιαχνε τα σαμά-
ρια έλαεινά και άθλια. Ουμμή-
καν, τότε, τον παλιό τους σα-
μαρτζή, να ήταν πιά άργός.

Μιά φορά μιλώντας ο Κολο-
κοτρώνης απ' άφορη της αιώ-
νιας πολιτικής άνακατασύρας
των Μωραϊτών, διηγήθηκε με
χάρι έναν άλλο μύθο:

»Ένας Σουλτάνος, είπε, θέ-
λησε κάποτε να περιηγηθή το
Βασίλειό του, για να μάθι τα
ήθη των υπηκόων του και να
τους διοική όπως πρέπει. Οι
αυλικόι όμως εναντιώθηκαν σ'
αυτή την άπόφασι για τους κιν-
δύνους των ταξιδιών εκείνων των
καιρών. Ο Σουλτάνος επέμενε.
Τότε ένας γέρονς με μεγάλη ύ-
πόληψη, είπε του Σουλτάνου:

»Είναι τρόπος να περιηγη-
θής και να γνωρίσης τους υπη-
κόους σου δίχως να ταξιδέψης.
Κάνε να σου ετοιμάσουν τσαν-
τίρια τέτοια, που όλα τους από
το χώμα ως τα ζύλα, τα σκoi-
νιά και τα πανιά να είναι από
καθένα τόπο που επιθυμείς να
έπισκεφθής. Όταν τ' ετοιμά-
σουν κοιμάσαι έπειτα στο κα-
θένα απ' αυτά μια νύχτα... Και
στον ύπνο σου θα παρουσια-
στή ο τόπος, απ' όπου είναι το
τσαντίρι, με τους κατοίκους του
και με τα έργα που συνηθίζουν.

»Έτσι φτιάξαν τ' ο Σουλτά-
νος ένα τσαντίρι από κερατέ
της Ρούμελης, άλλο από ύλικό
της Ανατολής, άλλο από της
Αιγύπτου κι' άλλα από τ' ο Μω-
ραία και σε καθένα απ' αυτά
κοιμήθηκε μια νύχτα. Στο τσαν-
τίρι της Ρούμελης είδε, στο θ' α-
ντιμέτωπο, πολέμους, άτια να

χλιμιντρούνε... Έπεσε το άλ-
λο βράδυ στο τσαντίρι της Α-
νατολής και κοιμήθηκε γλυκά,
δίχως όνειρα, σαν να είχε πιή
αφίδι. Κοιμήθηκε σ' εκείνο της
Αιγύπτου και είδε το Νείλο να
χύνει πλημύρα θαλασσινού. Κοι-
μήθηκε και στο τσαντίρι του
Μωραία και είδε τρεις χιλιάδες
διαδόλους με δαυλιά άναμμένα
στο χέρι να τρέχουν και να κά-
νουν ταραχή και φασαρία άτυ-
πόφερτη.

Μιά νύχτα, χειμώνας του
1824, πήγε ο Κολοκοτρώνης να
κονέψη, δίχως να τον περιέ-
νουν, στο σπίτι του φίλου του
και συγγενή του στρατηγού Νι-
κηταρά, που έμενε, τότε, στο
»Αργος. Φαί δεν είχε ο Νικητα-
ράς. Περίμενε ο Γέρονς να του
βγάλουν τίποτα... Μα του κά-
κου!

Σε μια στιγμή ο ίδιος ο Νι-
κηταράς του έφερε ένα ζεστό
φασκόμηλο να πιη.
Τότε ο Κολοκοτρώνης άφηγή-
θηκε στο Νικηταρά το μύθο του
Δεσπότη:

»Ένας Δεσπότης γύρισε
κουρασμένος από την έκκλησία
και ζήτησε να φάη. Οι ύποτα-
χτικοί του όμως είχαν καταλύ-
σει τα φαγιά και δεν είχαν τί
να του δώσουν. Πάει ο οίκονό-
μος και στέκεται μπροστά του:

»Καλά έφαγες, Δεσπότη
μου! του λέει.

»Έφαγα; είπε εκείνος.
Πότε έφαγα;

»Έφαγες! του ξαναλέει,
σώνει και καλά, ο οίκονόμος.

»Γέλασε ο Δεσπότης, μα και
τί να έκανε;

»Μπορεί και να με γελάη
η κοιλιά μου, είπε. Άφου έφα-
γα τότε φέρτε ένα δοντοξύστη
κι' έναν καφέ μαζί!...».

★

Να μερικές ακόμα έξυπνότε-
ρες απαντήσεις του Κολοκο-
τρώνη:

Μιά μέρα σε κάποιον από
τις Έθνοσυνελεύσεις, κατά την
Έπανάστασι, ένας νεαρός πλη-
ρεζούσιος έδωσε λόγο και ύ-
ποστήριζε τη θεωρία πως, αν
δεν είναι κανείς φιλόσοφος δεν
μπορεί να είναι καλός στρατιω-
τικός.

»Τι λέει αυτός; ρώτησε τον
Κολοκοτρώνη ένας διπλανός του.

»Δεν πείνασε, δεν πολέμη-
σε, δεν έπαθε και γι' αυτό φι-
λοσοφεί! απάντησε ο Γέρονς.

Στα 1822 λίγο πριν οτάνη
ο Δράμαλης στο Μωραία, ο Κολο-
κοτρώνης έλυσε την πολιορκία
της Πάτρας και τραβούσε για
την Τρίπολι. Στο δρόμο αντα-
μώθηκε μ' ένα Δεσπότη, τον
πρώην Λαρίσιος, και τον μά-
λωσε ο σεβασμιώτατος πως δεν
πολέμησαν γερά στην Πάτρα.

»Ο Κολοκοτρώνης τον ρώτη-
σε από πού είναι.

»Απ' τη Δημητσάνα, είπε
ο Δεσπότης, αλλά γεννήθηκα
και μεγάλωσα στην Ανατολή.

»Ξέρεις, Πανιερώτατε, κάτι
πουλιά που τα λένε πέρδικες
και κελαϊδούνε πολύ ώραία;

»Μάλιστα, έχουν και καλό
φαί...
»Είναι τέτοια πουλιά στην
Ανατολή;...

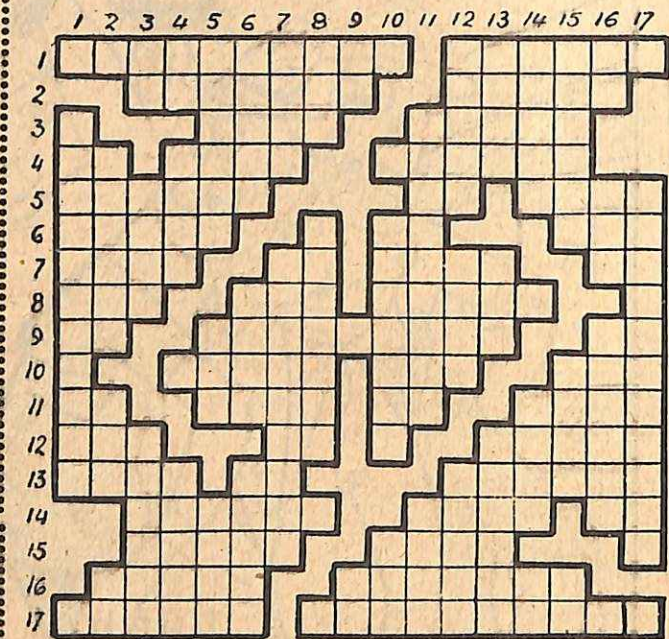
»Είναι αλλά δεν κελαϊδούν
σαν τις πέρδικες τις Μωραϊτι-
κες.
»Ξέρεις γιατί; Γιατί δεν
πίνουν το ίδιο νερό το Μωραϊ-
τικό. Να καθίσης λοιπόν, κι' η
Πανιερότης σου, να πιής νερό
Μωραϊτικό και τότε θα μάθης
να κελαϊδής άλλοιότιχα. Δό-
μου τώρα την ευχή σου και σαν
ανταμώσουμε τα ξαναλέμε...
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 292

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Άρχαίος Άθηναίος πολιτικός — Είδος βήματος των αρχαίων θεά-
τρων, απ' όπου ο κορυφαίος του χο-
ρού διήθυνε τις κινήσεις των χορευ-
τών.
- 2) Νησί των Κυκλάδων. — Τέτοια
είνε πάντοτε τα χόδια.
- 3) Σήκωσε. — Υπάρχουν και τέ-
τοια ζώα.
- 4) Δύο συνεχόμενα σύμφωνα του

- 5) Μικρά αλλά νόστιμο ψάρι
(καθ.). — Μάρκα λεωφορείου. —
... Λάιντ: άσπρη της όθονης.
- 6) Η έξωτερική εμφάνισις (δημ.).
— Την άπαιτεί ένα άλμα. — Σαγα-
μόραμα.
- 7) Παράδεισος για τα κουνούπια.
— Δεν παρουσιάζει ούτε άλλαγή ου-
τε έκπληξεις.
- 8) Άρνησις (ξεν.). — Έλευθερο-
τεκτονισμός.

αλφαβήτου. — Άρχαία θεά. — Κοι-
νώς λέγεται φλώρος.

5) Άδυναμία. — Άγγλικά ση-
μαίνει: έντός. — Τρόπος λαβής στην
πάλη που λέγεται και πάρισμο της
μηνής.

6) Ούραίο φαινόμενο των πολιτών
περιοχών. — 29. — Νομός και πο-
ταμός της Γαλλίας.

7) Αναφέρεται συνήθως δίπλα στο
έθνος ενός βουνού. — Έτσι ορί-
ζουμε έναν όρκο. — Άναφορική άν-
τωνυμία. — Ποιότης εξαιρετική.

8) Αριθμητικό επίρρημα. — Γάλ-
λος στρατηγός. — Χαίτη ζώων.

9) Επώνυμο Γερμανού ναζί. —
Στενά δρομάρια. — Δίφθογγος.

10) Ο χρόνος κατά τον οποίο άσχο-
λεύαθε με το σταυρόλεξο αυτό. —
Καταστρεπτικό έντομο (καθ.). —
Λέει που συναντούμε σε πολλά στρα-
τιωτικά παραγλώματα.

11) Κινέζικο νόμισμα. — Άδρι-
στη άντωνυμία. — Λεπτό νημάτιο.
— Χρησιμοποιείται στα χωριά για
την μεταφορά ύγρων.

12) Δικτική άντωνυμία: αυτός έ-
δω. — Κοινώς λέγεται άγριοκυβω-
νία ή άγριομηλιά. — Χημικές ένω-
σεις.

13) Υποδιαίρεσις ξένου νομίσμα-
τος. — Υποθετικό. — Κάτι που
έχουν μόνο οι βασιλείς και οι ιεράρ-
χοι.

14) Γίνεται με κάποιο φιλανθρω-
πικό, συνήθως, σκοπό. — Νησί της
Αυθενήσου. — Νότα.

15) Άναταραχή. — Άξιοσέβα-
στα.

16) Κάτοικοι άσιατικού κράτους.
— Μία τέτοια άρρώστεια είναι τρο-
μερή.

17) Η ζωή είναι γεμάτη απ' αυτά.
— Πάινει μέρος σε κινήματα.

9) Άναφορική άντωνυμία (θελ.).
— Άρθρο (ένεστρ.).

10) Την έπεσκέφθη ο Δάντης. —
Τελικός σύνδεσμος.

11) Άπέχει πολύ της σοφίας. —
Προσωπική άντωνυμία (β. πρ. πληθ.).
12) Συχνάκις κάπου τακτικά.

13) Πρόθεσις. — Ναυτικό παράγ-
γελμα. — Όπλα.

14) Γυναικείο όνομα. — Θάμνος
που η ρητίνη του χρησιμοποιείται ως
καθαριστικό. — Άναφορική άντωνυμία.

15) Πλάκα από μέταλλο. — Ήγε-
μονικός οίκος της Βουλγαρίας. — Έξη.

16) Νότα. — Αριθμητικό (θελ.).
— Όθριο.

17) Άναδίδεται απ' τους ύπονό-
μους.

ΠΑΝ. ΕΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ
Η λύσις του 291ου
στη σελ. 76

✻ ✻ ✻

Έναντίον της φυματιώσεως
του λάρυγγος

Σύμφωνα με τις άνακοινώσεις
των έπιστημόνων της άμερικανικής
κλινικής Μαγιο, η στρεπτοκοκκική
ένεσις άποδίδει άριστα άποτελ-
τα στις περιπτώσεις φυματιώσε-
ως λάρυγγος. Οι τοπικές έφαρμογές
σκόνη στρεπτοκοκκικής, αντίθετα, κα-
τέληξαν σε πλήρη άποτυχία.
Οι Άμερικανοί έπιστημόνες, εξ
άλλου, δοκίμασαν έναντίον της ίδιας
άσθενείας ένα νέο αντιβιοτικό φάρ-
μακο, την τετραορθρίνη, που έχει
μία έκλεκτική επίδρασι στο Βάκιλλο
του Κωχ. Το φάρμακο αυτό εξαφανί-
ζει ταχύτατα τους πόνοους και στε-
καίνει την πρόοδον της φυματιώσεως έ-
πεξεργασίας. Δε φαίνεται, ωστόσο,
να επιδρά με τρόπο σταθερό στις ά-
νατομικές βλάβες.
Η τετραορθρίνη έφαρμοζόμενη το-
πικά με τη μορφή σκόνης δίνει τα ί-
δια άποτελέσματα με τη στρεπτοκο-
κική ένεσίσις. Κατά γενική κανόνα
γίνεται εύκολότερα άνεκτή από τον
όργανισμό παρά ό,τι η στρεπτοκοκκική.
Η τιμή της, εξ άλλου, είναι πολύ μι-
κρότερη.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Σοφοκλής

Λοιπόν; Προχθές τί λέγαμε; «Να μη όρ νόν να
(μ.π.η;»

Και βρήκε το κουμπί!
Έκανε την Κυβέρνησι, ένίκησε στην πάλη
και τώρα τούτος «κάάάαθεται» (ο ί α λ ο ι !)

Το Κρητικό

Το νέο έπεισόδιο της όμορφης της Κρήτης
για κάποια συμπαθέστατη και νόστιμη μικρή της
κράτησε σε συγκίνησι όλη τη νεολαία
που εύχεται πραγματικά
να λήσουν όλα φιλικά,
και «Χάπυ» - «Έντ» αληθινά, «να κλείση την αυ-
«λαία».

★
Της Κρήτης μας το ένδοξο και τιμημένο μέρος
ξέρει πως δεν ίν' εγκλημα, μαρε παιδιά, ο Έρως!
Και τον πατέρα της μικρής αν έχουν ένκευρίσει,
έχει το δίκιο στο θυμό
μα να του πω επιθυμώ,
πως άφου είναι Κρητικός, ξ έ ρ ε ι ν ά σ υ γ-
(χ ω ρ ή σ η !)

Τα λουτρά της Ίκαρίας

Της Ίκαρίας τα λουτρά από ντουδιά πλημύρισαν.
Κι' είναι πολύ θαυμάσια, μας λένε όσοι γύρισαν.
Δέκα λουτρά τον άνθρωπο, πλήρως τον ξαναεινώνουν,
του δίνουν δύναμι κι' όρη και τότε καρδαμώνουν.

Έξηντα χρόνων μπαμπαλής, λίγα λουτρά σαν πάρη,
που έχουν τόσο ράδιο, γυρίζει παλληκάρι,
και το βροντοφωναίνει.

Και γίνεται ως έκ θαύματος ήφαιστειο που βράζει.
Βρέ τί άποτελέσματα που έχει η Ίκαρία!
Δεν ήταν να με στέλνανε δυο μήνες... έξορία;

Τα γυναικεία ύφασματα

Από αυτό το ύφασμα, λοιπόν, των υπαλλήλων,
δεν έγινε εξαίρεσις στο γυναικείο φύλον.
Και στις γυναικες δίνουνε ύφασμα με χαρά τους,
δια να φτιάσουν φόρεμα κι' αυτές με τη σειρά τους.

Η κάθε μια το διάλεγε καλό να το πετύχη.
Κι' ύστερα είχε πως έλειπε σχεδόν μιάμισυ πήχυ,
κι' έτσι λοιπόν συμβαίνει,
ότι αυτό το ύφασμα για φόρεμα δεν βγαίνει.

Να είναι τάχα τσιγγουνιά; Όχι, νομίζω έν τέλει.
Μα είναι μοντέρνα, ως φαίνεται, του κράτους μας
(τα γούστα.

Γι' αυτό τας υπαλλήλους του με ντεκολτέ τις θέλει,
μπράτσα και πλάτη έλεύθερα και με κοντή τη φου-
(στα!

Τα μοιραία κόλλυβα

Ένας, λέει, ζαχαροπλάστης πέρα στη Θεσσαλονίκη
στον οποίον, ως νομίζω, μνεία εύφημος άνηκει,
για μνημόσυνο είχε φτιάξει
κόλλυβα πολύ έν τάξει

κι' όσοι, άνύποπτοι, τα φάγαν έδηλητηριαστήκαν
—κάπου πρσώπα σε... άντα—κι' ως έκ θαύματος
(σωθήκαν.

Είν' αυτή σπουδαία τύχη κι' έχε πάντοτε το νού σου.
Να πηγαίνης άνυπόπτος σε μνημόσυνο γνωστού σου,
και τας σχετικές δεήσεις, το «θεόςσχωρες τον» ήτοι,
να τραβάς αυτοπροσώπως να το πής στο... μακα-
(ρίτη!...

Λαθρεμπόρια

Στην Άθήνα, στον Πέραία,
πιάσαν τελευταίως κι' άλλα όρολόγια λαθραία,
που άφικνούνται έξ Έλβετίας,
χάριν της άθθονατάτης και μεγάλης πελατείας.
Στη δουλειά αυτή καμπόσοι, έχουε άδυναμία.
Κάπου - κάπου, πότε - πότε, τους τσιμπά η άστρ-
(νομία

και η φυλακή τους τρώει.
«Άλλοι όμως συνεχίζουν κι' η δουλειά πάει...ρολόι!

Γεύμα στον Ο.Η.Ε.

Ο προεδρεύσας του Ο.Η.Ε., ο σύντροφος Μαλικ
—άνθρωπος, εύγενέστατος, καθώς λένε, και σικ—
όστις την προεδρεία του συντόμως καταθέτει,
γεύμα στους συναδέλφους του μεγάλο παραθέτει,
όπου θα φάνε και θα πιουν όσοι συγκεντρωθούν,
χωρίς να... φαγωθούν!

Θα είναι γεύμα εξαίρετο με πλούσιο μενού!
Και με το γάλα του πουλιού καθώς το υποθέτω.
Και θαν' το μόνο ζήτημα — αυτό, κοντά στο νού -
όπου ο σύντροφος Μαλικ δεν θα προβάλλη... βέτο!

Συνεδριον του Οίνου

Συνήλθε στην πρωτεύουσα, σε κλίμα φιλικόν,
το διεθνές συνέδριον το οινολογικόν,
εις το όποιον μίλησαν — πολύ σπουδαίοι λόγοι —
οι πιο καλοί και έκλεκτοι του κόσμου κρασολόγοι.
«Ηρθανε Γάλλοι, Γερμανοί στών Άθηνών την πόλι,

Βέλγοι, Όλλανδοί και Ίταλοί και Τσέχοι και Σπα-
(νιόλοι.

Και σ' όσα ο ένας έλεγε, ο άλλος συνεφωνεί
γιατί μονάχα το κρασί λαούς συναδελφώνει.

Τα βράδυα δε οι συνέδριοι, σε συντροφιά χρυσή
γύριζαν και δοκίμαζαν το ντόπιο μας κρασί.
Και άρκετοί που ήπιανε τη φίνα μας ρετσίνα,
δηλώσαν πως θα μείνουμε για πάντα στην Άθήνα!

Καφές

Πρό ήμερών άτμόπλοιοι έκόμισε καφέ!
Η είδησις προκάλεσε συγκίνησι κι' έφέρε!
Καφές! Καφές! Καφές! Και άλλος άφικνείται.
Και γράφτε μου, παρακαλώ, εάν θα τότε δητε!

Ζητήματα της Τροχαίας

Μέτρα πολλά λαμβάνονται που προκαλούν συγκί-
(νησι

για την τροχαία κίνησι
διότι πια κατήντησε το ζήτημα όδύ
κι' άνάκατα μπερδεύονται πεζοί τε και ταξί.

★
Μ' άφου άμάξια και πεζοί κυκλοφορούν μαζί
μία πρότασι θα κάνωμε που θ' άποσπάση εγκώμια
στους δρόμους να βαδίζουνε μονάχα οι πεζοί
κι' άς τρέχουν π' αυτοκίνητα μόνο στα πεζοδρόμια!

★
Έκτός των μέτρων δε αυτών, προσφέρεται ως δώρον,
και μία σχολή που ίδρύεται σφερό και εισπρακτό-
(ρων,

οίτινες θα διδάσκονται να φέρωνται μ' εύγένεια
και νάχουν συμπεριφορά κομψή και δαντελλένια.
Μέτρα τ' όντι χρήσιμα, αυτά, κι' άς μην κρυβά-
(μαστε,

που όλοι τα δεχόμεθα μετά πολλής χαράς.
Διότι θα σπρωχνόμεσθε
και θ' άλλαλοπατιώμαστε
αλλά και θα κοβώμαστε

με τους κανόνες της καλής της συμπεριφοράς!
★

Και η ταχύτης, φίλοι μου, κι' αυτή περιορίζεται
και μόνον στα πενήντα χιλιόμετρα όρίζεται.
Έτσι θα πάψη ο ίλιγγος — εύχάριστα χαμπερία—
και σπiti θα γυρίζουμε με πόδια και με χέρια!

Το έλκος

Βλέπω στην «Καθημερινή» και παραπλεύρως Βλά-
(χου
και άλλο «νέον φάρμακον» για έλκος του στομάχου!
Νέα «έλιπς σωτήρια» σ' όλο τον κόσμο ρίπτεται
και κάθε μέρα φάρμακο, καινούριο «άνακαλύ-
(πτείται!)

★
Το γράφουμ' όλοι σοβαρά
και με πείθα και με χαρά,
πως είναι «θαύμα σίγουρο, πραγματικό μαντζαούν»,
άλλα σου λέει ο γιατρός:

—Αν έχης έλκος, για να τρώς,
άστα τα νέα φάρμακα... και τράβα στο Σμπαρούνη!
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Κανείς απ' τους δύο αξιωματούχους δεν τόλμησε να προφέρη λέξη. Ώστόσο ο Κράσσερ δεν έκανε λάθος όταν έλεγε πως κάποιον αυτή παρακολούθησαν τη συνουσία τους. Μόλις έκλεισε την πόρτα του γραφείου, κάτω από έναν πέτσινο καπαντέ που βρισκόταν στο διάδρομο, πρόβαλε το κεφάλι ενός παιδιού. Δεν ήταν παραπάνω από δέκαξη χρονών. Μά για το παιδί αυτό μπορούμε να

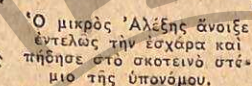
Ὁ Ἀλέξανδρος ἔπεισε πάλιν καὶ εἰςδοκίμησεν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γιὰ

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔπεισε πάλιν καὶ εἰςδοκίμησεν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γιὰ

.....

...που έβαζε μπρός. Δεν έχασε καιρό. Βγήκε από τόν κροφάνα του
κι έτοιμάστηκε να τó βάλη στά πόδια πρίν ξαναγυρίση ο Κράσ-
(Συνέχεια όπισθεν)

«Άκουσε το όπλο του φρουρού που έκανε «παρουσιάστε» τα πόδια του που καρφώθηκαν στη γη και το μωτέρ του αυτοκινήτου που έβαζε μπρός. Δεν έχασε καιρό. Βγήκε από τον κρημνό του κι' έτοιμάστηκε να το βάλει στα πόδια πριν ξαναγυρίσει ο Κράσ-

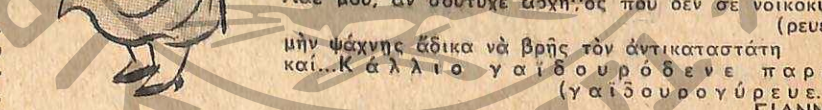
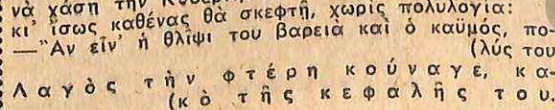
(Συνέχεια όπωςθεν)

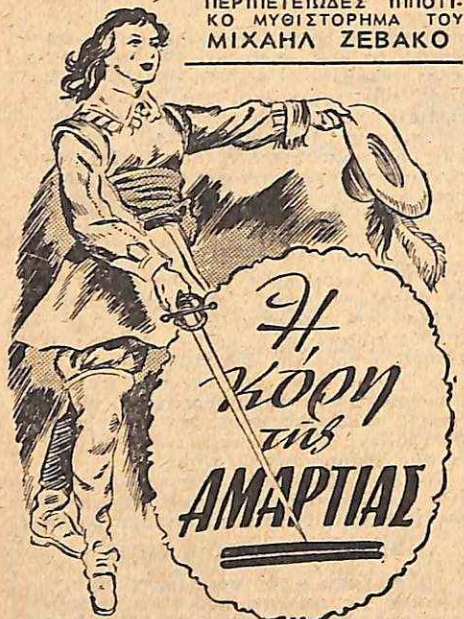
(Συνέχειο εκ της προηγούμενης σελίδος)

Μόλις βρέθηκε στην υπόνομο ο 'Αλέξης, τ'αρ δλο του πόνου του, τ'ο αίμα πού 'χανε και τις αναθυμιάσεις πού τον έπνιγαν, άρριε να προχωρή έρποντας μέσα στο σώμα που ήταν αρκετά μεγάλος. 'Ασφυκτίστηκε, πνιγόταν!... 'Η ελπίδα όμως της ζωής πού 'δινε τρομερό κουράγιο. 'Ήρε πως ο δρόμος πού ακολουθούσε έβγαине απ' εθείαν στη θάλασσα. 'Αν κατάφερε να φτάσει ως εκεί, ο καθαρός άέρας θα του 'δινε καινούργιες δυνάμεις γιά να προσπα-

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

[illegible]

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σεβρέξ κι' οί φίλοι της εξακολουθούν να συνωμοτούν μ' επικερπή τους ντ' Ανζού. Ο Λουδινύ που είχε μεταβεί των συνωμοτών μιλάει και πάλι στη Σεβρέξ για την αγάπη του. Μά εκείνη δεν του δίνει καμία ελπίδα και γίνεται τρελλή από τον πόνο του. Πηγαίνει στο μέγαρο του Ρισελιέ και προσδίνει και πάλι τους πάντας και τα πάντα. Έτσι ο καρδινάλιος λαμβάνει τα μέτρα του, το Φλερύ γεμίζει με φρουρούς, μ' επικερπή τους Σαμπριάκ. Περιμένουν τους συνωμότες για να τους πιάσουν.

Πραγματικά ήταν η Άνναϊδα που δεν ξαφνίστηκε καθόλου, έμαθε από τον Σαμπριάκ να τρέχει και ν' αρπάξει το χαλινάρι του αλόγου της.

Με ψυχραιμία πήδησε κάτω από τ' αλόγο της και ξιφολύκησε. Αλλά ο βαρώνος άρχισε να υποχωρεί κι' έτσι ανάγκασε τη νέα να προχωρήσει στην αούλη του καπιτελιού.

— Προσοχή!... φώναξε τότε ο φρουρός της εξώπορτας.

Ήταν το σύνθημα ότι πλησίαζε ιππικό.

Ο Σαμπριάκ γύρισε και είδε στο δρόμο ένα σύννεφο από σκάνη και νόμισε πως ήταν ο δούξ με την ακολουθία του.

— Κρυφτήτε να μη 'ιάς δούν! φώναξε στους άντρες του.

Μπήκαν τότε όλοι μέσα στο πανδοχείο παρασύροντας μαζί τους και την Άνναϊδα και περιμέναν να περάσει ο δούξ.

Αντί να δη όμως τον δούκα ντ' Ανζού, ο Σαμπριάκ είδε τον Τραγκαβέλ και λύσσαξε. Έσπευε άμέσως την Άνναϊδα στο βάθος, ξιφολύκησε και διάταξε τους άντρες του να χτυπήσουν.

Ο Τραγκαβέλ που είχε παρακολουθήσει τη σύλληψη της αγαπημένης του, φώναξε για να την έμβαρυνή:

— Έδώ είμαστε!... Έδώ είμαστε!...

Η Άνναϊδα χαμογέλασε. Η ξαφνική παρουσία του Τραγκαβέλ δεν την εξέπληξε. Δεν άμφέβαλλε καθόλου ότι ο Τραγκαβέλ θα την ελευθέρωνε, αν βρισκόταν σε κίνδυνο.

Οί άντρες του Σαμπριάκ, μαζί μ' αυτόν, ήταν έντεκα, ενώ οί φίλοι της Άνναϊδος ήταν μόνον τρεις, γιατί ο τέτατος, ο Πρασινάδης, είχε στραφεί κιόλας σ' ένα τραπέζι κι' αδειάζε το κρασί, που δεν είχαν προφτάσει να πιούν οί φρουροί του Σαμπριάκ.

Η συμπλοκή άρχισε άγρια, λυσσώδης. Ο Μολού κι' ο Μονταριόλ δεχόταν κι' ιρισοτερνά στον Τραγκαβέλ σπάζοντας σαν δαιμονισμένοι. Στη μέση ο Τραγκαβέλ προσπαθούσε με τους ξιφισμούς του ν' ανοίξει δρόμο, σφάζοντας χυλώπητα για να ελευθερώσει την Άνναϊδα.

Όταν ο Σαμπριάκ είδε κυλισμένους κάτω έξω από τους άντρες του, αναγκάστηκε να πάψει να επιτηρη την Άνναϊδα και να δώσει στην πρώτη γρημμή.

Έτσι όμως μπόρεσε να λάβει μέρος στη συμπλοκή κι' η Άνναϊδα

— Έκατό τόλληρα το κεφάλι! φώναξε ο Σαμπριάκ στους άντρες του, βλέποντας ότι θα έχανε πια τη μάχη.

— Άθλιε! βρυχήθηκε, αφρίζοντας ο Μολού. Πληρώνεις για τα κεφάλια μας, αλλά θα χάσεις το δικό σου!...

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε μία φωνή: — Ανθεξτε λίγο ακόμα ώσπου να ρίξω την πόρτα!

Κι' άμέσως η πισινή πόρτα της αούλης άνοιξε: διάπλατα για να περάσουν δυο καινούργιοι σπαθοφόροι. Ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν!

Οί άντρες του Σαμπριάκ, μη ξέροντας με ποιους έχουν να κάνουν, πέταξαν τα σπαθιά τους.

— Αφστήτε το Σαμπριάκ για μένα! φώναξε η Άνναϊδα.

Μά η αλιγαστική αυτή άναγκή έδωσε καιρό στο Σαμπριάκ ν' ανεβή στο άλογό του και να γίνη καπνός!...

Στο μεταξύ αυτό, ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν συζητούσαν.

— Είδες, φίλε μου, πού ο Θεός μας τόν έστειλε! έλεγε ο Κορινιάν.

— Ποιόν;

— Τον Τραγκαβέλ, βλάκα!... Τώρα μόνον είναι εύκολο να συμφιλιωθούμε με τον Έκλαμπρότατο.

— Τί θές νά πής, καλόγερε;

— Τί κουτάρη είσαι!... Νά, εγώ θα μείνω να λώ άστέια στον Τραγκαβέλ και στους συντρόφους του κι' εσύ θα τρέξεις στο Λονζυμώ να βρής τον πάτερ 'Ιωσήφ. Θά του πής ότι άφησες έμένα να τούς φυλάω και να στείλν άμέσως άνδρώπους της φρουράς στους όποιους να τούς παραδώσω... Με κατάλαβες τώρα;

— Σε κατάλαβα, άθλιε ιεροφόρε! Τρέχω άμέσως, ΑΛΛ' άς δώ πρώτα αν ο δρόμος είναι ελεύθερος...

Και πήγε να κυττάει από το παράθυρο.

— Μπά!... Μπά!... Τί βλέπω!... Έλα νά δής σύντροφε.

Ο Κορινιάν έτρεξε κοντά στο Ρασκάς.

— Δεν βλέπω τίποτα! είπε ο καλόγερος.

— Βλάκα!... Σκύψε νά δής προς τα κάτω!

Ανίδεος ο Κορινιάν έσκυψε το κεφάλι του για... νά μη τ' ξανασηκώσει.

Ο Ρασκάς, με μία γρήγορη κίνηση, είχε πετάξει τον καλόγερο κάτω. Ο Κορινιάν έμεινε αναίσθητος.

Η Άνναϊδα με τον Τραγκαβέλ και τούς άλλους είδαν τη σκηνή, μάν δεν κατάλαβαν ποιά ήταν η αίτια που ο Ρασκάς είχε ρίξει κάτω τον καλόγερο.

— Ρασκάς! τού φώναξε ο Τραγκαβέλ. Δεν θα ξεχάσω ποτέ όσα σου χρωστάω... Μά για πές μου πώς βρέθηκες εδώ!... Κατασκοπεύεις έμένα;

— Όχι, δάσκαλε... Δεν είμαι πιά στην υπηρεσία του καρδινάλιου... πού έμαθε ότι σας βοηθούσε να φύγετε από την όδον Κομυρώ και διάταξε να με σφάξουν.

.....

Ο Τραγκαβέλ που είχε παρακολουθήσει τη σύλληψη της αγαπημένης του, φώναξε για να την έμβαρυνή:

— Έδώ είμαστε!... Έδώ είμαστε!...

Η Άνναϊδα χαμογέλασε. Η ξαφνική παρουσία του Τραγκαβέλ δεν την εξέπληξε. Δεν άμφέβαλλε καθόλου ότι ο Τραγκαβέλ θα την ελευθέρωνε, αν βρισκόταν σε κίνδυνο.

Οί άντρες του Σαμπριάκ, μαζί μ' αυτόν, ήταν έντεκα, ενώ οί φίλοι της Άνναϊδος ήταν μόνον τρεις, γιατί ο τέτατος, ο Πρασινάδης, είχε στραφεί κιόλας σ' ένα τραπέζι κι' αδειάζε το κρασί, που δεν είχαν προφτάσει να πιούν οί φρουροί του Σαμπριάκ.

Η συμπλοκή άρχισε άγρια, λυσσώδης. Ο Μολού κι' ο Μονταριόλ δεχόταν κι' ιρισοτερνά στον Τραγκαβέλ σπάζοντας σαν δαιμονισμένοι. Στη μέση ο Τραγκαβέλ προσπαθούσε με τους ξιφισμούς του ν' ανοίξει δρόμο, σφάζοντας χυλώπητα για να ελευθερώσει την Άνναϊδα.

Όταν ο Σαμπριάκ είδε κυλισμένους κάτω έξω από τους άντρες του, αναγκάστηκε να πάψει να επιτηρη την Άνναϊδα και να δώσει στην πρώτη γρημμή.

Έτσι όμως μπόρεσε να λάβει μέρος στη συμπλοκή κι' η Άνναϊδα

— Έγώ στο είπα τότε, είπε ο Τραγκαβέλ. Έλα μαζί μου... φαίνεσαι καλός και άνδρείος...

— Σας ευχαριστώ, κύρ δάσκαλε, άπάντησε ο Ρασκάς. Οφείλω όμως να συμβαδίσω με τον καρδινάλιο, κάνοντας κάτι γι' αυτόν.

— Άλλά σύ λές... είπε ο Τραγκαβέλ. Μά ο Μολού τον διέκοψε:

— Αφστήτε τον, τού είπε. Δεν βλέπεις πού ζητάει να βρή τ' δρόμο του;

Πράγματι ο Ρασκάς είχε μείνει σκεπτικός. Έροίξε ύστερα μία περίλυπη ματιά στην Άνναϊδα και είπε:

— Είχα το λόγο μου, κύρ δάσκαλε να φερθώ έτσι, όπως φερθήκα... Ούτε κι' εγώ πίστευα νά σας δώ σήμερα σ' αυτό το μέρος... νόμιχα πώς θα συναντούσα το δούκα.

— Τον δούκα ντ' Ανζού; ρώτησε τρομαγμένη η Άνναϊδα, βλέποντας πως ο κατάρκοπος ήξερε πολλά.

— Ναι! της άπάντησε ο Ρασκάς φοβισμένα. Θά έρθη τώρα στο Φλερύ μαζί με άλλους φίλους του να παρακαθήση σε γεύμα με τον Έκλαμπρότατο... Κι' όπως συνηθίζει ο καρδινάλιος τούς φυλάει νά το τέλος ώραιες εκπλήξεις. Έχει στο Λονζυμώ τον πάτερ 'Ιωσήφ μ' όλη τη βασιλική σωματοφυλακή... Τά έχει μυριστή όλα... Κι' αν δεν σταθούν να τούς συλλάβει, θα τούς σκοτώσει... Ο Θεός λοιπόν νά σας φυλάει!... Χαίρετε!... Φεύγω, μα πού θα με βγάλη η τύχη μου δεν ξέρω!...

Γύρισε πίσω κι' έφερε τον Κορινιάν στις αίσθήσεις του.

— Έμπρός, καλόγερε! τού φώναξε.

— Κακούργε! κρούγασε ο Κορινιάν. Τολμάς και μού μιλάς ακόμα!... Κύτταξες νά με δολοφονήσης με τον πύ άπάνθρωπο τρόπο!...

— Έγώ σέ σκουντήσε έτσι στ' άστέια... Σάν φίλος... Δεν έπρεπε νά σκύψης κι' εσύ τόσο... Μά αν δεν σ' άρση, μείνε αυτού κι' εγώ τρέχω στον πάτερ 'Ιωσήφ...

— Στάσου!... Στάσου!... Θάρρω κι' εγώ μαζί σου!...

.....

Ένώ βρισκόταν όλοι στο Φλερύ, καθένας μ' ένα σκοπό, την ίδια ώρα ο καρδινάλιος ζητούσε νά παρουσιαστή στο βασιλέα.

— Σας φανταζόμουν στο Φλερύ! τού είπε ο βασιλεύς ξαφνιασμένος από την έκτακτη παρουσία του πρωθυπουργού του, αφού αντάλλαξαν τον τυπικό χαιρετισμό.

— Δεν πήγα, Μεγαλειότατε, γιατί θα με δολοφονούσαν! άπάντησε ο Ρισελιέ άπότομα, όπως είχε προμελετήσει τη στάση του και όπως τον είχε συμβουλευθεί ο πάτερ 'Ιωσήφ.

— Θά σ' δολοφονούσαν; ρώτησε ταραγμένος ο βασιλεύς. Έξακολουθούν λοιπόν νά συνωμοτούν εναντίον σας; Και φυσικά ο αντίχτυπος θάγε προς βλάβη δική μου!...

— Ναι, Μεγαλειότατε, κι' είναι μεγάλο κρίμα για σας!

— Α, μά πρέπει, Έκλαμπρότατε νά τούς συντρίψουμε, φώναξε ο βασιλεύς, χάνοντας την ψυχική του γαλήνη.

Ο Λουδοβίκος ΙΓ' μίλούσε ειλικρινώς τη στιγμή αυτή. Όχι γιατί συμπάθουσε το Ρισελιέ, αλλά γιατί ο χαμός του καρδινάλιου θα σήμαινε και το δικό του χαμό.

— Απαιτώ, συνέχισε ο Λουδοβίκος ΙΓ' νά τά μάθω όλα λεπτομερώς.

— Ναι, Μεγαλειότατε. Το ίδιο σκέφτηκα κι' εγώ... Σάν άνώτατος άρχοντας πρέπει νά τά γνωρίζετε όλα... Γι' αυτό έφερα μαζί μου τον άνθρωπο που τά ξέρει όλα...

— Ποιος είναι αυτός; ρώτησε ο βασιλεύς.

— Ένας από τούς ίδιους τούς συνωμότες, που κατάλαβε το σφάλμα του και φοβήθηκε από τά τρομοκρατικά σχέδια που κατέστρωσαν χθές το βράδυ οί συνωμότες και ήρθε νά σας τά πη όλα...

— Οφείλουμε λοιπόν τόν άνθρωπο αυτόν νά τόν άμείψουμε, Καρδινάλιε!

— Του τό έταξα, Μεγαλειότατε... Μά δεν ζητάει νά τού χαρίστη μόνον η ζωή. Θέλει και μίαν άλλη χάρι...

— Χρήματα;

— Όχι... Ζητάει νά μην ένοχληθί η γυναίκα στο σπίτι της οποίας έγινε η συνεδρίαση των συνωμοτών... Γιατί τη γυναίκα αυτή την αγαπάει παρφορα...

— Καλά! Συμφωνώ μαζί σας με τίς

άποφάσεις που θά λάβετε σχετικώς. Πώς ονομάζεται η γυναίκα αυτή;

— Είναι η δούκισσα ντ' Σεβρέξ, άπάντησε με προσποιητή άπάθεια ο Έκλαμπρότατος.

— Πάλι αυτή; φώναξε ο βασιλεύς. Σε κάθε συνωμοσία αυτή δεν λείπει!... Βοηθάει όλους εκείνους που προσπαθούν νά με βλάψουν... Και είναι φίλη της βασίλισσας!... Αυτή συμβουλεύει και τη βασίλισσα νά με άπατά!... Θέλει νά φέρη στο θρόνο τον αδελφό μου!... Άλλά τώρα...

— Μεγαλειότατε! είτε ο καρδινάλιος, ο άνθρωπος που σας έφερα, θά μάς διδά πληροφορίες όχι για το παρόν μόνον, αλλά και για το μέλλον. Δεν πρέπει λοιπόν νά τον χάσουμε ενανθώνοντας προς το παρόν τη δούκισσα...

— Υστερ' από δυο μήνες θά είναι κι' οί δυο αυτοί στη διάθεση... Άς περιμένουμε... Η μικρή αυτή άνομη μόνον κέρδος θά φέρη στη Μεγαλειότηά σας.

— Συμφωνώ, Καρδινάλιε, με τη γνώμη σας... Τώρα άς ακούσουμε και τόν ίδιο τον συνωμότη. Ποιος είναι αυτός;

— Ο ιππότης Λουδινύ! έσπευσε νά πη ο Καρδινάλιος, που είχε πάρει μαζί του τόν άτυχο ιππότη.

Ο βασιλεύς ξαναπήρε τη μεγαλόπρεπη στάση του. Άλλά άια γύρισε και είδε το πονεμένο πρόσωπο του Λουδινύ, ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος στο κορμί του.

— Κύριε! είπε πρώτος ο Καρδινάλιος στο Λουδινύ, η Αυτού Μεγαλειότης, για χατήρι σας, δεν θά περάσει τη δούκισσα! Μιλήστε λοιπόν ελεύθερα...

— Πρό πάντων τά όνόματα των συνωμοτών, είπε ο βασιλεύς με ύφος προσταγής.

Ο Λουδινύ με ραγισμένη καρδιά άρχισε νά μαρτυρά τόν ένα κατόπιν τού άλλου. Όταν ανέφερε το δούκα τού Βανδώμ και το βαρόνο, ο βασιλεύς μουρμούρισε:

— Οί δυο καλοί αδελφοί!... Ποιοί άλλοι ακόμα ήσαν εκεί;

Ο Λουδινύ τούς είχε μαρτυρήσει όλους... Δεν έμεινε παρά ο αδελφός του βασιλέως. Γύρισε τότε νά συμβουλευτεί με άντελήφθη όμως ο βασιλεύς και τού φώναξε:

— Σε διατάσσω νά μου πής όλα τά όνόματα!...

Δειλά δειλά ο Λουδινύ ξεστόμιζε τότε και τ' όνομα του Γαστών, τού δικού ντ' Ανζού!

— Χά, χά! έκανε μ' ένα νευρικό γέλιο ο βασιλεύς. Έτσι λοιπόν... Ο ίδιος ο αδελφός μου!... Και θά σκότωναν τόν Καρδινάλιο κι' ύστερα έμένα!... Ο αδελφός μου τότε θά γινόταν βασιλεύς και θά έμεινε κατόπιν για γυναίκα του η χήρα βασιλίσσα!... Χά, χά... Αυτά είναι τά σχέδια τους!... Οί άθλιοι!... Οί άθλιοι!...

— Μεγαλειότατε! φώναξε ο καρδινάλιος για νά τόν ησυχάση. Μην οργίζεστε. Έχω φροντίσει για όλα... Δεν θά τούς άφήσω νά κινηθούν!

— Καλά, κύριε, είπε τέλος ο βασιλεύς στο Λουδινύ. Πηγαίνετε... Και πείτε στην έρωμένη σας πώς πρέπει νά φύγη άμέσως από το Παρίσι... Αυτό είναι το μόνο που μπορώ νά κάνω γι' αυτήν.

Ο Λουδινύ υπάκουσε... Υποκλίθηκε κι' έφυγε.

Οί αυλικοί άπ' έξω άνυπομονούσαν. Ο βασιλεύς βγήκε άπ' το βασιλικό γραφείο, ήταν τρεις μετά το μεσημέρι.

Έκπληκτοι οί αυλικοί είδαν τότε το δούκα ντ' Ανζού, που έρχόταν κι' αυτός νά μιλήση στη Μεγαλειότητά του!...

.....

Ο δούξ έμαθε την άποτυχία της συγκεντρώσεώς τους στο Φλερύ. Υστερ' από τη φυγή του Σαμπριάκ, η Άνναϊδα έμεινε έπίτηδες στο πανδοχείο για νά συναντήσει τόν ντ' Ανζού. Μόλις η ώραία συναντήθηκε τόν δούξ, έσπευσε νά μούτρια τόν είδε από μακριά, έσπευσε νά τού πη όλα. Τότε ο δούξ συμβούλεψε τούς φίλους του νά φύγουν από το Παρίσι και νά κρυφτούν στις επαρχίες ως πού νά τούς πληροφόρηση για τίς συνέπειες της αποκαλύψεως της συνωμοσίας. Κι' ο ίδιος μαζί με τόν Βανδώμ και τόν Βουρβόνο γύρισε στο Παρίσι για νά παραπαινή τον βασιλέα για την άγένεια του Καρδινάλιου. Θά τού έλεγε πως ήταν προσδοκώμενος.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

στο Φλερύ και νά μη βρή τόν οικοδεσπότη, από τόν όποιο είχε πρόσκληση για γεύμα. Έτσι, με τά ψεύτικα παράπανα του, θά σκέπαζε την ένοχή του.

Οί μόνον που δεν είχαν κάνει την έμφανισί τους εκεί ήσαν οί τέσσερες θαυμαστές της Άνναϊδας. Στο δρόμο τους συνάντησαν το Ρασκάς, που γύριζε πίσω, καθώς και τόν Κορινιάν, και πληροφόρηθηκαν τά συμβάντα.

Μά πρίν καταπιαστούν με τίποτε άλλο, άποφάσισαν νά έπιτεθούν πρώτα-πρώτα στον Τραγκαβέλ και νά τόν βγάλουν άπ' τη μέση.

Κρύφτηκαν λοιπόν πίσω από έναν κήπο, και παρακολουθούσαν από τη μία μεριά τούς συνωμότες κι' από την άλλη τόν Τραγκαβέλ με τούς φίλους του και την Άνναϊδα.

Μετά την προδοσία που έγινε, η Άνναϊδα φανέρωσε τά πάντα στον Τραγκαβέλ. Κι' έτσι διάταξαν τόν Πρασινάδο νά πάη στη δούκισσα ντ' Σεβρέξ και νά την είδοποιήση νά φύγη από το Παρίσι.

Στον Τραγκαβέλ άνετέθη νά προχωρήσει προς τόν Λονζυμώ και νά δη πού βρισκόταν οί βασιλικοί σωματοφύλακες με τόν πάτερ 'Ιωσήφ.

Οί νεαροί ιππότες άφου άφησαν τόν Τραγκαβέλ ν' άπομακρυνθή από τόν πανδοχείο, έτρεξαν και τού έφραξαν τόν δρόμο.

— Κατέβα άπ' τ' άλόγο σου! τού φώναξε πρώτος ο Σεβέρ. Έχουμε νά κανονίσουμε μερικούς λογαριασμούς.

Ο Τραγκαβέλ άπαθής, πήδησε από τόν άλόγο του.

Οί τέσσερες ιππότες τόν μιμήθηκαν. — Θά μονομαχήσουμε ως ευγενείς, είπε ο Μπουσιέρ.

— Μάλιστα, άπάντησε άτάραχος ο Τραγκαβέλ και πήρε τη στάση τού άμυνόμενου.

Τέσσερα ξίφη άστραψαν στον ήλιο, άπειλώντας νά χωθούν στο στήθος του Τραγκαβέλ. Ο Τραγκαβέλ είχε βοηθό μόνο την τέχνη του και τη σκέψη ότι μονομαχούσε για την αγαπημένη του. Κι' έτσι δεχόταν τά χτυπήματα τών ιπποτών χωρίς νά κλονίζεται.

— Σας είπα, κύριοι, τούς φώναξε σε μία στιγμή, ο Τραγκαβέλ, ότι δεν θά με σκοτώσετε έτσι εύκολα, όπως νομίζετε.

Και χτυπώντας τόν Σεβέρ κατάστηθα τόν έρριξε κατά γης.

— Ένας! φώναξε, προκαλώντας τούς τρεις άλλους κι' έρεθίζοντας τούς.

— Η πάλη τους ήταν άγρια.

Άφρίζοντας ο Μπουσιέρ άνέσυρε τόν...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

έγχειρίδιό του. Ο Λιβερντάν προσπαθούσε μάταια νά χτυπήση τόν άντερσπότη του από πίσω. Ο Τραγκαβέλ για ν' άποφύγει τά χτυπήματά τους, πηδούσε, έσκυβε κάτω, γλιστρούσε σαν φεΐδι. Άφησε τοις κι' ο Λιβερντάν τόν έφορς κι' έσυρε τόν έγχειρίδιό του.

Ο Τραγκαβέλ χαμογέλασε. Έδλεπε σαν δάσκαλος που ήταν τ' οφικτς λάθος τών αντίπαλων του νά προτιμούν τά ευλοφονικά έγχειρίδια. Έτσι, τώρα, τού ήταν εύκολα ν' άπαλλάγη από τόν Λιβερντάν που στριφογύριζε για νά τόν χτυπήση από πίσω.

— Δυό! φώναξε, γυρίζοντας άπό τ' α.

Και τρύπησε με τόν έφορς του τόν άνυπερασπίστο Λιβερντάν.

— Μείνεται δυό! είπε κατόπιν στους άλλους με φιλικό τόνο. Πηγαίνετε... Δεν μπορείτε νά με νικήσετε.

Αλλά αυτοί τού άπάντησαν με μία λυσσαλέα έπίθεσι. Έχασε τότε κι' ο Τραγκαβέλ κάθε όικο γι' αυτούς. Κι' ύψωνοντας τόν σπαθί του γτύπησε τόν Μπουσιέρ και τόν έσπασε κάτω άναίσθητο.

— Τρεις! φώναξε πάλι ο δάσκαλος.

Τώρα ο Φοντράϊν ήταν μόνος του. Πέταξε κι' αυτός τόν έφορς του, έβγαλε τόν έγχειρίδιό του κι' εξαγριωμένος ρίχτηκε κατά τού Τραγκαβέλ.

— Την άγαπή! τού φώναξε με λύσσα. Σκότωσε έως τούς άλλους. Μά θά σκοτώσω κι' εγώ έσένα και θά μείνω μόνος στη ζωή για νά την λατρεύω!...

Ακούγοντας τά λόγια του ο Τραγκαβέλ, ύρμησε με άποφασιστικότητα μεγαλύτερη.

Θά πάλευαν έτσι κι' οί δυό τους πάνω από πέντε λεπτά. Τέλος ο Φοντράϊν δέχτηκε ένα χτύπημα κατάστηθα, έμπηξε μία φωνή πόνου και σωριάστηκε καταγής.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε εκεί λίγη ώρα άκίνητος, καμαρώνοντας τά ξαπλωμένα στο χώμα παλληκάρια.

Ήσαν νεκροί η μόνον πληγωμένοι; Δεν ήξερε. Ούτε άκουσε, ούτε είδε κανένα τους νά κινείται!...

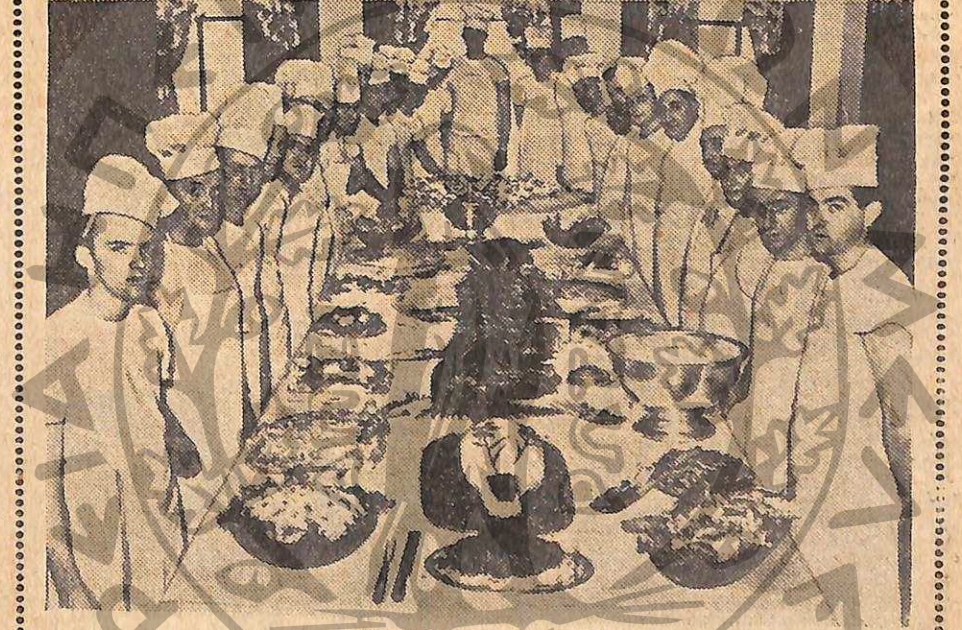
Πήρε κατόπιν τόν άλόγο του και τράβηξε προς τόν δρόμο, όπου συνάντησε ένα χωρικό.

— Πηγαίνε, τού είπε, εκεί προς τά δέντρα και θά συναντήσης τέσσερα αδέσποτα άλογα!

Κι' εξακολούθησε τόν δρόμο του.

Ήταν περίπου η ώρα που ο δούξ ντ' Ανζού έμπαινε σ' άνάκτορα.

Με προσποιητό θυμό προχωρούσε προς τά διαμερίσματα τού βασιλέως, όταν 'όν

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΜΑΓΕΙΡΟΙ

Στην Άγγλία, λειτουργεί μία σχολή μαγείρων. Όλοι οί απόφοιτοι της σχολής ούτης προσλαμβάνονται ως μάγειροι στα καλύτερα ξενοδοχεία της Άγγλίας. Στη φωτογραφία μας, οί τελειόφοιτοι, δίνουν... διπλωματικές εξετάσεις μπροστά στον καθηγητή (άρχιμαγειρο) της σχολής. Έχουν ετοιμάσει όλα από μία ασπασιαίτη και περιμένουν τόν καθηγητή τους για νά τίς... δοκιμάση.

σταμάτησε ανέλπιστα ένας λοχαγός της βασιλικής σωματοφυλακής.
— Ψηλώσατε! του είπε. Έχω διαταγή να σας συνοδεύω!
— Διαταγή!... Από ποιόν;
— Από τον ίδιο το βασιλέα, Ψηλώσατε.

Πραγματικά η διαταγή είχε δοθεί, αλλά την είχε υπαγορεύσει στον καρδινάλιο ο πατέρας Ιωσήφ κι ο καρδινάλιος στο βασιλέα. Ο πατέρας Ιωσήφ είχε επιμεινεί στον καρδινάλιο ν' απαιτήσει από το βασιλέα να φερθεί αυστηρότατα στους συνωμότες.

Ο δούξ μάντεψε την κατάσταση εύθους μόλις αντίκρισε το πρόσωπο του βασιλέως, τον οποίο βόηκε να συνομιλή με τον Έκλαμπρότατο.

Χλωμός, συγκατώντας την ταραχή του, είπε πρώτα στον καρδινάλιο:

— Τά συγχαρητήριά μου, Έκλαμπρότατε!... Φανήκατε με την άπουσία σας τόσο άγενής όσο και θρασύς... Γιατί λοιπόν με καλέσατε;...

— Έχετε δικήν, Ψηλώσατε, του απάντησε με ειρωνεία ο καρδινάλιος. Η αίτια για την οποία δεν ήρθα... είναι το ότι δεν ήθελα να με δολοφονήσουν!...

Η απάντησις αυτή έκανε το δούκα να μη μπορεί να τον αντικρούση. Δεν είχε προβλέψει τέτοιο ένδεχομένο. Η σιωπή του όμως βεβαίωσε τις πληροφορίες που είχαν δοθεί από το Λουδβίνο.

Αλλά ο καρδινάλιος ταραχτηκε. Είχε απέναντί του έναν ισχυρόν άρχοντα, που ήθελε να τον σκοτώσει. Ωστόσο συγκατήθηκε και πλησιάζοντας το βασιλέα, του είπε:

— Μεγαλειότατε!... Λυπούμαι πολύ που οι περιστάσεις μ' αναγκάζουν να κατηγορήσω τον Ψηλώσατε ως συνωμότη... Οι νόμοι επιβάλλουν τη σύλληψη του Ψηλώσατε και την ενέργεια ανακρίσεων!...

Μία βαθεία στενοχώρια βασάνιζε το βασιλέα. Τα καμώματα του αδελφού του που προενοούσαν φρίκη και ζηλοτυπία συγχρόνως. Δεν του άρεσε ωστόσο το ότι γινόταν και πάλι κατηγορος του αδελφού του ο καρδινάλιος. Δεν του άρεσε καθόλου το ότι ο ανεπιθύμητος αυτός πρωθυπουργός ήταν δικαιολογημένος ζητώντας τη σύλληψη του αδελφού του, του γιου του Έρρίκου Δ', του διαδόχου του θρόνου!

Με την ελπίδα λοιπόν ότι ο δούξ θα βρισκε καμμία ψευτιά, ότι θα έκανε καμμία τρέλλα που θα τον γλύτωνε από τα νύχια του Καρδινάλιου, είπε:

— Γαστών, άπολογήσου!

Μα ο Γαστών ήταν ανέντιμος. Μουρμούρισε κάτι άκατανόητα λόγια, που έκαναν τον Βασιλέα να θυμώσει περισσότερο, γιατί ο Λουδοβίκος ΙΓ' δεν άνεχόταν να βλέπει τον εξευτελισμό του αδελφού του μπρος στον Καρδινάλιο.

— Άπολογήσου λοιπόν! του ξαναείπε. Η θέλει να πω ενώ τα όσα οι συνωμότες άποφάσισαν με την επιπόλαιη συμμετοχή σου;

— Αυτά που λέει ο Καρδινάλιος, είναι ψέμματα! ψιθύρισε ο νεαρός Γαστών. Η παιδιστική αυτή άπάντησι άπογοήτευσε τον Βασιλέα, που του φώναξε περιφρονητικά:

— Κύριε, τ'ά γνωρίζω όλα!

Και με λίγα λόγια του έδωσε να καταλάβει πως είχε μάθει τ'ά της συνωμοσίας. Τότε ο δούξ γονάτισε μπροστά του και κλαίγοντας άρχισε να τραυλίζει:

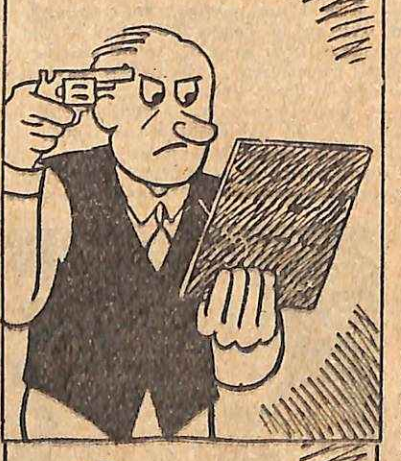
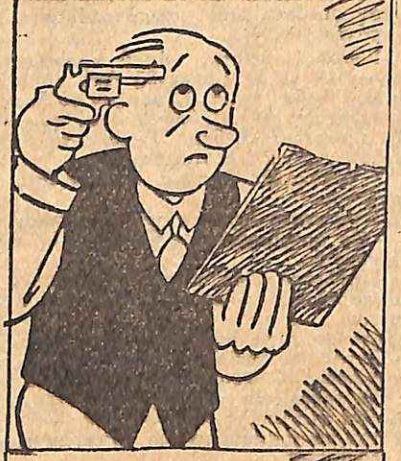
— Δεν φταίω εγώ σε τίποτε!... Δεν είμαι ένοχος!...

Ο Βασιλέας ντράπηκε για την άνανδρη αυτή στάσι του αδελφού του μπρος στον Καρδινάλιο.

— Σήκω όρθιος! του φώναξε. Για όνομα του Θεού!... Δεν επιτρέπεται ο' ένα γιοι και ο' έναν άδελφο Βασιλέως, να γονατίζουν ποτέ!...

Και χάνοντας την ψυχραιμία του μπρος στην άπρεπη στάσι του δούκα, άρχισε να δίνει έλευθερη διέξοδο τών σκέψεων του φουρτουνιασμένου μυαλού του.

— Ναί, σκύτωσε όποιον θέλεις, μα σε βεβαιώνω πως δεν θα μωρέσης να σκοτώσης κι' εμένα! φώναξε στο δούκα. Ποιος σου δωσε την άδεια να μιλάς και να ένεργής από μέρους τών ευγενών της Γαλλίας;... Έγώ μόνος άντιπροσωπεύω την τάξι αυτή!... Κλέβεις λοιπόν, τ'ά δικαιώ-

Η δεύτερη σκέψι, είναι πάντα ή καλύτερη!...

ματά μου; Με νόμισες κιόλας πεθαμένον κι' έτοιμάστηκες να παντρευτής τη χήρα βασιλίσσα;... Κακέ, έπανασάτη αδελφέ!... Θα σου δείξω τώρα καθώς και στη βασιλίσσα και στους φίλους σας με ποιόν έχετε να κάνετε!... Φώναξε άμέσως: Ζήτη ο Βασιλέας, ζήτη ο Λουδοβίκος ΙΓ'!

— Ζήτη ο Βασιλέας Λουδοβίκος ΙΓ' έπανελάβε ο Γαστών σαν ύπνωτισμένος.

— Και θα τ'ά φωνάξω ως την κρεμάλα!... βρυχήθηκε ο Βασιλέας.

Τότε ο Γαστών έμπηξε μια δυνατή φωνή και ξαναγονάτισε μπρος στον αδελφό του.

— Μεγαλειότατε!... φώναξε τη στιγμή εκείνη ο Καρδινάλιος, απευθύντας να κλειδώση την πόρτα του βασιλικού γραφείου.

— Τι συμβαίνει, κύριε; ρώτησε ο Βασιλέας.

— Ζητώ, Μεγαλειότατε, να φανήτε έμπεικός στον αδελφό σας. Δεν πρέπει να δημιουργηθή σκάνδαλο. Επιτρέψτε να σας πω δυο λόγια πριν διατάξετε τη σύλληψή του!...

— Μιλήστε, Καρδινάλιε, είπε ο Βασιλέας.

Ο δούξ σηκώθηκε τότε κι' έπεσε μισολιπόθυμος σε μια πολυθρόνα.

— Μεγαλειότατε, είπε ο Καρδινάλιος, ή Ψηλώσατε του μάς βεβαίωσε, ότι δεν εϋθύνεται για τ'ά σχέδια των συνωμωτών... Αυτό το πιστεύω κι' έχω τη γνώμη, πως αν ο Ψηλώσατε μάς όμολογήσει τ'ά όσα έλέχθησαν χθές στ'ό μέγαρο της δουκίσσης ντε Σεβρέξ, τότε δεν θα ύπάρχει έναντίον του καμμία κατηγορία... Και θέλω να γίνη έτσι, για να μη βαρυνήται με αυτόν του είδους τις ύπονοις τ'ά μέλη της βασιλικής οικογενείας!...

— Ναί, Καρδινάλιε!... Μα ή δικαιοσύνη απαιτεί από μάς να τιμωρούμε.

— Θα σας τα πω όλα! φώναξε με λυγμούς ο νεαρός δούξ, που ήταν τώρα σωστό κουρέλι.

Ο Καρδινάλιος άρπαξε τότε την περίπτωση και ρώτησε τον δούκα:

— Και θα δεχθήτε, Ψηλώσατε, να στεφανωθήτε ή δεσποινίδα Μωμπασιέ;

— Ναί, έκλαμπρότατε... Άν αυτό είναι και το θέλημα του Βασιλέως μας!

— Λαμπρά, σύμφωνοι! του απάντησε ο Λουδοβίκος ΙΓ'. Πες μάς τώρα όσα όσα ξέρετε.

Και τότε ο δούξ, με φωνή λαχανιασμένη, πρόδωσε όλους τους φίλους του, που είχαν όρκισθή τίσι, άφοσίωσι και αυτοθυσία.

Στο μεταξύ ο Έκλαμπρότατος καθισμένος σ' ένα τραπέζι έγραφε βιαστικά, τ'ά συγχρόνως το αϋτί του ήταν τεντωμένο σ' όσα φανέρωνε ο δούκας.

Ο Βασιλέας πάλι ακούγοντας την εξίστόρησι της συνωμοσίας λογάριζε με τι τρόπο θα τιμωρούσε αυστηρότερα τους συνωμότες.

Τέλος, άφου ο δούξ ανέφερε ένα - προς ένα, όλα τ'ά όνόματα των συνωμωτών, ο Βασιλέας του είπε:

— Γαστών! Πάρε τώρα συχώρεσι από τον Έκλαμπρότατο!

Ο δούξ γύρισε και κύταξε τον Καρδινάλιο, που ακίνητος και με αυστηρή μεγαλοπρέπεια τον περίμενε να μιλήσει.

Επακολούθησε μια στιγμή τραγικής σιωπής. Κατόπιν ο δούξ, γεμάτος ντροπή και μίσος, προχώρησε ένα βήμα και με βαρεία καρδιά ψιθύρισε:

— Έκλαμπρότατε, σας ζητώ συγγνώμη! Ο Καρδινάλιος αντί ν' άπαντήσει στον δούκα και να δώσει ένα τέλος στη θλιβερή αυτή σκηνή, κάλεσε τον άρχιδουκάλημπολο και ζήτησε την Άγία Γραφή. Βγάζοντας κατόπιν τον άδωκαντοκόλλητο σταυρό που φορούσε γύρισε και είπε στο Βασιλέα:

— Μεγαλειότατε!... Διατάξα το λοχαγό των σωματοφυλάκων να κάνει έρευνα στο μέγαρο της δουκίσσης ντε Σεβρέξ... Κι' έτοιμάσε συγχρόνως τον όρκο, τον όποιο πρέπει να δώση ο Ψηλώσατε, με το όνομα του πάνω στο Σταυρό και στο Ευαγγέλιο... Πιστεύω πως με τον όρκο αυτόν θα τον συγχωρέσετε και σεις.

— Σκεφθήκατε λαμπρά, Καρδινάλιε! είπε ο Βασιλέας.

Κι' άγριζοντας στον αδελφό του:

— Γαστών, είπε, συμμορφώσου με τις

πατρικές ύποδείξεις του Έκλαμπρότατου. Ο δούξ, που δεν περίμενε τέτοια ταπεινώσι εκ μέρους του πρωθυπουργού, άναγκάστηκε ν' άκουμήση το χέρι του στο Ευαγγέλιο κι' άρχισε να λήη μηχανικά: «Ορκίζομαι στο Σταυρό και στο Ευαγγέλιο, ότι θα είμαι πιστός στο Βασιλέα και στους συμβούλους του και ότι ή άγαπή εκείνους τους όποιους αγαπά ο Βασιλέας».

Ο Λουδοβίκος άναγάλλιασε, γιατί είχε χρυσή καρδιά. Άγκάλιασε λοιπόν τον Γαστών και φιλώντας τον του δήλωσε:

— Σου τ'ά συγχωρώ όλα!... Άφου έσύ θα μ' αγαπάς σαν καλός αδελφός, εγώ θα σε θεωρώ παιδί μου!...

Και τώρα, πρόσθεσε ο δούξ, άφου συχωρέσατε εμένα, φανήτε, Μεγαλειότατε, έμπεικός και για το δάσκαλό μου, το δύστυχο στρατάρχη ντ' Ορνάνο.

Ο Έκλαμπρότατος απάντησε μ' ένα άρνητικό κούνημα της κεφαλής του, ενώ ο Βασιλέας πρόσθετε:

— Όχι, Γαστών, δεν μπορώ να συχωρέσω έναν συνωμότη. Φύγε τώρα και μην ξεχνάς, ότι σε θεωρώ παιδί μου!

Η φράσις αυτή περιείχε και πολιτικό νόημα, γιατί ο Λουδοβίκος ΙΓ' δεν είχε παιδί δικό του, το όποιο να τον διαδεχτή στο θρόνο.

Τότε ο Γαστών ύποκλήθηκε μπρος στο Βασιλέα, χαιρέτησε τυπικά τον Καρδινάλιο κι' έφυγε κατασυγκινημένος.

Ο Έκλαμπρότατος έμεινε μόνος με το Βασιλέα. Και σκέφθηκε τώρα να εφαρμόση το δεύτερο μέρος του προγράμματος, που του είχε υπαγορεύσει ο πατέρας Ιωσήφ. Χωρίς κανένα διαταγμό είπε:

— Μεγαλειότατε, σας παρακαλώ τώρα να δεχθήτε την παραιτήσι μου!

— Πώς; Τι συμβαίνει; ρώτησε έκπληκτος ο Βασιλέας. Μήπως δεν έμεινατε ικανοποιημένος από τον όρκο του δούκα;

— Μεγαλειότατε, παραμένουν τ'άσά άλλα πράγματα άδέλφια... Ξέρετε ότι ύπάρχοντες την Μεγαλειότητά σας δημιούργησα ένα πλήθος έχθρών... Η παραιτήσις μου θα με γλυτώση από δολοφονικές άποπειρες... Μην άμφισβάλτε ότι όποιος με διαδεχθή, θα σας ύπηρετή επίσης καλά, χωρίς μάλιστα να δυσχερεστή την τάξι των ευγενών... Ξέρω πως ή Γαλλία σήμερα έχει να κάνει μ' έξωτερικούς έχθρους και πως δεν είναι καιρός γι' άλληνη πρωθυπουργό, άλλα...

— Άλλά, Έκλαμπρότατε, μόνο σεις μπορείτε σήμερα να κυβερνήσετε το Κράτος, είπε ο λιγώψυχος Βασιλέας.

— Μεγαλειότατε! Εάν με διατάξετε να μείνω στη θέση μου, θα σας ύπακούω, άλλα να ξέρετε ότι αυτό ίσοδυναμεί με την καταδίκη μου σε θάνατο!...

Ο Έκλαμπρότατος περίμενε ν' άκούση τι θα του άπαντήση ο Βασιλέας. Και τότε τον είδε να κάθεται στο γραφείο του και να γράφει.

Να, τι έγραψε ο Βασιλέας: «Έκλαμπρότατε, δεχθήτε την έπιστολή μου αυτή ως έκδήλωσι της φρίκης που αίνομαι για τις δολοφονικές άποπειρες εναντίον της ζωής σας. Εκτιμώ τους κόπους που καταβάλλετε για το μεγαλειό και τη στερεώσι του θρόνου. Σας βεβαιώ ότι καθημερινώς μου γίνεστε περισσότερο αγαπητός. Σας έξοσιοδοτώ για κάθε έλευθερία δράσεως. Να λάβετε τ'ά μέτρα, τα όποια φρονείτε ότι επιβάλλονται για την άσφάλεια της ζωής του Βασιλέως, του πρωθυπουργού του, και των συμβούλων του. Θα με βοήτε πάντα πρόθυμος σε κάθε σας προσπάθεια. Ο Θεός να σας χαρίζη μακροβιότητα για το καλό της Γαλλίας».

Όταν ο Βασιλέας τελείωσε το γράμμα το σφράγισε και του το έδωσε.

Ο Έκλαμπρότατος το άνοιξε άμέσως, το διάβασε και έλαμψε το πρόσωπό του από χαρά. Μ' αυτό γινόταν πανίσχυρος και ίσος με το Βασιλέα. Έκρυψε ωστόσο τη χαρά του και κάνοντας μίαν ύπόκλησι ψιθύρισε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκφυλφόρησε το β' τεύχος του έπισήμου δελτίου της ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΔΙΑΝΟ ΟΥΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, υπό τον τίτλο «ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ», με έκλεκτή ύλη, έπιστημονική, καλλιτεχνική, λογοτεχνική, πληροφορητική από τη γυναίκα κίνηση της Έλλάδος κ. ά.

Γκ ντε Μωπασσάν

Οι τρέλλες του Μωπασσάν

Η ωρολογιακή βόμβα και το καλάρι με τα βατραχάκια

Ο Γάλλος συγγραφέας Γκ ντε Μωπασσάν άρχισε να γίνεται γνωστός απ' την ήμερα μίας συγκεντρώσεως στο έξοχικό σπίτι του Ζολά, στο Μεντάν. Ο Μωπασσάν, νεαρός και άσημος υπαλληλάκος άκόμη, ήταν προσκεκλημένος σ' αυτήν, μαζί μ' άρκετους άνεγνωρισμένους ήδη συγγραφείς. Για να περάση ή ώρα, ο οικοδεσπότης πρότεινε να διηγηθή καθένας τους μια ιστορία.

Όταν έφτασε λοιπόν ή σειρά του Μωπασσάν, περίμεναν όλοι, πως ο άδέλιος αυτός υπάλληλος θα τάκανε θάλασσα. Κι' όμως, τα κατάφερε περίφημα, με την αφήγησι μίας κομμοκαταίκινης ιστορίας του Γαλλοεργμανικού πολέμου του 1870, που δημοσιεύθηκε κατόπιν με τον τίτλο «Μπούλ ντε Σουίφ».

Μια τοπική έφημερίδα πρόσφερε ύστερα στους άναγνώστες της τις ιστορίες που είχαν διηγηθή οι φιλοεργόμενοι του Ζολά. Καλλίτερη απ' όλες λοιπόν ήταν του Μωπασσάν, που μ' αυτό το πρώτο άριστουργήμα του, πέρασε στον κόσμο της λογοτεχνίας κι' έγκάτελλεψε πια την άνιση και ανυπόφορη ρουτίνα του γραφείου.

Όπως άποκάλυψε άργότερα ο ίδιος, ή ύπόθεσι που ήταν παρμένη απ' την πραγματική ζωή. Η ηρώιδα του ύπηχε αληθινά, ζούσε στη Ρουέν και λεγόταν Άντριεν Λεγκάι.

Με τ'ά σημαντικά κέρδη που του άπέφερε τώρα ή πένα του, ο Μωπασσάν μωρέσε να ικανοποιη ή δίψα του για περιπέτειες. Ταξίδεψε στην Κορσική, στο Άγγεριο, στην Άγγλία. Εύσυχος και γερός σαν ταύρος, λάτρεινε την ίππασία, το κολύμπι, την κωπηλασία. Άγρόρασε ένα μικρό γιότι και το βάφτισε «Ο φιλαράκος», με τον τίτλο δηλαδή ενός απ' τ'ά δημοφιλέστερα έργα του.

Οι γυναίκες λάτρευαν το συμπαθητικό κι' άρρενωπό αυτό συγγραφέα, με τ'ά μαύρα κατσαρά μαλλιά και το πλατύ στήθος. Κάποτε, ο Μωπασσάν άλληλογράφουσε με 60 έρωτευμένες κυρίες συγχρόνως! Παρ' όλες όμως τις άμέτρητες έρωτικές του περιπέτειες, δεν παντρεύτηκε ποτέ.

Η Μαρία Μπάσκιερσε, συγγραφέας ενός απ' τ'ά συνηθέστερα «ήμερολογία» του κόσμου, έγραψε στο Μωπασσάν με το ψευδώνυμο «μης Χαστινγκες». Της φαινόταν ο ιδεώδης σύζυγος της ζωής της. Όταν όμως τ'ά γνωρίσε έπιτελούσε έπειτα από μακρά άλληλογραφία, άπογοητευτική γρήγορα. Οί όμοι τρόποι του στον έρωτα κι' ή άπέχθεια του προς το γάμο έγιναν αίτια να διακοπούν οι σχέσεις τους. Ένα χρόνο άργότερα, ή δυστυχισμένη Μαρία πέθανε από φθίσι.

Ο πιστός καμαριέρης του Μωπασσάν, ο

Φρανσουά, βρέθηκε έπανεπιλημμένος σε ύσκολη θέση με τις φιλέσσες του. Κάποτε μια κομψοντυμένη γυναίκα παρουσιάστηκε στη βίλλα του συγγραφέως. Ο Φρανσουά την είδε ταραγμένη, προσπάθησε να την καθησυχάση και τη βεβαίωσε ότι έλειπε ο κύριός του. Έκείνη ζήτησε τότε πέννα και μελάνι κι' έγραψε σ' ένα χαρτί μια μ'ά λέξι, με τεράστια γράμματα: «ΓΟΥΡΟΥ ΝΙ!».

Να τ'ά δώστε αυτό στον άφεντικό σας, είπε στο Φρανσουά, φεύγοντας.

Ίσως ήταν κι' αυτή θύμα μίας απ' τις πολλές φάρσες που έπαιζε συχνά ο Μωπασσάν. Κάποτε, που ταξίδευε με το τραίνο, ο συγγραφέας κρατούσε με προσοχή πάνω στα γόνατά του ένα ξύλινο κουτί, μέσα απ' το όποιο άκουγόταν ένα έλαφρό «τικ - τίκ». Συγχρόνως είχε πάρει ύψος έξαλλο και μιλούσε με ξενική προφορά, ψιθυρίζοντας στους φίλους του όληνη... για βόμβες και για δυναμίτιδα! Οί άλλοι ταξιδιώτες είχαν παγώσει, με τ'ά βεβαιότητα πως είχαν να κάμουν μ' ένα Ρώσο άναρχικό — απ' αυτούς που έκαναν τότε συχνές τρομακτικές άποπειρες!

Όταν λοιπόν το τραίνο έφτασε στο Παρίσι, ειδοποίησαν άμέσως την αστυνομία, που έσπευσε να συλλάβει το Μωπασσάν και τη συντροφία του. Φυσικά, δεν άργησε ν' άναγνωρίση τη γκάφα της και να τ'ά ερμηνεύσει ελεύθερος. Όσο για το κουτί, δεν περιείχε... ωρολογιακή βόμβα, άλλα ένα άσώστατο ζυμωτήριο!

Άλλοτε πάλι, ο Μωπασσάν έστειλε σε μια φίλη του ένα καλάρι γεμάτο μικρούς βατραχάκους. Λογάριζε ότι θα τ' άνοιγε στο μπουντουάρ της κι' ότι τ'ά βατραχάκια θα πηδούσαν τότε έξω και θα διασκορπίζονταν όλογυρα. Το σχέδιο του όμως άπέτυχε, γιατί ή κυρία άνασκήσε λίγο το σκέπασμα, κύταξε μέσα κι' είδε τους βατραχάκους. Τους πήγε τότε με τ' άμαξι της στο δάσος της Βουλώνης και τους έβριξε στη λίμνη.

Κανείς απ' τους προσκεκλημένους στα γεύματα του Μωπασσάν δεν μωρέουσε να ξέρη ποιές έκπληξεις τον περίμεναν... Κάποτε, εμφανίσθηκε στην τραπέζια ένας... ύπνοδάτης με τ'ά νυχτικά του, κι' άλλότε πάλι ένας δίδην δολοφόνος, αίματοβαμμένος, που τον κυνηγούσαν ψευδοαστυνομικοί!

Το τέλος όμως του Μωπασσάν δεν είχε τίποτε το χιουμοριστικό σαν τις φάρσες του. Ήταν τραγικό και μακάβριο, όπως πολλά απ' τ'ά διηγήματά του.

Ο αδελφός του είχε πεθάνει στο φρενοκομείο, κι' ο Γκ ντε Μωπασσάν πάντα απ' το φόβο ότι θα είχε κι' αυτός την ίδια τύχη. Όταν άρχισαν ν' άδυνατίζουν τα πόδια του και να παθαίνι φουέροους πονοκεφάλους, γύριζε άτελειπιόμια από γιατρό, ζητώντας του κάκου μια θεραπεία για την ασθένειά του — που λεγόταν τότε «γενική παράλυσι των φρενοδασμών».

Λοιπόν, ένεσεις, διαίτες, δεν ώφέλησαν σε τίποτε. Η κατάσταση του Μωπασσάν χειρότερησε όλοένα. Το 1891, άποπειράθηκε να κόψη το λαιμό του. Τον έκλεισαν τότε σ' ένα ιδιωτικό ψυχιατρείο του Παριού, όπου και τελείωσε τις ήμέρες του μετά 18 ήμνες. Η κηδεία του έγινε με μεγάλη έπισημότητα, κι' ο Ζολά άπήγγειλε τον έπικήδειο πάνω απ' το άνθοστολισμένο φέρετρό του.

Τον ίδιο περίπου καιρό, ή Άντριεν Λεγκάι, ή πραγματική ηρώιδα του Μπούλ ντε Σουίφ, δηλητηριάστηκε από ένα μαγκάλι μ' άναμένα κάρβουνα, σε μια φτωχική κάμαρα της Ρουένης.

Ηδελε χαρτζελίκι

Όταν ή Γερμανίδα Μπετίνα Μερτιέκ, κάτοικος του Ρόσμπιχ, γύρισε μια μέρα σπίτι της και βόηκε την άντρα της κρεμοσιμένο μ' ένα σκοινί απ' το ταβάνι, έμπηξε τις φωνές κι' έτρεξε να ειδοποιη ή γιαντρά και την αστυνομία... Στο γυρισμό όμως, βρήκαν το Μερτιέκ να σκουτίζει την άσπρη πούντρα που είχε βάλει στο πρόσωπό του για να φαίνεται χλωμός!

Ήταν ένα μάθημα, είπε στη γυναίκα του, για να σε κάνει να μού άφινες στο έλεος λεφτά για τ'ά τσιγάρα μου!

Ο ΔΡΑΚΟΝ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Μιά ρεμπουμπλικά, μιὰ γυναι-
κεία τσάντα κ' ένα ζευγάρι σκαρ-
πίνια γυναικεία, που βρίσκονται
στο «Μουσείο του Αίματος», έχουν
υποδηλωθού την πιο συνταρακτι-
κή ερωτική τραγωδία δύο υπάρξε-
ων. Αρχίζουμε:

Το απόγευμα της 1ης 'Ιουνίου
1939 πέντε μίλλια ανοίχτα της
Πειραιϊκής Χερσονήσου ο φαρὰς Γ.
Χάληρας, καθώς ψάρευε, είδε μιὰ
κατάλευκη βάρκα να πλέη ακυβέρι-
νητη. Περίεργος της πλησίασε καί
είδε ότι στο βάθος της υπήρχε
μιὰ ρεμπουμπλικά, μιὰ γυναικεία
τσάντα κ' ένα ζευγάρι γυναικεία
σκαρπίνια. Μέσα στην τσάντα βρι-
σκόταν μιὰ έπιστολή. Στο φάκελό
διάβασε: «Ο ευρὰν να την παρα-
δώση στην Αστυνομία ή στο Λι-
μεναρχείο».

«Αξιότιμοι κύριοι,
«Ελπίζουμε ότι θα μάς συγχω-
ρήσετε διά την όλίγην αὐτὴν ἀπο-
σχόλησιν. Δεὺν ὑπάρχει ὁμως οὐδε-
μία ἀνάγκη ἐνοχλήσεως τῆς Ἀστυ-
νομίας, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐξῆς παρά-
κλησιν ποὺ σὰς κάνουμε: Εἰς τὴν
ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν
Σμολένσκυ καὶ Κεχαγιαὶ πανσὸν
«Ετρανζέ» τῆς κ. Ὀλγας Βερκόφ-
σκις εἰς τὸ Ν. Φάληρον ἔχομε 4
μικρὰς βαλίτζας κ' ἕνα σάκκο μὲ
εἶδη ρουμισμοῦ. Ἡ παράκλησις ἵας
εἶνε νὰ μὴ βοηθ. τίποτε σὲ κανέναν,
παρὰ ν' ἀναλάβῃ ἡ Ἀστυνομία νὰ
ἐκποιήθουν καὶ ὅτι ἀποδώσουν νὰ
δωρήθῃ εἰς τὸν Οἶκον τῶν Τυφλῶν,
σὰ δὲ ἄνθρωποι νὰ καταστραφῶν.

ναν μαζί κι' ἦσαν πολλὴ ἀγαπημέ-
νη. Πρόσθεσε ἀκόμα ὅτι ὁ Φίλιππος
εἶχε κάνει πολλὰ χρόνια στὴν
Ἀμερική κι' ἦταν συγγραφεὺς καὶ
σεναριογράφος. Τὸ πρῶτ' τῆς ἡμέ-
ρας τὴν αὐτοκτονίας τὸν εἶδε φρε-
σκοξυρισμένο.

— Θὰ πάμε μὲ τὴ Λίλα, μὴ ἐκ-
δρομῇ, τῆς εἶπε.

Και πραγματικά, σε λίγο, έπρεπε τὴ γυναικά του κι' έφυγαν.

Ένας βαρκάρης, ὁ Σταματόπουλος, ἀναγνώρισε τὴ λευκὴ ἐκείνη βάρκα ὅτι ἦταν δική του. Τὴ βάρκα του αὐτὴ μόλις τὴν προηγουμένη τὴν εἶχε ρίξει στὴ θάλασσα, καὶ ὁ πρῶτος ποὺ τὴν πῆραν εἰς πέριπατό ἦταν τὸ ζεύγος Φιλιππίδης...

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ ζεύγος εἶχε αὐτοκτονήσει πέφτοντας στὴ θάλασσα. Κι' ἄρχισαν ἔρευνες γιὰ νὰ μάθουν ποιοὶ ἦταν οἱ ἄνθρωποι καὶ γιὰτὶ αὐτοκτόνησαν.

Τὴν ἐπομένη παρουσιάστηκε στὸ Λιμεναρχεῖο ἡ κ. Δωροθέα Φιλίππιδου ἡ Φιλοσόφου, κάτοικος Νέας Σμύρνης, ἡ ὁποία ἀνέφερε τὰ ἔξληκτα ὅταν τῆς ἔδειξαν τὴν φωτογραφία τοῦ ζεύγους:

— Πρόκειται για τὸν ἀδελφὸ «τὸν Γουλιέλμο». Καταγόμεστε ἀπὸ τὴν Σιμόνη. Ὁ πατέρας μας ἦταν διευθυντὴς τῆς ἀγγλικῆς Ἑταιρίας Νοσηλευσίου «Ρεζή». Ἐχω ἐπίσης δὸς ἄλλες ἀδελφές κ' ἕναν ἀδελφὸ τὸν κ' Ἰω. Φιλιππίδῃ. Ὁ πατέρας ἐστειλε τὸν Γουλιέλμο στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου εἶχαμε συγγενεῖς, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν στρατεύσι. Ὁ ἀδελφός μου κατέταγῃ στὸν ἀμερικανικὸ στρατὸ, στὸ ἱππικὸ. Μετὰ παντρεύθηκε κ' ἀπόκτησε 4 παιδιὰ μὲ μιὰ Ἑλληνοαμερικανίδα. Εἶχε γραφεῖο στὴ 253 οδὸ τοῦ Μπροντγουνάι μὲ τ' ὄνομα Οὐίλλιαμς Φίλιπς. Τὸ 1932 ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, μᾶς ἐπισκέφθηκε στὸ σπίτι, μας στὰ Ν. Σφαγεία καὶ τότε μᾶς εἶπε ὅτι εἶχε κακαστραφῇ οικονομικῶς, μὰ ὅτι θὰ ξαναῤῃξῃ τὴν ζωὴ του. Καὶ πραγματικὰ διορίστηκε σὲ λίγο ἡ-

πάλληλος στην 'Ηλεκτρική 'Εταιρία. "Επειτα όμως τον χάσαμε. 'Εξακριβώθηκε επίσης ότι ο διλιππίδης είχε αναλάβει τη διάθεσι-
ρολογιών, γυναικίων και ανδρι-
κών, του ωρολογιοποιού Γ. Νικολαί-

δη κι' ὅτι εἶχε μείνει ἀκατάλυτος γιὰ 40.000 δραχμές. Γι' αὐτό τοῦ λόγῳ εἶχε ἐπιδοθῇ μήνυσις ἐναντίου του καὶ τῆς ὑπόθεσεως εἶχε ἐπιληφθῇ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Α' τμήματις. Γιὰ τὴν Λίλα Φιλίππιδι δὲν ἐγνώσθη τίποτε τοῦ διαφοραστικικοῦ. Ἦταν μιὰ ὁμορφὴ κι' αἰνιγματικὴ γυναικίᾳ. Τὸ ζευγάρει, ὥστόσο, δὲν φαινόταν νὰ ὑπέφερε οἰκονομικὰ. Ἦσως ἡ μήνυσις γιὰ τὴν ὁποία γράφουμε, νὰ εἶχε τράξει τὰ νύερα τοῦ Φιλίππιδι. Ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ σκοτωθῇ καὶ παρέρουσε καὶ ἡν ὥμορφη Λίλα στὸ θάνατο.

A cartoon illustration by Charles Addams. In the upper part, a man in a suit and glasses sits at a desk, looking down at a small, dark figure. A large, muscular man in a striped shirt and a wide-brimmed hat sits on the floor, holding a book. A small table with a bottle and glass is next to him. The scene is set in a room with a patterned floor and a dotted border on the left.

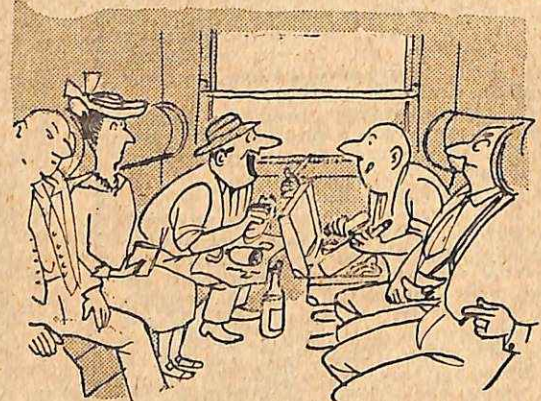
— Έσένα, κάποια ύποπτη σκέψι σου περνά πάλι ἀπ' τὸ μυαλό!...

«Samedi - Soir»

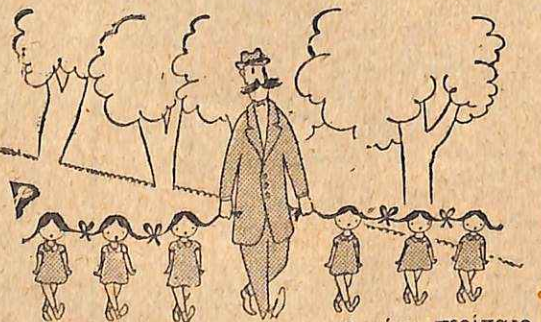
— Δὲν βρίσκω τίποτα τὸ ὑποπτό... Τὸ αὐτοκί-
νητό σας εἶνε καὶ πάλι στὴ διάθεσί σας!...

« Presse »

— Μόλις βγάλης λίγο σαλάμι διαμαρτύρονται
πώς βρωμάει... Το 1942, όμως, τρέχανε τὰ σάλια
τους!...

« Ici Paris »

«Ο πατέρας με τὰ ἐξάδυμά του βγαίνει περίπατο.
«France Dimanche»

«France Dimanche»

Ὅταν ὁ ἔρωτας φλογίζει
τὶς καρδιές

"Αυ και πέρασε η εποχή των ρωμαντικών ερώτων, και των απαγωγών, ωστόσο ο έρωτας δεν ισοπεδώθηκε απόλυτα στην εποχή μας. Και απόδειξη η συνταρακτική απαγωγή της δεσποινίδος Πετρακογιώργη στην Κρήτη, που άπειλε να ξελιχνηθί σε αίματοχυσία, κατά τις πληροφορίες που υπάρχουν στη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές.

Στὸ παρελθὸν οἱ ἑκούσιες κ' ἄ-
κούσιες ἀπαγωγὲς ἦσαν στὴν ἡμε-
ρησίᾳ διάταξι.

Θα σας αναφέρουμε τις πιο συνταρακτικές:
Κατά τον 16ον αιώνα ο μοναχός της μονής των Καρυλιών του Πράτο και περιήγησης ζωγράφος Φρά Φίλιππο Λίππε απήγαγε από τη μονή της 'Αγ. Μαργαρίτας την αδελφή Λουκράτσια Μπουτί.

Ὁ Λίππε ἦταν ἀλλωστε διασημὸς γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς του περιπετειεῖς καὶ γιὰ τὴν δραπέτευση ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὅπου τὸν κρατοῦσαν ἐγγλέιστο γιὰ τὶς παρεκτροπές του, ἐσχίξε τὰ σεντόνια, τὰ ἔκανε σχοινία καὶ κατέβαινε ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Φράντς Φίλιππος ζωγράφισε ἐνὰ μεγάλον πίνακα γιὰ τὸ ἱερό τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας. Γιὰ μὲν τέλλο του εἶχε τὴν χαριτωμένη μοναχὴ Λουκρητία. Οἱ δύο νεοὶ εἶχαν ἀγαπηθῇ τρελλὰ καὶ μιὰ μέρα πρὶν οἱ μοναχὲς εἶχαν πάει νὰ προσκυνήσουν τὴν Ἁγία Ζάννη τῆς Θεοτόκου πρὶν βρισκόμεναι σὲ μιάν ἄλλη ἐκκλησίαν, βρῆκαν τὸν καιρὸ κ' ἐδράπησαν.

Οι μοναχές αναστατωθήκαν. Κι-
νησαν «γρήνι καὶ οὐράν» γιὰ νὰ βροῦν
τὰ ἀπολλοῦλα πρόβατα. Ἐκείσεσαν
μάλιστα ἀπὸ τὴ Φλωρεντία καὶ τὸν
πατέρα τῆς Λουκρητίας. Οἱ δύο ἐ-
ρωτευμένοι ὁμοῦς πῆγαν καὶ ζήτη-
σαν τὴν προστασία τῆς ἀδελφῆς τῆς
Λουκρητίας, τῆς Σπινέτα, ἣ ὁποία
τοὺς ἐκρέμυε ὅτι ἔτσι ῥώπεσαν νὰ
χαροῦν ἀνεφύγκλητοι τὴν εὐτυχία τους.

Κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα ὁ Φρειδερίκος ὁ Λουδοβίκος, πρίγκιψ τοῦ Χοενλόε, ὁ περίφημος στρατάρχης, ποτὶ ὑπέστη παναθλία ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα στὴ μάχῃ τῆς "Ιέννας, εἶχε παντρευθῇ, στὰ 1780, τὴν ὠραιωτάτη καὶ πλουσιωτάτη κόμησσαν "Αυαλία Χοῦμ, ὁχι τόσο ἐπειδὴ τὸν εἶχε μαγεύει ἡ καλλονὴ τῆς, ὅσο γιὰτοί ἐλπίζε ὅτι μετὰ τὸ γάμου αὐτὸ θὰ πῆρῃεν τὰ κολοσσίσια χρήρη του. Πραγματικὰ μετὰ τὸ γάμου ἡ εὐτυχία μῆτεκ στὸ σπῖτι τοῦ στρατάρχου. Τὸ μέγαρόν τους ἦταν κέντρον τῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ δεξιῶσις ἔτιναι κ' ἐπαινοίαν. . . Ἡ ὥραία κόμησσαν, παρ' ὅλ' αὐτὰ, δὲν ἐννοιοῦρε τὸν ἑαυτοῦ τῆς εὐτυχισμένου, στὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου τῆς. Παρ' ὅλην τὴν αὐστηρὴν ἀνατροφή τῆς, ἦταν φύσις αισθηματικὴ καὶ εἶχε ἀπὸ νεαρῶτάτης ηλικίας πλῆθος αισθηματικῆς περιπέτειας. Γι' αὐτὴν ἡ συζυγικὴ ζωὴ ἦταν μιά ἀνυπόφορη φυλακὴ ἀπὸ τὴν ὁποία δραπέτευοιεν καὶ ἐλευθερωθῇ. Καὶ μὴ μέρᾳ δραπέτευσε μετὰ τὸν ὥραϊον λοχαγὸ Φρειδερίκου Ζάκεν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφεύρῃ οὔτε γιὰ τὸ στρατάρχη τῆς, οὔτε καὶ γιὰ τὰ ἔξω παιδιὰ τῆς!

Ὁ πρῶτος σταθμός τοῦ ἐξου-
ζευγαριοῦ ἦταν ἡ Δρεσδὴ. Ἐκεῖ ἀ-
φῆσαν μιὰ πιστὴ τῆς ὑπηρετρία με-
τὴν ἐντολὴ νὰ διαδώσῃ ὅτι ἡ πριγκί-
πισσα εἶχε δολοφονηθῇ. Κι' αὐτοὶ
κατέφυγαν στὸ Μεκλεμβούργο ὅπου
καὶ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τοὺς.

★
Μια άλλη πάλι διάσημη, αλλά ά-
κούσια αυτή, άπαγωγή έγινε με ή-

ρωα τὸν ἐκλέκτορα τῆς Ἑσσης Γουλιέλμο.

Ὁ ευαίσθητος Γουλιέλμος ήταν παντρεμένος. Ἀπὸ τοὺς ἐφήμερους ἔρωτές του εἶχε ἀποκτήσει, ἐβδομήντα τέσσερα παιδιά!

Ἐκτός ἀπὸ τὴν πολυτελείαν τοῦ ἥταν διάσπμος καὶ γιὰ ἄλλο λόγο. Ὅταν τὰ γερμανικά στρατεύματα θιάμβευσαν στὴ μάχη τῆς Λεψίας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος, ἐπέβαλε στοὺς ἀξιωματικούς του νὰ ξαναφορέσουν τὶς παλιές κοτιίδες καὶ νὰ βαζοῦν ποῦδρα στὰ μαλλιά τους — μόδα ποὺ εἶχε πιά περάσει. Ἐννοεῖται ὅχι μόνο ἡ Γερμανία ἀλλὰ κι' ὅλη ἡ Εὐρώπη γέλασε μαζί του καὶ ἀπὸ τότε ἀπόχτησε τὸ παρατσούκλι ὁ «Ἐκλέκτωρ τῶν κοτιίδας»!

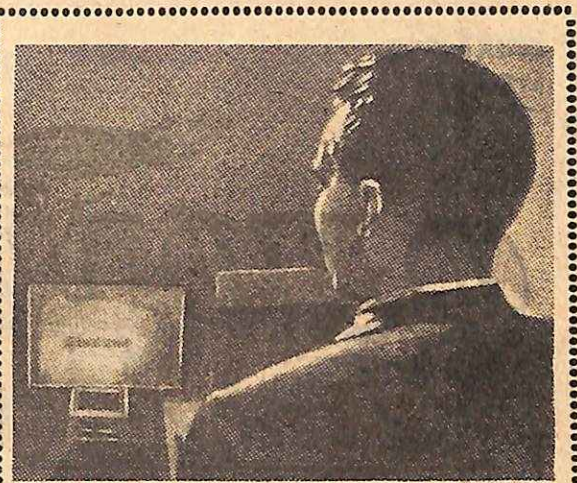
‘Ο πρίγκιψ λοιπόν αυτές, σε ηλικία σαράντα χρόνων, έρωτευθηκε τρελλά την ώρασιονάτη Καρολίνα φον Σλοτάκι. Κι επειδή αυτή δεν αίσθανόταν τα ίδια αισθήματα γι’ αυτόν, την άφηγαε δια της βίας. ‘Η δυστυχισμένη νέα όμως και ύστερ από την απαγωγή της εξακολούθησε να μν αίσθανεται καμμία συμπάθεια για τον Έκτεκτορα και σε πρώτη ευκαιρία του έφυγε. Τότε οι ίδιοι οι συγγενείς της την έπληγαν πίσω στον απαγωγέα της, ό όποιος της έδωσε τον τίτλο της κομηςσής Έσσεנסταίν. Έκείνη τότε ύποταχθηκε στην τύχη της και χάρισε στον Έκτεκτορα άλλα πέντε παιδιά!

Στὰ νεώτερα χρόνια ἔγινε καί
μιά ἄλλη πολύ σκανδαλώδης ἀπα-
γωγή: Ἡ ἀρχιδούκισσα Λουίζα τῆς
Τσokάνας εἶχε παντρευτῇ σέ ἡλικία
εἰκοσιδύο ἐτῶν τὸν διάδοχον τῆς Σα-
ξωνίας Φρειδερίκο Αὐγούστου, ἀφ'οὗ
προηγουμένως εἶχε ἀποκρούσει πολ-
λὲς προτάσεις ἀπὸ τοὺς πρὸ περιήρ-
τητους γαμπροὺς τῆς Εὐρώπης, με-
ταξὺ τῶν ὁπίων καὶ τοῦ πρῶτου
Φερδινάνδου τῆς Βουλγαρίας. Ὁτό-
σο ἡ Λουίζα ἐρχόταν σὲ διαρκεῖς
προσπυρίδες μὲ τὸ σύζυγόν της, γιὰ-
τὸν δὲν μπορούσε νὰ συνηθίσῃ στὴν ἀ-
σπρη ἐξομότητι τῆς σαξωνικῆς αὐ-
λῆς. Οἱ συγγενεῖς τῆς δὲν μπορού-
σαν ν' ἀνεχθοῦν πάλι τῆς ἀσχέσις της
μὲ τὴν ἀσκήτι τᾶσι καὶ τὴν μεγαλῇ
τῆς φιλαρέσκεια. Καὶ ἡ καταστροφή
δὲν ἄργησε νὰ ἐρθῇ. Μία κορύφα τῆς
τιμῆς συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν
πριγκίπισσάν στήν ἀγκαλιά τοῦ ἐκ-
κοσμητοῦ τοῦ Ζιρὸν, ἀυλάρχου τῶν
νεαρῶν πριγκίπων.

Τό έπείσοδο θά περνούσε άπα-
ράλητο αλλά ό αύτοήτης και ά-
τεγκτος πεθερός της, ό βασιλεύς
Σαξωνίας Γεώργιος, ύποψίασε
κίεση την ώρα άμείλιτα σέ
ναστήρι. Μπρούτα στον κίνδυνο
τόν ή πρίγκιπισσα πρόηλπε
έγκαταλείπει λαβράκις τον πρέτε-
ρο, συναντήθηκε μέ τον Ζίρνι-
τόν Σάλτσμπουργο, κ' άργότερα πή-
γαν στό Μαντόν.

Ἡ οἰκονομία της προσπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα, ἀλλ' ὅλες οἱ προσπάθειες ἀπέτυχαν γιατί ἡ πριγκίπισσα ἤθελε σῶναι καὶ καλὰ, νὰ παντρευθῇ τὸ Ζιρόν. Ἐκείνο ὅμως ἀφ' οὗ σπατάλησε τὰ χρήματα τῆς βασιλικῆς τὸν φίλην, ἄρχισε νὰ γίνεται ἀναδιέσταντο καὶ στὸ τέλος τὴν ἐγκάτελλεψε, ἀφ' οὗ προηγουμένως πρὶν ἔνα μεγάλο ποσόν ἀπὸ τὴν Σαφωμένη αὐλή. Ταῦτ' οὐ εἶχαν νὰ προσκεθῇ σὲ περιπτώσι που θὰ διέκοπτε τίς σχέσεις μαζί της.

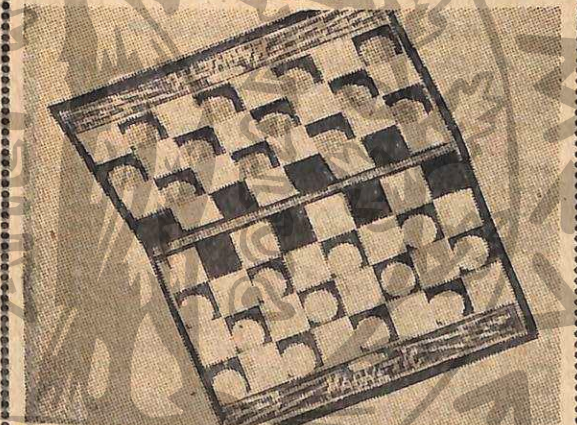
Έτσι τελείωσε το εθελούσιο της προπαικήσας με το Ζέρου γιά ν' άρχισή ύστερ' από καιρό δεύτερη επίσηματική περιπέτεια με τόν 'Ιταλό συνθέτη Έρρικο Τοζέλλι, τόν όποιον ή προπαιήσσα παντρεύτηκε, αλλά τόν χώρισε τό 1912. Τά οικονομικά της στό μεταξύ χειρότερεναν και στό τέλος ανάγκαστηκε νά βγαίη τό ψαμί της δουλεύοντας ως δακτυλογράφος και παραδίδοντας μαθήματα σ' παιδιά!...

Πρὸ μηνὸς ἀνοίξει στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ μοιραδικὴ στὸν κόσμo
Σχολὴ Τεχνίσις Ἀναγνώσεως. Ὁ προορισμὸς τῆς σχολῆς
αὐτῆς εἶναι νὰ διπλοῦσαι τὴν ταχυτητα ἀναγνώσεως τῶν
μαθητῶν. Τὴν περασμένη βδομάδα ἐξέσπευδασι, ὑπερὰ
ἀπὸ ἐξάσκησις δύο ἡμερῶν κατάρθωσαν νὰ διαβάσιν. 535
λεῖξεις τὸ τοπτό, ἐνῶ πρὶν διδάσκαλόν μόνο 274 λεῖξεις.

«Ένα πρωί ο 'Αυερικάνος Ρομπέρτ Μπέκ, ζήτησε από τη μητέρα του και βρήκε το γουρουνί του χοιμένο μέσα σ' ένα πλινό κιουτί. Προσπάθησε να το βγάλει αλλά στάθηκε αδύνατο, γιατί το γουρουνί είχε πih όλο το γάλα που βρισκόταν μέσα στο κιουτί και φυσούσε τόσο πολύ που δεν χωρούσε να βγεί. Ο Ρομπέρτ χρειάστηκε να περιμένει 12 ώρες για να χωρέσει το γουρουνί το γάλα και να μπορέσει να το ελευθερώσει».

Η αντίστροφη αυτή είναι επενδεδυμένη μ' ένα λεπτό σταθερό μαγνήτη που συγκρατεί τα πόνια, που είναι κι αυτά μεταλλικά, πάνω στο τετραγωνάκι της. Έτσι μπορεί να παίζει κανείς μ' αυτή τη «αντίστροφη» μέσα στο τσίρκο ή σε πλοίο, χωρίς να διακόπτει το παιχνίδι του εξ αιτίας των απότομων κινήσεων που μετατοπίζουν τα πόνια.

37

Σκίθρα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμα ένσταντανέ

Ζεστό αούγουστιάτικο μεσημέρι! Ο ήλιος λυώνει την ασφάλτο και το μπετόν - άρμε βγάει φλόγες. Ένας εργατικός άνθρωπος, που φαίνεται κατάκοπος μπαίνει μέσα στο έρημο εκείνη την ώρα συνοικιακό καφεενεάκι. Βγάζει απ' την τσέπη του ένα χαρτοφάκελλο και ζητάει το καλαμάρι κι' έναν καφέ.

Ο καφετζής του τ'ά φέρνει

κι' ο άνθρωπος άφοσιώνεται στο γράμμο.

Σε λίγο ρωτάει:

— Άπελπισία, τ'ό «σί»

πώς γράφεται;

— Ήτα νομίζω, λέει ο

καφετζής κι' άρχίζει να προ-

σέχει τον άνθρωπο που γρά-

φει.

Φαίνεται μελαγχολικός...

σκυθρωπός... αληθινά σαν

άπελπισμένος.

Σε τρία λεφτά σηκώνει

πάλι τ'ό κεφάλι του απ' τ'ό

χαρτί ο άγνωστος.

— Αυτόκτονία τ'ό «τό»;

— Ομικρον; — Ομικρον

ναί, λέει ο

καφετζής.

Και γλυστράει δίπλα στο

περίπτερο καί τηλεφωνεί

στην άστυνομία:

— Ένας άνθρωπος στο

μαγαζί μου έτοιμάζεται ν'

αυτοκτονήσει! Γράφει τ'ό τε-

λευταίο άποχαιρετιστήριο

γράμμα!

— Άπασχόλησέ τον και

φτάσαμε.

— Έρχεται σε λίγο κάποιος

άστυνομικός βιαστικός και

κάθιδρος.

— Αυτός είναι;

— Μάλιστα.

Τον ζυγώνει. Κουβέντα με

τρόπο. Τσιγαράκι. Καί...

στο ψητό:

— Τί γράφετε;

— Στο σπίτι μου, στο

χωριό. Δεν έχω και τί να

τους γράψω. Νά: «Η έστη,

λέω, είναι άπελπισία. Μέ-

χρι αυτό κτονίσε! Πίνω

όλο λεμονάδες και νερά

Δεν βλέπω την ώρα

νάρθω!

Ο άστυνομικός κυττάει

τόν καφετζή! Καί... σκάνε

κι' οι δύο στα γέλια!

★

Γεμάτο τ'ό λεωφορείο της

Κηφισιάς. Είν' έτοιμο να

εξελιχθή. Την τελευταία

στιγμή μπαίνει μέσα, φρέ-

μανικουρίστα χωρίς ν.

σκαμπάχη γυρ από Ιατρική!

★

— Κύριε πρόεδρε, έχω

τυγχάνω κτηματομεσίτης εί

κοσιπέντε χρόνια! Τόν κυ-

ριο αυτό τον γνώρισα πρί

μηνών. «Θέλω ν' αγοράσω

πολυκατοικία» μου λέει

«Ευχαρίστως» λέω. Ταξί ά-

πό δώ, ταξί από κεί, τον

γυρίσα όλη την Άθινα μαζί

με μία δεσποινίς που είχε

μαζί του. Κάθε μέρα τ'ό

ζ-

διο. Καί τί μαγθάνω; Ψιλή
δεν έχει. Καί τώκανε κόλπο
για έπίδειξι στην καπέλλα
κι' εγώ πλέρωνα ταξιά! Έν
βρασμός ή ψυχή μου, κ.
πρόεδρε, τού άνοιξα τ'ό κε-
φάλι! Μπήκατε;
— Ο πρόεδρος «έμπηκε».
Άλλά έμπηκε μέσα και ό
κτηματομεσίτης.
— Άδικία!

★

— Ο πόλισμαν βρίσκεται σε

δυσχερέστατη θέσι. Περιο-

σε απ' τ'ό πεζοδρόμιο τού συ-

νοικιακού χαχαροπλαστείου

και τόν κάλεσε ένας πελά-

της να διαπιστώσει μία πολ-

ύ περιέργη παράδοσι.

— Παρήγγειλα ένα πα-

γωτό, λέει ο πελάτης. Καί

μούφερε αυτό τ'ό ζουμί, κύ-

ριε άστυφύλακα!

— Έξάλλο τ'ό γκαρσόν!

— Ψέμματα λέει, κ. ά-

στυφύλακα! Τ'ό παγωτό ή-

ταν εν τάξει όταν τώφερα!

— Μα νάτο, κ. άστυφύ-

λακα! Είπε ή δεν είναι λυω-

μένο;

— «Ε. βέβαια! Τώρα πιά

έλυψε! τονίζε άγανακτι-

σμένο τ'ό γκαρσόν. Μιά ώ-

ρα έχει περάσει! Κι' έχει

πρόγκα.

★

Στ'ό κομψό κουρείο μιάς

κεντρικής παρόδου τών Ά-

θηνών. Γεμάτες οι καρέκλες

της άναμονής. Δέκα πελάτες

περιμένουν την καινούργια

ώμορη μανικουρίστα που-

χει ξετρελλάνει όλόκληρη την

περιοχή. Ένας νεαρός κά-

θεται στο τραπέζι της κι'

έκείνη άρχίζει να τού κόβη

τά νύχια, με άφανταστη

γρηγοράδα κι'... έπιτο-

λαιότητα.

— Προσέξτε, λίγο, δε-

σποινίς!

— Τί να προσέξω;

— Με κόψατε!

— «Ε, μα τί να σας κά-

νω! Έγώ δεν ξέρω μανι-

κιούρ!

— Δεν ξέρετε ;;

— Όχι! Ίδεν δεν έχω

— Και πώς εργάζεσθε.

— Μ' αυτούς πουρνονται

με την άπόφασι... νά

τ'ό υς κόψω!... Θέλετε

νά σηκαώτε;

— Όχι!... Συνεχίστε

σας παρακαλώ!

Μεγάλο όπλο ή ώμορφή

στη ζωή!... Καί... έδον

τογιατρία θά μπορούσε ν'

γίνει άκόμη ή γοητευτική

με την άπόφασι... νά

τ'ό υς κόψω!... Θέλετε

νά σηκαώτε;

— Όχι!... Συνεχίστε

σας παρακαλώ!

Μεγάλο όπλο ή ώμορφή

στη ζωή!... Καί... έδον

τογιατρία θά μπορούσε ν'

γίνει άκόμη ή γοητευτική

με την άπόφασι... νά

τ'ό υς κόψω!... Θέλετε

νά σηκαώτε;

— Όχι!... Συνεχίστε

σας παρακαλώ!

Μεγάλο όπλο ή ώμορφή

στη ζωή!... Καί... έδον

τογιατρία θά μπορούσε ν'

γίνει άκόμη ή γοητευτική

με την άπόφασι... νά

τ'ό υς κόψω!... Θέλετε

νά σηκαώτε;

— Όχι!... Συνεχίστε

σας παρακαλώ!

Μεγάλο όπλο ή ώμορφή

στη ζωή!... Καί... έδον

τογιατρία θά μπορούσε ν'

γίνει άκόμη ή γοητευτική

Χιούμορ

Η άριθμητική τού γκαλτζ

— Πόσες όκάδες γάλα βγάζουν την
ήμέρα οι άγελάδες τού πατέρα σου,
Πετράκη;

— Σαραντά, κύριε.

— Και τί τ'ό κάνετε;

— Με τις δέκα φτιάχνουμε βούτυρο
και πουλάμε... πενήντα όκάδες γάλα
στα σπίτια!...

★

— Ο δικαστής: «Όπως καταλα-
βαίνω, ή ληστεία έγινε με πολύ έξυπνο
τρόπο...»

— Ο κατηγορούμενος (χαμο-
γελώντας): Ευχαριστώ, πάρα πολύ, κύ-
ριε πρόεδρε, για τ'ό... κομπλιμάν!...

★

— Είπε άδύνατο να μάθω να παίρνω
τους σταθμούς στο ραδιόφωνο, έξομολο-
γείται ή κυρία Έλπινίκη σε μία φι-
λη της μαυραγορίτισσας.

— Μα είναι τόσο άπλό, της άπαντάει
αυτή. Να π. χ., όταν βάζεις τ'ό δείκτη
στη Φλωρεντία κι' άκούς να μιλάνε Ι-
σπανικά αυτό σημαίνει πως έχεις πιά-
σει τ'ό σταθμό τού Μπουένος Άϊρες...

★

— Είπε άδύνατο να φαντασθής τί
φοβερός μπρεκς είναι ο Άντρέας. Σκέ-
ψου ότι χτες είχε πηλ τόσο πολύ που
πούλησε όλη την πλατεία Συντάγματος
για έκατό χιλιάδες.

— Και βρέθηκε κανείς να την άγο-
ράση;

— Άν βρέθηκε;... Τοίς μετρητοίς.

— Όχι!... ήμουν εγώ... τύφλα υτό

μεθύσι!...

★

Μιά πεθερά ρωτάει τ'ό γαμπρό της,
που μόλις επέστρεψε από ένα ταξίδι
στην Άφική:

— Δεν μου λές, Μενέλαε, με σκέ-

φθηκες καμμία φορά εκεί που ήσουν;

— Ναί, πεθερούλα μου.

— Και πότε συνέβη αυτό;

— Όταν έτυχε να ιδώ έναν πεινα-

σμένο κροκοδείλο με τ'ό στόμα του ά-

νοιχτό!...

★

Μεταξύ τρελλών. *Ο ένας έχει κλει-
στή τ'ό χούφτα του και ρωτάει τόν άλ-
λον:

— Άν βρής τί έχω μέσα στο χέρι
μου;

— Ένα τραίνο!

— Όχι!

— Ένα βατόρι!

— Όχι!

— Ένα άεροπλάνο!

— Όχι!

— Ένα τράμ!

— Τί χρώμα έχει;

— Πράσινο!

— Ά, ήν παίζω! Τ'ό είδες!

★

— Ένα κοριτσάκι χάιδευε μιάν άγε-
λάδα σ' έναν άγρό, όταν ένας ταύρος
άρχισε να τρέχει από την αντίθετη
μεριά προς τ'ό μέρος της. Τ'ό κορι-

τσάκι ούτε κουνήθηκε καν, ενώ όλοι
όσοι βρίσκονταν γύρω τ'ό έδαλαν σ'ά-
π'όδια για να γλυτώσουν. Μα ή έκ-

πλνής όλων ήταν άφανταστη όταν ο
ταύρος πλησιάζοντας την άγελάδα και
τ'ό κοριτσάκι σταμάτησε άπότομα,

έκανε μεταβολή και άπομακρύνθηκε.

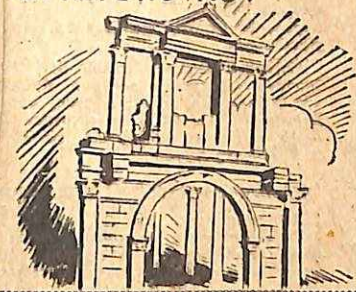
— Δεν φοβήθηκε; ρώτησαν την μι-
κρή άργότερα.

— Όχι, άπάντησε με σιγουριά ή
μικρούλα. «Ήξερα ότι ο ταύρος θά

τρώμαζε. Αυτή ή άγελάδα είναι ή πεθε-
ρά του!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η κ. "Αρμοναμπεργκ ΚΙ' ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ

Ελάχιστα πράγματα είναι γραμ-
μένα, ως τώρα, για την περικαλλε-
στάτη κόμησης "Ιουλίαν "Αρμαν-
αμπεργκ και τ'ά περίφημα ώραία
κορίτσια της δηλ. τις κόρες τού
Βαυαρού προέδρου της "Αντιβασι-
λείας τού "Οθωνος κόμητος "Αρμαν-
αμπεργκ που ήρθαν σ'άς Άθήνας
μαζί με τόν πρώτο βασιλέα της "Ελ-
λάδος, τ'ό χιμώνα τού 1834.

Όταν έφευγε ο νεαρός "Οθων
απ' τ'ό Μόναχο, για να έρθη στην
Ελλάδα, ο πατέρας του βασιληάς
της Βαυαρίας Λουδοβίκος, έξαιρετι-
κά συγκινημένος που άποχωρίζονταν
απ' τ'ό δευτερότοκο, (μόλις 17ετή)
γιού του, είπε σ'όν έμπιστό του κό-
μητα "Αρμαναμπεργκ:

— Σε σένα και στην οικογένειά
σου, κύριε κόμη, έμπιστεύομαι τ'ό
πολυαγαπημένο μου παιδί!

Άνάλογες ήσαν και οι έκδηλώσεις
της μητέρας τού "Οθωνος (της βα-
σιλισσας Θηρεσίας) προς τ'ή φίλη της
κόμησης "Ιουλίαν "Αρμαναμπεργκ:

— Η μόνη μου παρηγοριά, της εί-
πε δακρυομένη, είναι ότι θά γίνης σ'ό
παιδί μου ή δεύτερη μητέρα του!

— Έτσι, απ' τήν ίδιωτική πλευρά,
ο άνήλικος τότε και ώραιότατος βα-
σιληάς ήρθε στην Ελλάδα έπι-
στευμένος στην οικογένεια "Αρμαν-
αμπεργκ της οποίας τ'ά κορίτσια
δεν ήσαν τρία — όπως έγράφετο
παλαιότερα — άλλα τέσσερα όπως
άποκάλυψε ένα πολυεπίδο γερμα-
νικό άναμνηστικό τεύχος τού Μονά-
χου, που βγήκε σ'όν έορτασμό της
εκατονταετηρίδας τού "Οθωνος και
βρίσκεται στη Βιβλιοθήκη μου, από
τ'ό 1934.

Απ' αυτό, λοιπόν,
τ'ό σπάνιο και μνη-
μειώδες τεύχος με τις
ώραίες εικόνες, και
τ'ά αυθεντικά κείμενα,
προκύπτουν ένα σω-
ρό άγνωστες λεπτο-
μέρειες για τήν οικο-
γενειακή ζωή τού "Ο-
θωνος, σ'όν καισά
που ήταν ακόμα έφη-
βος.

Στην είσοδο του
σ'άς Άθήνας, ο νεα-
ρός "Οθων έυφραν-
σθηκε έπιππος άνα-
μεσα στους έπιφανείς
Ελληνες και στους
πολυαρίθμους άξιο-
ματούχους σινδοδούς
του, μεταξύ τών ό-
ποιών ήσαν έπιφίτες
και αυτές οι τρεις
νεαρότατες και ώ-
ραιότατες άρχόντες
κόρες τού "Αρμαν-
αμπεργκ, που ή ώ-

Η ώραία κόμησης "Αρμαναμπεργκ,
σύζυγος τού προέδρου της αντιβα-
σιλείας τού "Οθωνος κόμητος "Αρ-
μαναμπεργκ.

μορφιά τους θάμπωσε τούς Άθη-
ναίους της εποχής εκείνης.

Μερικοί από τούς άπλοϊκότερους
Αθηναίους της εποχής, έπηρεασμέ-
νοι ακόμα απ' τ'ά "Οθωμανικά έδι-
μα, έλεγαν:

— Θα είναι τ'ό χαρέμι τού βασι-
ληά!...

Οι τρεις μεγαλύτερες κόρες τού
κόμητος "Αρμαναμπεργκ, 15 - 19
χρόνων, ήσαν ή Λουίζα, ή Σοφία και
ή Καρολίνα. Τέταρτη ήταν ή μικρού-
λα Μαρία, μόλις δ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Τα χάπια κατά της δυσσομίας

Η παράξενη ενέργεια της χλωροφύλλης

Όσοι και όσες έχουν το φυσικό ελάττωμα να μυρίζουν άσχημα ή να αναπνέουν τους ή οι ιδρώτες τους, θ' ανακουφισθούν αν μάθουν ότι υπάρχει τώρα ένα φάρμακο γι' αυτή την ενόχληση τους, απλό, φτηνό κι ακίνδυνο: χάπια από χλωροφύλλη.

Η χλωροφύλλη είναι, ως γνωστόν, η πράσινη ουσία που περιέχεται σ' όλα τα φυτά, ιδίως δε στα φύλλα τους, και που τους επιτρέπει να τρέφονται με τον αέρα και με το ηλιακό φως. Οι έρευνες του περίφημου Γερμανού χημικού Βίλντεντρεντς απέδειξαν τη στενή συγγένειά της με την κόκκινη αιμοσφαιρίνη του αίματος. Άργότερα, ο Έλβετος δόκτωρ Μπουρζί ανέκαλυψε ότι η χλωροφύλλη επιταχύνει το σχηματισμό των ανθρακίνων ιστών.

Διάφοροι γιατροί άρχισαν τότε να τη μεταχειρίζονται για την ταχύτερη έπούλωση των πληγών. Την έδωσαν από πρῶτα σ' αλλοιῶν — ιδίως τριφυλλίου — γιατί η συνθετική παρασκευή της δεν έχει καθορηθεί ακόμη ως σήμα. Πειραματισθήκαν μ' αυτήν επί 10 χρόνια και παρατήρησαν ότι έπούλωνε πληγές έπιμονες, στις οποίες δεν είχαν ώφελησει καθόλου οι σουλφοναμίδια, ή πενικιλίνη κι άλλα φάρμακα.

Συγχρόνως όμως πρόσεξαν και κάτι άλλο: ότι, με τη χλωροφύλλη, οι πληγές έπαυαν να μυρίζουν άσχημα. Ο Άμερικανός στρατιωτικός γιατρός δόκτωρ Μπόουνερ έκαμε συστηματικά πειράματα σε πολλούς τραυματίες του πολέμου, που ή δυσσομία των πληγών τους προκαλούσε άδηία στους ίδιους, αλλά και στους γιατρούς και τους νοσοκόμους. Χρησιμοποίησε δηλαδή στους μισούς άλοιφει με χλωροφύλλη, και διαπίστωσε ότι σε 48 ώρες είχε λείψει κάθε άσχημη μυρωδιά. Οι άλλοι μισοί, που οι πληγές τους έσκακουδούσαν να μυρίζουν, παρακάλεσαν τότε το γιατρό να δώσει και σ' αυτούς το «πράσινο» γιατρικό. Κι' η άλοιφή της χλωροφύλλης έξοφάνισε κάθε δυσσομία, ακόμη και σε περιπτώσεις όστεομυελίτιδος ή συνθέτων καταγμάτων.

Συγχρόνως σχεδόν, δυο γιατροί της Ν. Υόρκης, οι δόκτωρες Ουέσντοκ και Κίλλιαν, έκαναν μια άλλη ενδιαφέρουσα ανακάλυψη. Το 1943, πειραματίζονταν με χλωροφύλλη, χορηγώντας την έσωτερικώς, για τη θεραπεία ώρισμένων μορφών αναιμίας. Αφού τη δοκίμασαν σε πειραματόζωα, ο δόκτωρ Ουέσντοκ θέλησε να βεβαιωθεί πως ήταν τελείως ακίνδυνη για τον άνθρωπο, και γι' αυτό πήρε ο ίδιος έπανεπιμενένες μεγάλες δόσεις της.

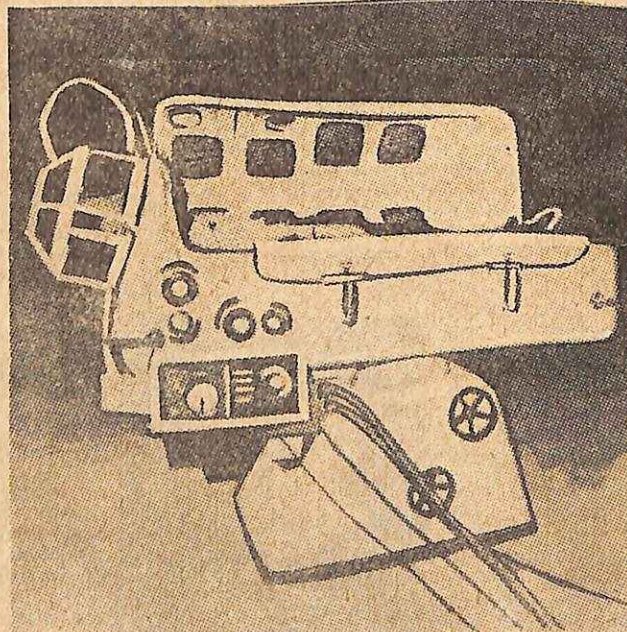
Μια μέρα λοιπόν, έτυχε να φάη το βράδυ σπαράγγια. Είπε γνωστό ότι το χορταρικό αυτό δίνει μια έντονη και χαρακτηριστική μυρωδιά στα ούρα. Αλλά ο δόκτωρ Ουέσντοκ δεν παρε-

τήρησε στην περίπτωση του το γενικό αυτό φαινόμενο. Απορήσε τότε κι' επανέλαβε τη δοκιμή, στον έαυτό του και στα μέλη της οικογενείας του. Πείσθηκε έτσι ότι η έσωτερική χορήγησης χλωροφύλλης έξοφάνει την ιδιαίτερη μυρωδιά των ούρων απ' τα σπαράγγια.

Σκέφθηκε ύστερα ότι η ουσία αυτή ήταν πιθανόν να επιδρά στις μυσηριώδεις χημικές αλλαγές όλων των δυσχερών όσμων του σώματος. Τη δοκίμασε πράγματι σε 12 φίλητρες, άσχετες με μασχάλες τους μ' ένα άσχημο μασχάλος τους, όσο καλά κι' αν τις έπλεναν. Τους έδινε κάθε πρωί ένα χάπι με χλωροφύλλη, και στο διάστημα της ημέρας έξέταζε έπανεπιμενένως τις μασχάλες τους μ' ένα άσχημο μασχάλος τους, μ' ένα άσχημο μασχάλος τους, μ' ένα άσχημο μασχάλος τους. Άν ώστόσο ο δολοφόνος στείλη πολλούς ανθρώπους στον Άλλο Κόσμο με τον ίδιο τρόπο, πρέπει να προσέξω να μην υπερβή ο αριθμός τους τους 19, γιατί, με τον εικοστό, θα συμπληρωθή και στον δικό του οργανισμό ή θανατηφόρος δόσις του δηλητηρίου!

Γύρω απ' τον ύπνο

Όπως απέδειχθηκε με πρόσφατες έρευνες, η γυμναστική που γίνεται μια ώρα περίπου πριν πέσουμε στο κρεβάτι, δεν έμποδίζει καθόλου τον ύπνο. Το ίδιο ισχύει και για μια συνήθισμένη πνευματική εργασία. Ο οποίος όμως μελετάει τη νύχτα, π.χ. για να προετοιμασθή για εξέτασεις, μπορεί να πάθει άπνεια. Επίσης διόχνουν τον ύπνο οι ισχυρές συγκινήσεις.

ΝΕΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΠΝΕΥΜΟΝ

Ο νέος αυτός γερμανικός οίδηρος πνεύμων που κοστίζει 2.000 δολάρια, άνοιξε σε όλο το μήκος του, χωρίς να διακοπεί η άσπηση του άσθματος που βρίσκεται κλεισμένος μέσα. Αυτό επιτυγχάνεται χάρις σε μια δεύτερη βοηθητική αναπνευστική συσκευή, που άπομονώνει το κεφάλι του άσθενος μόλις άνοιξη ο σιδηρούς πνεύμων και στέλνει μια ποσότητα άεργονού, με έλαφρύ πίεση, στους πνεύμονές του. Έτσι άπαιτείται στους γιατρούς να κάνουν έγχειρήσεις ή διάφορες θεραπείες στο σώμα του άσθενος — πράγμα που γινόταν ως σήμερα με δυσκολία, μέσα από μικρές τρύπες άνοιγμένες πάνω στο σιδηρούν πνεύμονα.

...

τανάλωσις άσθμονών πρῶσιναν χορταρικών. Πάντως όμως, τα χάπια είναι άποτελεσματικότερα.

Όστόσο, η έξαφάνισις της κακής μυρωδιάς της αναπνοής ή του ιδρώτος δεν πρέπει να κάμη κανένα ν' άδιαφορήσει για τις αίτιες της (χαλασμένα δόντια, διαταραχές του οργανισμού κλπ.) και να μη φροντίσει να τις θεραπεύσει.

Το άσφαλτεστερο δηλητήριο

Οι ίθαγενείς της Βραζιλίας βγάζουν από ένα σπάνιο είδος βατράχων ένα πείρηγο δηλητήριο, που έχει «όθροιστική ιδιότητα». Κάθε μικρή δηλαδή ποσότης του που εισάγεται στο ανθρώπινο σώμα, δεν άποβάλλεται πιά, αλλά μένει μέσα στον οργανισμό. Οι έπόμενες ποσότητες προστίθενται στην πρώτη, ως ότου όλες μαζί άποτελέσουν τη δόσι που φέρνει το θάνατο. Όταν λοιπόν ένας Βραζιλιανός θέλη να δολοφονήσει έναν άλλον με άπόλυτη ασφάλεια, του δίνει κρυφά τα 95 εκατοστά της θανατηφόρου δόσεως, που δεν φέρνουν άμεσα άποτέλεσμα, μένον όμως κρυμμένα κάπου μέσα στο σώμα. Δυο βδομάδες, δυο μήνες ή δέκα χρόνια άργότερα, ο δολοφόνος ρίχνει μέσα σ' ένα μπουκάλι κρασί 10 % της θανατηφόρου δόσεως και το μοιράζεται με το θύμα του. Έτσι, με την προσθήκη των 5 %, το θύμα πεθαίνει σε λίγες ώρες, ενώ ο δολοφόνος δεν παθαίνει τίποτε, ούτε και μπορεί κανείς να τον κατηγορήσει, έφόσον ήπιε απ' το ίδιο κρασί με το θύμα του. Άν ώστόσο ο δολοφόνος στείλη πολλούς ανθρώπους στον Άλλο Κόσμο με τον ίδιο τρόπο, πρέπει να προσέξω να μην υπερβή ο αριθμός τους τους 19, γιατί, με τον εικοστό, θα συμπληρωθή και στον δικό του οργανισμό ή θανατηφόρος δόσις του δηλητηρίου!

σεως. Ένα καλό ύπνωτικό είναι ένα σπυρτικό έσπτο γάλα πριν πέσουμε στο κρεβάτι. Το λουτρό, θερμό ή ψυχρό, δεν φέρνει πάντοτε θετικό άποτέλεσμα.

Έξακριβώθηκε έξ άλλου ότι έλαχιστοί άνθρωποι άποκτούν άμέσως την πνευματική διαύγειά τους, μόλις ξυπνήσουν. Τα 45 % χρειάζονται 20 — 45 λεπτά γι' αυτό, και τα 20 % 2 δώδεκα ώρες.

Όρμονες κατά του καρκίνου

Τα πειράματα που έγιναν σε 1.100 περιπτώσεις καρκίνου του στήθους, απέδειξαν ότι η άρσενική όρμονη «τετασσοτέρηση» παρεμποδίζει την επέκτασι της άσθενείας σ' άλλα μέρη του σώματος. Έξ ίσου ώφελιμη είναι σ' άλλες περιπτώσεις ή θηλυκή όρμονη «οιστρογόνας». Τώρα ρευνάται η επίδρασις αυτών των όρμονών σε καρκίνους των ώθηκών, της μήτρας, της κύστεως και των όστων.

Η άγωνία στη φυματίωση

Έχει παρατηρηθή ότι οι φυματικοί έκείνοι που δεν δίνουν πολλή σημασία στην άρρώστειά τους και στη σχολαστική έφαρμογή της θεραπείας, γιναιρόνται γρηγορώτερα απ' τους άλλους. Άντιθέτως, η συνεχής άγωνία κι' ο φόβος επιβραδύνουν τη θεραπεία. Αυτό συμβαίνει γιατί η φυματίωση επηρεάζεται απ' την ψυχική κατάστασι του άσθενος, περισσότερο ίσως από κάθε άλλη άρρώστεια. Δεν έπεται όμως ότι πρέπει ο άρρωστος να φτάνει στο άλλο άκρο και να γράφει στα παλιά του παπούτσια τις συστάσεις και τις ύποδείξεις των γιατρών...

Οι τριχές συνχεντρώνουν άρσενικό

Όταν πάρη κανείς άρσενικό, ή ουσία αυτή βρίσκεται κατόπιν στις τριχές του, προπάντων δε κοντά στις ρίζες τους. Δυο Γάλλοι γιατροί έξέτασαν τις τριχές των μαλλιών μιας μητέρας και μιας κόρης που είχαν δηλητηριασθή μ' άρσενικό. Η μεγαλύτερη λοιπόν συγκεντρώσις του δηλητηρίου βρέθηκε στους πρώτους 6-8 πόντους των τριχών της μητέρας, στην κόρη όμως στους 10-12 πόντους. Δεδομένου ότι είχαν δηλητηριασθή κι' οι δυο συγχρόνως, οι γιατροί συνεπέραναν ότι τα μαλλιά της κόρης είχαν μεγαλώσει γρηγορώτερα απ' της μητέρας.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Έ καλός σχηματισμός κι' η συντήρησις τους

Η διευθύντρια Κέντρου δόκτορεσσα Ζοζέφιν Κένυον σάς προσφέρει παρακάτω διάφορες χρήσιμες γνώσεις για την άσυντοφία των παιδιών και την καλή διατήρησι των δοντιών τους.

1) Η δίαιτα της έγκυου έπηρεάζει σημαντικά τα πρώτα δόντια του παιδιού (τους γαλαξίες)

Ναι. Τόσο τα δόντια, όσο και τα όστα, οι μύς, κλπ. του έμβριου, σχηματίζονται απ' τα υλικά που περιέχει το αίμα της μητέρας. Συνεπώς, η καθημερινή δίαιτα της πρέπει να τους προσφέρει όλες τις άπαιτούμενες ουσίες. Κανονικά, πρέπει να άποτελείται από 1 κιλό παστεριωμένο γάλο, από κρέας, ψάρι ή αυγά σε ποσότητα που να παρέχη το λιγώτερο 85 γραμμάρια πρωτεΐνης, από ψωμί, από ζυμαρικά, από φρούτα κι' από λαχανικά. Ο γιατρός θα κρίνει αν περιέχη τις άπαιτούμενες ποσότητες βιταμινών, ιδίως Α και D. Έτσι, το παιδί θ' άποκτήσει γερά δοντάκια.

2) Τι έπηρεάζει τα δεύτερα δόντια του παιδιού (τα μόνιμα)

Η δίαιτα του στα πρώτα 8 ή 10 χρόνια του, κατά τα οποία σχηματίζονται μέσα στα ούλα αυτά τα δόντια.

3) Τι προκαλεί την τερηδόνα των δοντιών

Σύμφωνα με μια θεωρία, ή φυσική σύστασις των δοντιών, ή δίαιτα κι' οι χημικές λειτουργίες του σώματος. Άλλοι όμως των άποδίδουν στις ζυμώσεις των ύπολειμματων των τροφών, που μένουν ανάμεσα στα δόντια όταν δεν γίνεται καλά ή καθαρισμός τους. Η περιθιγία έξέτασι των δοντιών (κι' ακόμη καλλίτερα ή άκτινοσκόπησις τους) άποκαλύπτει τις κοφάλες που σχηματίζονται, πριν ακόμη μεγαλώσουν πολύ και τα καταστρέψουν.

4) Τα παιδιά πρέπει ν' άποφεύγουν τα πολλά γλυκίσματα, καραμέλες, κλπ.

Όχι έντελώς. Η ζάχαρη είναι χρησιμωτάτη για τα παιδιά, γιατί άποδίδει θερμίδες. Πρέπει όμως να τρώγονται τα γλυκίσματα στο τέλος μόνο του φαγητού. Άμέσως κατόπιν, πρέπει να καθαρίζονται τα δόντια με το βουρτσάκι, ή τουλάχιστον να ξεπλένεται καλά το στόμα, για να μη μένουν ύπολειμματα ζαχαρούχα, που ζυμώνονται και παράγουν άξέα βλαβερά για το σμάλο των δοντιών.

5) Τα δόντια φυτρώνουν σε ώρισμένες ηλικίες

Περίπου. Το φύτρωμά τους δεν έξαρτάται απ' τη χρονολογική ηλικία του παιδιού, αλλά απ' την είδική «ήλικία» των όστων του, που έξακριβώνεται με άκτινογραφία του καρπού του χεριού.

6) Έχει σημασία ή καθυστέρησι της πρώτης όδοντοφύλαξις

Συνήθως όχι. Άν ώστόσο το βρέφος κλείσει τον πρώτο χρόνο του δίχως ναχη ακόμη ούτε ένα δόντι, μπορεί να ύποφέρει από

ραχίτισμο ή από ύπολειπτοργία του θυρεοειδούς άδένος, πράγμα που θα έξακριβώθη απ' το γιατρό.

7) Πότε πρέπει να πρωταπάη το παιδί στον όδοντογιάτρο

Όταν έχη βγάλει όλα τα δόντια του, συνήθως δηλαδή σε ηλικία 3 ετών — αλλά κι' ένωρίτερα ακόμη, αν παρατηρηθή κάποια άνωμαλία στο στόμα, στα δόντια ή στα ούλα του. Ο όδοντογιάτρος θα εξέταση και θα καθαρίση τα δόντια, θα έξακριβώση με άκτινογραφία αν τα μόνιμα δόντια αναπτύσσονται κανονικά και στη σειρά μέσα στα ούλα, θα γνωματεύσει αν ή δίαιτα του παιδιού είναι ή κατάλληλη, θα διδάξη μητέρα και παιδί πως πρέπει να βουρτσίζονται τα δόντια. Τέλος, θα γίνη από ναρίς φίλος του παιδιού, κι' όχι φόβητρο του.

8) Παθαίνουν τερηδόνα οι γαλαξίες

Ναι. Κατά τις στατιστικές, τα 50% των παιδιών ηλικίας 3 ετών και τα 90% των 5 ετών έχουν κούφια δόντια.

9) Πόσο συχνά πρέπει να έπισκέπτεται το παιδί τον όδοντογιάτρο

Κάθε 6 μήνες, και συχνότερα ακόμη αν χρειαστή. Το ίδιο ισχύει και για τους ενήλικους.

10) Πώς πρέπει να βουρτσίζονται τα δόντια

Ο όδοντογιάτρος θα σάς δείξη λεπτομερώς, πολύ καλλίτερα απ' όσο έξηγηταί με λόγια. Πάντως, άρχίσετε με τα πίσω δόντια της άνω σιαγόνας. Τα βουρτσίστε προς τα κάτω, ξεκινώντας απ' τα ούλα. Η βούρτσα δεν πρέπει να έλαυνεβαίνει προς τα πάνω. Προχωρείτε έτσι σιγά - σιγά γύρω απ' το στόμα. Κάθε δόντι πρέπει να βουρτσιασθή 6 φορές το λιγώτερο. Το ίδιο βουρτσίσμα γίνεται στην έσωτερική όπι ούλων και δοντιών. Ύστερα περνάτε στην κάτω σιαγόνα, όπου το βουρτσίσμα των δοντιών γίνεται κατά τον ίδιο τρόπο, αλλά με κινήσεις μόνο από κάτω προς τα πάνω. Άν δεν είναι δυνατόν να βουρτσίζετε τα δόντια σας έπειτα από κάθε γεύμα, τουλάχιστον μην το παραλείπετε μεσημέρι και βράδυ, τις άλλες δε φορές ξεπλένετε καλά το στόμα σας.

11) Πόσες όδοντοδουρτσες πρέπει ναχετε

Τουλάχιστον δυο, ώστε ή καθεμιά να προφάνη να στεγνώνη τελείως ως που να την έναμεταχειρισθήτε. Άμέσως μετά την κάθε χρῆσι, ξεπλένετε καλά την όδοντοδουρτσα και την κρεμάτε στον αέρα για να στεγνώνη, μακριά από σκόνες.

12) Πότε θεωρείται πιά άκατάλληλη μια όδοντοδουρτσα

Όταν έχη λυγίσει, σπάσει ή μαδησει, και μαζεύονται στη βάση της ύπολείμματα τροφών ή όδοντοκρεμας.

ZOZ. KENYON

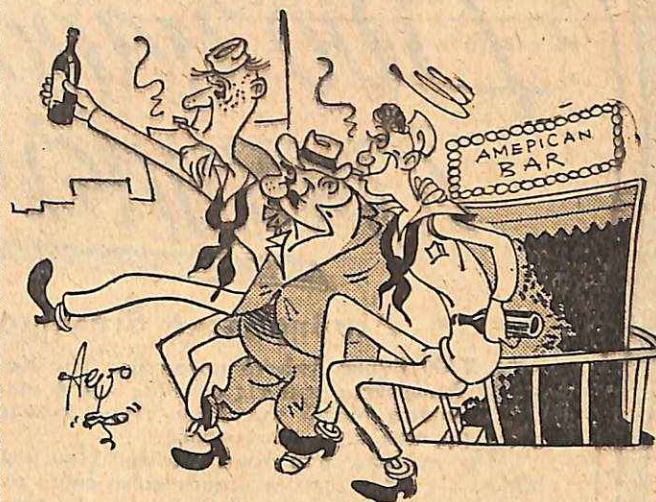

Τα θηρία φοβούνται το γαλάζιο χρώμα

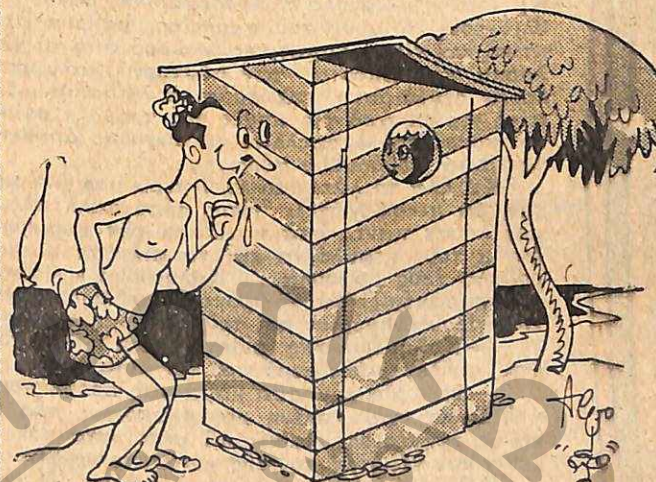
Το ίδιο Ινστιτούτο Ζωολογίας, έπειτα από πολλές παρατηρήσεις και πειράματα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα θηρία δειλιάζουν εμπρός στο γαλάζιο χρώμα. Κατόπιν αυτού συνέσπεσε στους κτηνοτρόφους να βάσουν γαλαξίους τριγύρω φρεστές ή τους ταίχους των χωρών όπου έχουν τα ζώα τους.

Τελιωτοθεραπεία

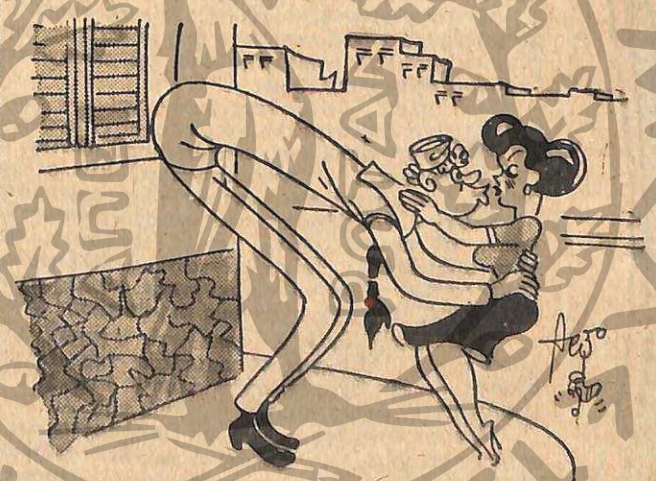
(Του Άρχαλαου)

Βραδεία προέλασις των πεζοναυτών!

Διείσδυσις στο έσωτερικόν του έχθρου!...

Άναδιπλωσις των Συμμαχικών δυνάμεων!...

Δύο καρδιές αχαημένες

Αισθηματικό διήγημα

Ο ΤΑΝ βγήκε από το μοναστήρι των Καλογραιών τελειώνοντας πια τις σπουδές της ή μικρούλα υποκόμησησα Μάτζι ντε Σαίν-Πρί αναστέναξε απ' τη χαρά της πολλές, πολλές φορές...

Την περίμενε στη σάλα του σχολείου ή μαμά της, κόμησησα ντε Πρί, χήρα κι' άφοσιωμένη ολόψυχα στη γλυκειά μοναχοκόρη της. Την έσφιξε λαχταριστά στην άγκαλιά της, μπήκαν στο αυτοκίνητό τους και τράβηξαν για τον πύργο τους του Σαίν-Πρί, στην καρδιά της Νορμανδίας.

Η φύσις εκεί ήταν γελαστή, δροσάτη και χαρούμενη. Κι' έτσι ή μικρούλα πυργοδέσποινα, μακρυά πια απ' τους θλιβερούς τοίχους του σχολείου, μακρυά από τα συντακτικά και τις γραμματικές, μακρυά από τα χλωμά κι' αγέλαστα προσωπάκια των αυστηρών καλογραιών, χοροπηδούσε ξέγνοιαστη στα πράσινα λειβάδια... Έπινε δροσερό νεράκι από τις πηγές και τρόμαζε με το πλουμιστό και κομψό της όμπρελλίνο τα παχουλά άρνάκια και τα κατσικάκια πουδοσκαν γύρω...

Κι' όλα τη λάτρευαν εκεί πέρα στο άπέραντο τσιφλικι της, τη μικρή Μάτζι. Ήταν τόσο καλή άλλωστε... Χαμογελούσε πάντα στα παιδάκια των χωρικών, χαίδευε τα ξανθά τους κεφαλάκια και τα φιλούσε με καλωσύνη στα ροδαλά τους μάγουλα... Καλησπερίζε πρώτη τις γρηούλες, παραμέριζε απ' το δρόμο σαν έβλεπε τη γλυκειά μορφή του γέρου εφημέριου και τούκανε κομψές ύποκλισεις.

— Καλημέρα σας, αιδεσιμώτατε! Πώς είναι οι φτωχοί σας; τούλεγε κάθε φορά που τον συναντούσε.

— Η κυρία κόμησησα μαμά σας προβλέπει για όλα και για όλους, χαριτωμένη μου δεσποινίς, της άπαντούσε ο καλός εφημέριος. Παρακαλώ μερόνυχτα τον Ύψιστο για κείνη και για σας που της μοιάσατε σε όλα...

Κυλούσε έτσι χαρούμενα ο καιρός. Η Μάτζι λάτρευε τα λουλουδάκια των κάμπων, τις παπαρούνες των χωραφιών και τ' ανθισμένα σπαρτά της βουνοπλαγιάς... Σωστή βασιλοπούλα του παραμυθιού, σκόρπιζε τη γαλήνη της ψυχής απ' όπουδήποτε περνούσε.

Ήταν μινιόν ή Μάτζι... Χίλιες φορές μινιόν και χαριτωμένη με την άσπρη κεντητή ρομπίτσα της, με το πλατύγυρο ψάθινο καπέλλάκι της, το πάντα στολισμένο με δροσερά άγριολούδα...

Μιά μέρα — κόντευε μεσημέρι — εκεί που γύριζε στον πύργο ή θεότρελλη κοπέλλα μας, κρατώντας στο χέρι το ψάθινο καπέλλο της, σταμάτησε ξαφνικά στη μέση της δεντροστοιχίας... Ακούμπησε σε μιά φιλύρα, κοκκίνισε απ' τη ντροπή της και διάσασε να προχωρήσει... Γιατί;

Γιατί λίγα βήματα πιο πέρα, κάποιος νέος μελαγγοσκίο δρομακι... Ήταν άγνωστος τελείως στη ντροπαλή κοπέλλα και μόλις τη λοξοκύτταζε, καθώς προσπέρασε από κοντά της, βυθισμένος στους ρεμβασμούς του...

Της Μάτζι όμως κόπηκε στη στιγμή το γέλιο κι' ή χαρά της... Έσκυψε το κεφαλάκι της, σκεπτική και μωδιασμένη, κι' έφτασε στον πύργο που την περίμενε λαχταρισμένη, όπως πάντα, ή μαμά της...

Έφαγε άνορεχτα, μιλούσε ασηρημένα και διαρκώς σκεφτόταν το χλωμό κι' ευγενικό εκείνο ταλληκάρι... Αργά το άπομεσημέρο κάποια κρυφή σκέψη πέρασε απ' το μυαλό της και τάρραξε δυνατά την παιδική ψυχή της... Ίσως...

Ναί... Ίσως να τον ξανάβλεπε!... Ποιος ξέρει!... Σταθήκε για πρώτη φορά πολλή ώρα στον καθρέφτη, τον συμβουλευτηκε με αγωνία, και μόνον όταν έμεινε ικανοποιημένη απ' την όμορφή της απόφασίσε να ξεκινήσει, με τη λαχτάρα στην καρδιά. Σε λίγο βρισκόταν στο δάσος...

Άξαφνα τον αντίκρυσε. Νά τος, Θεέ μου!... Άνέβαινε άργοπερπατώντας τη δεντροστοιχία. Η Μάτζι πέρασε πλάι του νοιώθοντας δυνατό χτυποκάρδι. Ωστόσο του χαμογέλασε γλυκά και τον χαιρέτησε μ' ένα σκύψιμο του κεφαλιού. Κι' εκείνος τη χαιρέτησε χαμογελαστός. Και το βράδυ πάλι, ενώ γύριζε στον πύργο, αντάμωσε το νέο ν' άργοκατεβαίνη τη δεντροστοιχία. Και τη φορά αυτή έλαξαν έναν ντροπαλό χαιρετισμό. Το ίδιο συνέβη και την άλλη μέρα και τη μεθεπομένη...

Τη Μάτζι τη βασάνιζε τώρα ή άπορία: Ποιος ήταν ο άρσιος μελαγχολικός νέος; Τον έβλεπε δυο και τρεις φορές την ήμερα, χαιρετιόντουσαν, σαν πολιτισμένοι άνθρωποι, κι' όμως δεν είχαν συστηθή ακόμα. Τί άγωνία!...

Την Κυριακή πάλι αντάμωσαν στη φτωχική και ταπεινή εκκλησία του χωριού. Και κεί που παρακαλούσε το Θεό ή Μάτζι για την έρωτική της εύτυχία, πήρε τ' αυτή της πλάι της μιά σιγανή κουδέντα... Μιλούσαν δυο γρηούλες. Και τρεμούλιασε ή καρδούλα της Μάτζι και χτυπήσε γοργά. Γιατί μιλούσανε γ' α' Κείνον. Ήταν ο νεαρός μαρκήσιος ντε Σεντενάκ... Κουράστηκε απ' τις σπουδές του — ήταν γιατρός στο Παρίσι — άρρώστησε και γυρισε στον πύργο του. Και τώρα βρισκόταν στην ανάρρωσή του, χωρίς στο ύπεροχο κλίμα της δροσλούστης Νορμανδίας... Έτσι έμαθε πολλά, παραπολλά ή Μάτζι... Της έφταναν προσωρινά οι λεπτομέρειες αυτές. Κι' έζησε κάμποσες ήμέρες με τη σκέψη του νεαρού μαρκησιού, τον όποιο εξακολουθούσε να βλέπει στη δεντροστοιχία, κάθε πρωί και κάθε βράδυ...

Έφτασε το φθινόπωρο... Κιτρίνισαν κι' έπεφταν γα φύλλα απ' τις φιλύρες της δεντροστοιχίας... ψύχρανε ο καιρός τη νύχτα. Ή πρόσχαρη μικρή υποκόμησησα, ή ξεγνοιαστή και πεταχτή μικρούλτσα, μεταμορφώθηκε τώρα σε σοβαρή ντεμουαζέλλα.

Είχε έρθει ο καιρός να ξαναγυρίσει κι' ο νεαρός μαρκήσιος στο Παρίσι. Κι' ή σκέψη αυτή τον έκανε βαθεία μελαγχολικό. Να φύγει και να μην ξαναϊδή τη μικρή Μάτζι;... Γιατί ήξερε τώρα κι' αυτός ποιά ήταν ή νέα. Θα πέθαινε απ' τη λύπη του. Κάθισε λοιπόν μιά μέρα κι' έγραψε στη στοργική του μητέρα που βρισκόταν στο Παρίσι, να τρέξει κοντά του για κάποια πολύ σοβαρή υπόθεση.

Τί είδους σοβαρή υπόθεση ήταν αυτή που τον άπασχολούσε, το μαντεύετε βέβαια. Ή μάλλον δεν το μαντεύετε άκριβώς. Νά λοιπόν τί είχε συμβή άξαφνα στο νεαρό μαρκήσιο...

Ένα πρωί ή Μάτζι κι' ο Λουσιέν — έτσι λεγόταν ο μαρκήσιος — αντάμωσαν στη δεντροστοιχία και σταμάτησαν κι' οι δυο τους, δίχως να προσπεράσουν. Σιγότρεμαν οι φιλύρες, μα κι' οι καρδούλες τους επίσης... Και το φλογερο αίσθημά τους ξέσπασε σε λόγια τρυφερά:

— Μάτζι... γέμισες εύτυχία κι' άρμονία τη ζωή μου!... Μάτζι, σ' αγαπώ!...

— Λουσιέν... δεν φεύγεις απ' το μυαλό μου νύχτα και μέρα... Άν είναι αυτό ή Άγάπη, είναι πολύ γλυκειά!...

Μετά δυο μέρες έφτασε στην έπαρχία ή μητέρα του Λουσιέν. Ο μαρκήσιος της άνοιξε την καρδιά του και την άλλη μέρα ή στοργική του μητέρα έπισκεφθηκε τη μητέρα της Μάτζι και μίλησαν μαζί πολλές ώρες για τα αγαπημένα τους παιδιά... Η συνομιλία τους κράτησε κάπου δυο ώρες... Η Μάτζι κι' ο Λουσιέν περίμεναν στον κήπο την απόφασί τους με χτυποκάρδι. Κι' όταν, τέλος, οι δυο κυρίες προέβλεσαν στη βεράντα χαμογελαστές κι' ευχαριστημένες, οι δυο νέοι κατάλαβαν πως όλα είχαν τελειώσει. Και ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

— Μάτζι μου!... Άγαπούλα μου!...

— Λουσιέν, αγαπημένο μου!...

Και το φιλί τους, το πρώτο τους φιλί, αντήχησε μέσα στον κήπο σαν γλυκό κελαίδημα αηδονιού...

ZOZEΦ ATZEOPTZ

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κορνέλι εκδίδει το Ραβδί πριν φύγει και του παίρνει χρήματα. Κατόπιν ο Ραβδί εγκαθίσταται κοντά στην έδωχ που μένει η Λυρώ και, αφού η Αναστασία προετοίμασε το έδαφος, τους κάνει την πρώτη επίσκεψη. Συγχρόνως η Αναστασία προσπαθεί να επηρεάσει και την Εύγενία και της μιλάει για τα καλά αίσθημα του Ραβδί και για το ιδιαιτέρως ενδιαφέρον του γι' αυτή.

— Ναι, μικρούλα μου. Και δεν χρειάζεται να σου το πω: Υπήρξε περίφημη!

— Όστε έτσι μ' έβρινε ο κύριος Ραβδί;

— Ναι, περίφημη, αυτή είναι η λέξη που μου είπε. Από τότε, ενδιαφέρθηκε περισσότερο για τη μητέρα σου και για σένα. Η Εύγενία έμεινε λίγο σκεπτική, κι' έπειτα, κυττάζοντας κατάματα την Αναστασία, της είπε:

— Αρχίζω να καταλαβαίνω. Ο κύριος Ραβδί σας μίλησε για τη μητέρα μου και για μένα, και σ' αυτόν χρωστούμε, ασφαλώς, το ενδιαφέρον και την αγάπη, που δείξατε σε μας.

— Αγαπητή μου, δεν ήταν ανάγκη να μου μιλήσουν για σάς για να σας κάνω φίλες μου. Υπάρχουν άνθρωποι, που τους συμπάθει κανείς μόλις τους δει, κι' εκτιμώ την τα προτερήματά τους. Αλλά θέλω να είμαι ειλικρινής απέναντί σου, και γι' αυτό σου όμολογώ ότι κι' ο κύριος Ραβδί κάτι ήξερε για σ' εμένα για σάς...

— Σας ευχαριστώ για την ειλικρίνειά σας, κυρία. Μου είπατε ότι ο κύριος Ραβδί είχε άρισμένες ιδέες...

— Ναι, Εύγενία μου, σκέφτεται πολύ για το μέλλον σου και για την ευτυχία σου. Η νέα χαμήλωσε το κεφάλι και συνέχισε το κέντημά της, χωρίς να της τίποτα.

— Έρεεις ότι ο κύριος Ραβδί έχει πάνω από σαράντα χιλιάδες φράγκα εισόδημα το χρόνο; συνέχισε η Αναστασία.

— Ένας άνθρωπος καλός, που βοηθάει τους φτωχούς, όπως λέτε, ποτέ δεν είναι αρκετά πλούσιος, παρατήρησε με ύφος ψυχρό η Εύγενία.

— Αυτό είναι αλήθεια. Όσο για τις ιδέες του κυρίου Ραβδί, καταλαβαίνεις, ασφαλώς, τι είδους είναι...

— Καθόλου.

— Σου είπα ότι είχε ένα σχέδιο...

— Μάλιστα.

— Δεν με ρωτάς λοιπόν ποιο είναι αυτό το σχέδιο;

— Δεν είμαι περίεργη. Αλλωστε, οι ιδέες και τα σχέδια του κυρίου Ραβδί δεν μ' ενδιαφέρουν καθόλου.

— Ποιος ξέρει! Πες μου όμως πρώτα: Γιατί από τις εξηγήσεις, που σου έδωσα, θα έχασες την κακή εκείνη ανάνηψη, που είχες από τον κύριο Ραβδί;

— Θα την έχασα, κυρία.

— Μπράβο, Εύγενία μου. Αν ήθελες ωστόσο...

— Τι αν ήθελα;

— Το μέλλον σου, που διαρκώς απασχολεί τη μητέρα σου, θα ήταν εξασφαλισμένο.

— Δεν σας καταλαβαίνω. Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε η νέα απότομα.

— Δεν μαντεύεις λοιπόν;

— Δεν μπορώ να μαντέψω τίποτα, κυρία.

— Πρόκειται για το σχέδιο του κυρίου Ραβδί.

— Μα ποιο είναι επί τέλους αυτό το σχέδιο του;

— Να λοιπόν που έγινες και σύ περίεργη, είπε η Αναστασία γελώντας. Ο κύριος Ραβδί, μικρούλα μου, σ' αγαπάει!...

Η Εύγενία χλωμίσε.

— Θα ήταν ευτυχής, συνέχισε η ψευτο-Φουρνιέ, να σου δώσει το όνομα του και την περιουσία του. Μια λέξη μόνο να πής, γίνεσαι κυρία Ραβδί. Έτσι, κι' η μητέρα σου θα ησυχάζει, και συ θα εξασφαλίσες το μέλλον σου και την ευτυχία σου. Τι λές;

— Τι θέλετε να πώ, κυρία; Παραξενεύομαι τόσο πολύ...

— Θα σου δώσω μία συμβουλή, κέρη μου: Παντρεύσου τον κύριο Ραβδί.

— Έγώ να γίνω γυναίκα του κυρίου Ραβδί; φώναξε τρέμοντας η Εύγενία. Ποτέ!...

Η Αναστασία περιεμενε αυτή την άρνηση, αλλά δεν φάνερωσε την όργη της.

— Δεν γυρίζουν την πλάτη σε μία τέτοια περιουσία, είπε, και δεν αφήνουν να χαθεί μία τέτοια τύχη. Σκέψου, μικρή μου.

— Σας το ξαναλέω: Δεν θα γίνω ποτέ γυναίκα του κυρίου Ραβδί!

— Αφού είναι έτσι, ας σταματήσουμε τη συζήτηση. Βέβαια, είσαι ελεύθερη να έχεις τις γνώμες σου. Αλλά δεν θα έχω το πάθος να πω στον κύριο Ραβδί πόσο λίγο εκτιμάς τις προθέσεις του...

— Όπως θέλετε, κυρία. Αλλά αν μου μιλήσει ο ίδιος... για τις προθέσεις του,...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κοπάνες

«Έχω, Φροσί, πληροφορία - ότι δεν είσαι σταθερή, τους τελευταίους μήνες, κι' ότι σε βλέπουν ντεκαρέ, με λίαν ύποπτες παρέ - σε πλάζες και πισίνες!»

Κοπάνες κάνει δηλαδή, με κάτι τζέδες και δανδή, στη ζούλα και στα φόρα, και πήρες, πλάσμα πονηρό, τον τελευταίο τον καιρό, μεγάλη κατηφόρα!

Στάς σινεμά, έκτός αυτού, με κάτι νέους «φιφτυτού» σε βλέπουνε τ'α βράδυ, κι' έτσι, ρε άπιστη γυναί - το μέτωπό μου κινδυνεύει να βγάλω... παρακλά - (Ιδία!)

Γι' αυτό και σου φη - (γίγνεται) ώμα - το ντελαπαρίσμα στα - (νά - και το βιολιό σου έ - (κείνο, γιατί είμαι μάγκας με - (φίλο) και δεν μου πάει, - (περικαλώ) κι' εγώ... «κρί - «ρί» ν' (νίωω)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Εγώ θα έχω το πάθος να το απαντήσω. Η Αναστασία χαμογέλασε μοχθηρά, και βγήκε από το κιόσκι.

— Τι σημαίνει όλα αυτά; σκεφτόταν η Εύγενία. Το ενδιαφέρον, η φιλία, οι ευεργεσίες τους, που μας αναγκάζουν να τις δεχτούμε... Τού κάκου προσπαθώ να καταλάβω. Είναι πολύ παράξενο! Δεν είναι φυσικά όλα αυτά... Αλλά γιατί; Γιατί δεν μ' αφήνουν να βγώ από δω μέσα; Είμαστε φυλακισμένες λοιπόν η μητέρα μου κι' εγώ; Υπάρχει κάποιο μυστήριο σ' όλα αυτά! Γιατί η κυρία Φουρνιέ συνδέθηκε τόσο πολύ με τη μητέρα μου; Γιατί άλλαξε γνώμη για τον Λουσιέν; Γιατί μας πήραν τόσο ξαφνικά από το Παρίσι, και μας έφεραν εδώ; Γιατί ο Ραβδί δείχνεται τώρα εντελώς αλλοιώτικος απ' ό,τι είναι; Θα προτιμούσα να πεθάνω καλύτερα, παρά να γίνω γυναίκα του! Αλλά γιατί θέλει να με παντρευτεί; Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα απ' όλα αυτά. Ασφαλώς κάποιο μυστήριο υπάρχει...

Τ'ο νευρέσπαστο

Η συνένοχος του Ραβδί προέβλεπε την απάντησή της Εύγενίας. Ήταν όμως βέβαιη ότι η κυρία Λυρώ, που είχε καταντήσει ένα νευρσπαστο στα χέρια της, θα δεχότανε ό,τι της έλεγε.

Φτάνει να της έλεγε:

— Θα γίνω αυτό...

Κι' η χήρα θ' απαντούσε πρόθυμα:

— Ναι, πρέπει να γίνω.

Ό,τι ήθελε η κυρία Φουρνιέ, ήθελε κι' αυτή. Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν μπορούσε πια να ξεχωρίσει το αληθινό από το ψεύτικο, το δίκαιο από το άδικο.

Έα' όσον λοιπόν — σκεφτόταν η Αναστασία — η μητέρα δεν θ' αντιστεκόταν στα σχέδιά της κι' η κόρη αναγκαστικά θα υπακούε.

Ένα πρωί, η Αναστασία κάλεσε τη χήρα στο δωμάτιό της, την έβαλε να καθήσει πλάι της και της είπε με υποκριτικό χαμόγελο:

— Αγαπητή μου φίλη, θα ήθελα να συζητήσουμε για κάποια σοβαρά ζητήματα...

— Ευχαριστώ, απάντησε πειθνία η κυρία Λυρώ.

— Μάθε λοιπόν ότι ανακάλυψα κάτι...

— Τι πράγμα;

— Δεν αναρωτήθηκες, άραγε, γιατί ο κύριος Ραβδί μας επισκεπτεται τόσο συχνά;

— Όχι, ωμολόγησε η μητέρα της Εύγενίας.

— Δεν κατάλαβες τίποτα λοιπόν, είπε η Αναστασία, κουνώντας το κεφάλι της. Εγώ βλέπω κάτι άλλο. Φυσικά, ο κύριος Ραβδί είναι πλούσιος, δεν έχει δουλειές, που να τον κρατούν στο Παρίσι, και μπορεί να τον κρατούν στο Βιλντεβρέ, να κάνει έναν πενάρχητα στο Βιλντεβρέ, να κάνει έναν πενάρχητα. Αλλά κάθε μέρα; Αυτό μ' έκαιε ρίπατο. Τότε σκέφτηκα, αν ο Ραβδί να παραξενευτώ, τότε σκέφτηκα, αν ο Ραβδί να παραξενευτώ, τότε σκέφτηκα, αν ο Ραβδί να παραξενευτώ...

— Ναι, είναι πολύ ευγενικός, πολύ περιποιητικός...

— Με την κόρη σου είναι πιά περιποιητικός...

— Αυτό είναι αλήθεια.

— Λοιπόν, αγαπητή μου κυρία Λυρώ, ούτε για σένα, ούτε για μένα έρχεται εδώ, κάθε μέρα ο κύριος Ραβδί. Τον τραβούνε τα όμορφα μάτια της Εύγενίας.

— Τι μου λές;

— Είμαι βεβαίως, μόνο ένας τυφλός δεν μπορεί να δει τις διαθέσεις του κυρίου Ραβδί.

— Αρχίζω ν' ανησυχώ!... ψιθύρισε η κυρία Λυρώ.

— Ν' ανησυχής; Και γιατί; Όχι δά, ο κύριος Ραβδί βαρέθηκε να ζει μονάχος.

— Όχι, ο κύριος Ραβδί βαρέθηκε να ζει μονάχος, ο κύριος Ραβδί βαρέθηκε να ζει μονάχος, ο κύριος Ραβδί βαρέθηκε να ζει μονάχος...

— Ασφαλώς έχει φίλους, Αλλά οι φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι...

— Ασφαλώς έχει φίλους, Αλλά οι φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι...

— Ασφαλώς έχει φίλους, Αλλά οι φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι...

— Ασφαλώς έχει φίλους, Αλλά οι φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι, όσα φίλοι...

κογένεια. Ο κύριος Ραβδί λοιπόν αποφάσισε να παντρευτεί, και πρόσθεσε την κόρη σου...

— Είναι δυνατόν;

— Γιατί όχι;

— Δεν μπορώ να το πιστέψω...

— Αφού σου το λέω; Ωστε ο κύριος Ραβδί αγαπάει την Εύγενία μου;

— Την αγαπάει τρελλά, αυτό φαίνεται. Σήμερα - αύριο, είμαι βέβαιη ότι θα σου την ζητήσει.

— Αλλά αυτό το συνοικέσιο είναι αδύνατο να γίνει.

— Και γιατί, σε παρακαλώ;

— Ο κύριος Ραβδί είναι πλούσιος, κι' η Εύγενία μου φτωχή.

— Η Αναστασία άρχισε να γελάει.

— Μήπως είσαι τρελή; είπε. Θα νόμιζες κανείς, μα την αλήθεια, πως δεν ξέρεις τον κύριο Ραβδί. Και τί τον νοιάζει αν είσαστε φτωχές; Αν όλες οι κοπέλλες, που παντρεύονται, έπρεπε να είχαν προίκα, πολύ λίγες θαδρίσκαν γαμπρούς. Αλλωστε, ο κύριος Ραβδί έχει περιουσία για δυό.

— Προίκα μιάς κοπέλλας, κυρία Λυρώ, είναι τα νεύματά της, η ομορφιά της κι' η τιμιότητά της. Η φρονιμάδα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

— Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της. Η καλότητα της Εύγενίας είναι της της.

ηλικιωμένος. Έχει περάσει μόλις τα σαράντα. Έχει ακριβώς την ηλικία, που χρειάζεται για να κάνει τη γυναίκα του ευτυχισμένη. Αλλά για σένα, κυρία Λυρώ, τα σαράντα - σαράνταπέντε χρόνια του κυρίου Ραβδί είναι μια εγγύηση για την ευτυχία του παιδιού σου. Μη μου μιλάς για νεαρούς, σαν κι' αυτόν τον κύριο Λουσιέν, που δεν έχει ούτε κοινωνική θέσι, ούτε πείρα από τη ζωή. Οι νέοι δεν μπορούν να κάνουν τις γυναίκες τους ευτυχισμένες, γιατί ποτέ δεν μένουν πιστοί.

— Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε η κυρία Λυρώ. Αλλά οι κοπέλλες έχουν πολλές φορές τις δικές τους ιδέες, και φοβάμαι ότι η Εύγενία...

— Αν η κόρη σου έχη τέτοιες ανόητες ιδέες, μπορείς να της τις βγάλεις. Επί τέλους τι φοβάσαι;

— Μήπως η κόρη μου δεν καταλάβει ότι προκειται για την ευτυχία της.

— Θα την κάνεις να το καταλάβει. Αυτή πάντοτε σε υπακούει.

— Ασφαλώς. Αλλά αν δεν θελήσει;

— Τι θα πη αν δεν θελήσει; Δεν μπορεί να θέλη παρά ό,τι θέλεις εσύ. Η Εύγενία πρέπει να πάρει το Ραβδί. Οφείλεις να την εξαναγκάσεις.

— Νομίζεις ότι θα μπορέσω;

— Είσαι υποχρεωμένη να το κάνεις για το καλό της.

— Θα κάω όπως μου λές... Και νομίζεις ότι ο Ραβδί θα μου μιλήσει γι' αυτό το ζήτημα;

— Σήμερα αύριο κι' άλλες.

— Σου είπα τίποτα;

— Χτες το βράδυ, καθώς έφευγε, μου είπε: «Έχω να πω κάτι σοβαρό στην κυρία Λυρώ». Και τότε κατάλαβα...

— Μπορεί να γελιάσει.

— Τον ξέρω καλά, και δεν πέφτω έξω.

— Σεέ μου!... Δεν ξέρω τι να του απαντήσω, ψιθύρισε η κυρία Λυρώ.

— Είναι απλούστατο. Θα του πής: «Κύριε Ραβδί, εγώ κι' η κόρη μου θεωρούμε ότι μας τιμά η πρότασή σας και τη δεχόμαστε».

— Μπορώ να το πώ αυτό, χωρίς την άδεια της κόρης μου;

— Ασφαλώς. Αφού η Εύγενία δεν μπορεί να κάνει παρά ό,τι θέλεις εσύ, δεν είναι ανάγκη να την συμβουλευτείς.

— Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε η κυρία Λυρώ.

— Η πρότασή του γάμου.

— Ο Ζοζέφ Ραβδί έφτασε στο Πυργάκι στη μία μετά το μεσημέρι, την ώρα που η Αναστασία, η κυρία Λυρώ κι' η Εύγενία είχαν σηκωθεί από το τραπέζι.

Τον δέχτηκαν μέσα στο σαλόνι.

Ο Ραβδί ήταν εξαιρετικά περιποιημένος την ημέρα εκείνη, κι' είχε πάρει ένα ύφος επίσημο.

— Αγαπητέ φίλε, ήρθατε χωρίς σήμερα, του είπα χαμογελώντας η Αναστασία.

— Για ναχ την ευχαρίστησι να μείνω...

— Ναι, αγαπητή φίλη.

— Και, στρέφοντας προς την κυρία Λυρώ, δ' τυχοδιώκτης εξακολούθησε:

— Κυρία Λυρώ, την απόφασή για να παντρευτώ την πήρα εδώ, σ' αυτό το ησυχαστήριο, γιατί αγαπάω την κόρη σας...

— Κύριε! ψιθύρισε ταραγμένη η χήρα.

— Όταν την βλέπω, εξακολούθησε ο Ραβδί, μου φαίνεται πως είναι άγγελος, που κατέβηκε στη γη!...

— Και είναι, είπε αναστενάζοντας υποκριτικά η Αναστασία.

— Ναι, αγαπητή φίλη.

— Και, στρέφοντας προς την κυρία Λυρώ, δ' τυχοδιώκτης εξακολούθησε:

— Κυρία Λυρώ, την απόφασή για να παντρευτώ την πήρα εδώ, σ' αυτό το ησυχαστήριο, γιατί αγαπάω την κόρη σας...

— Κύριε! ψιθύρισε ταραγμένη η χήρα.

— Όταν την βλέπω, εξακολούθησε ο Ραβδί, μου φαίνεται πως είναι άγγελος, που κατέβηκε στη γη!...

— Και είναι, είπε αναστενάζοντας υποκριτικά η Αναστασία.

— Ναι, αγαπητή φίλη.

— Και, στρέφοντας προς την κυρία Λυρώ, δ' τυχοδιώκτης εξακολούθησε:

— Κυρία Λυρώ, την απόφασή για να παντρευτώ την πήρα εδώ, σ' αυτό το ησυχαστήριο, γιατί αγαπάω την κόρη σας...

— Κύριε! ψιθύρισε ταραγμένη η χήρα.

— Όταν την βλέπω, εξακολούθησε ο Ραβδί, μου φαίνεται πως είναι άγγελος, που κατέβηκε στη γη!...

— Και είναι, είπε αναστενάζοντας υποκριτικά η Αναστασία.

— Ναι, αγαπητή φίλη.

— Και, στρέφοντας προς την κυρία Λυρώ, δ' τυχοδιώκτης εξακολούθησε:

— Κυρία Λυρώ, την απόφασή για να παντρευτώ την πήρα εδώ, σ' αυτό το ησυχαστήριο, γιατί αγαπάω την κόρη σας...

— Κύριε! ψιθύρισε ταραγμένη η χήρα.

— Όταν την βλέπω, εξακολούθησε ο Ραβδί, μου φαίνεται πως είναι άγγελος, που κατέβηκε στη γη!...

— Και είναι, είπε αναστενάζοντας υποκριτικά η Αναστασία.

— Ναι, αγαπητή φίλη.

— Και, στρέφοντας προς την κυρία Λυρώ, δ' τυχοδιώκτης εξακολούθησε:

— Κυρία Λυρώ, την απόφασή για να παντρευτώ την πήρα εδώ, σ' αυτό το ησυχαστήριο, γιατί αγαπάω την κόρη σας...

— Κύριε! ψιθύρισε ταραγμένη η χήρα.

— Όταν την βλέπω, εξακολούθησε ο Ραβδί, μου φαίνεται πως είναι άγγελος, που κατέβηκε στη γη!...

— Και είναι, είπε αναστενάζοντας υποκριτικά η Αναστασία.

— Ναι, αγαπητή φίλη.

— Κυρία Λυρώ, αγαπάω την κόρη σας, τη λατρεύω! Αυτή μόνο σκέπτομαι, μόνο γι' αυτή ζω!... Δίστασα αρκετά, γιατί δεν τολμούσα να σας το εξομολογηθώ. Τώρα όμως, που καθάρωσα με κατανικήσω την ατομία μου, φοβόμουν την απάντησή σας...

— Κύριε Ραβδί, απάντησε η χήρα, με κοιτάζοντας τα αισθήματα που σας ενέπνευσε η κόρη μου...

— Κυρία Λυρώ, ζήτω το χέρι της κόρης σας.

— Τέτοια τιμή για μένα!... ψιθύρισε συγκινημένη η μητέρα της Ευγενίας.

— Έγώ, κυρία μου, θα το θεωρήσω τιμή μου, αν δεν απορρίψετε την αίτησή μου.

— Κύριε Ραβδί, δέχομαι την πρότασή σας. Η Ευγενία θα γίνει γυναίκα σας.

— Σας ευχαριστώ, κυρία Λυρώ, απάντησε εκείνος με ύψος μελοδραματικό. Με κάνατε τριετυχισμένο.

Καί, προσποιούμενος τον συγκινημένο, ο τυχοδιώκτης γονάτισε μπροστά στην κυρία Λυρώ, ψιθυρίζοντας:

— Μητέρα μου, ευλογήστε το γυίο σας!

— Έχετε την ευχή μου! Κάμετε ευτυχισμένη την κόρη μου, κύριε Ραβδί, κι' ο Θεός θα σας ανταμείψει...

— Θεέ μου! Πόσο συγκινηθήκα!... ψιθύρισε η Αναστασία, προσποιούμενη ότι σκουπίζει τα δακρύα της.

Ο Ραβδί σκώθηκε, και κάθισε πλάι στην κυρία Λυρώ.

— Αρχισαν έπειτα κι' οι τρεις να συζητούν για το μέλλον.

Ο Ραβδί πίστευε πως όλα πια είχαν τελειώσει. Ούτε σκεφτόταν καν την Ευγενία, κι' ούτε ανησυχούσε για τις ιδέες της. Τι θα μπορούσε να κάνει; Θέλοντας και μη, θ' αναγκαζόταν να υποκύψει στη θέληση της μητέρας της.

Ζήτησε κατόπιν τη ληξιαρχική πράξη του θανάτου του Λυρώ και της γεννήσεως της Ευγενίας, γιατί θα του χρειαζόνταν για την άδεια του γάμου. Τα δυο αυτά χαρτιά, μαζί με τη ληξιαρχική πράξη της γεννήσεως της κυρίας Λυρώ, βρίσκονταν στο δωμάτιο της χήρας, κι' η Αναστασία, που το ήξερε, πήγε και τάφερε, και τάδειξε στον Ραβδί.

Ο τυχοδιώκτης διάβασε με προσοχή τη ληξιαρχική πράξη, που έγραφε ότι η Βιργινία Ουρσούλα γεννήθηκε στο Πουατιέ από άγνωστους γονείς.

«Καλά, καλά, σκεφτόταν. Όλα αυτά θα τ' αλλάξω. Πρέπει, με κάθε μέσον, ν' αποδείξω ότι η Κλάρα Γκερνέ ήταν μητέρα της Βιργινίας Ουρσούλας, κι' ότι η γριά υπηρέτρια, που πνίγηκε στο βάλτο του Γκρανβάλ, ήταν η Κλάρα Γκερνέ. Η μαρτυρία του γέροντος γιατρού του Μπλουά θα με βοηθήσει σ' αυτό. Θα ιδούμε... Πρώτα-πρώτα όμως, πρέπει να γίνει ο γάμος...»

Μίλησε λίγη ώρα ακόμη με τις δυο γυναίκες, κι' έπειτα, ποτού φύγη, πήγε ν' αποκαρτερίσει την Ευγενία, που την θεωρούσε πια σαν δική του.

Η νέα τον δέχτηκε, όπως συνήθως, με αδιαφορία.

— Άλλά κι' ο Ραβδί, σαν φρόνιμος άνθρωπος, δεν της είπε τίποτα για τη συζήτηση που είχε κάνει με τη μητέρα της.

Η πύλη

Η κυρία Λυρώ υπέστη μια κρίση, κι' έμεινε, δυο ώρες σχεδόν, βυθισμένη σε νάρκη. Όταν συνήλθε, τρώμαξε, γιατί δεν ήξερε πού ν' αποδώσει αυτές τις αλλόκοτες αδιαθεσίες της.

Μετά το φαγητό, η Αναστασία, της έκαμε ένα νόημα, κι' βγήκε από το δωμάτιο. Όταν έμεινε μόνη με την κόρη της, η κ. Λυρώ, της είπε:

— Παιδί μου, κάτι έχω να σου πω. Έλα κάθισε κοντά μου, για να σε βλέπω καλύτερα.

Η νέα πλησίασε ανήσυχη.

— Τι έχετε να μου πείτε, μητέρα μου; ρώτησε.

— Μου συνέβη σήμερα κάτι, ή μάλλον μάς ήρθε μια εύτυχία, που δεν την περιμέναμε.

— Τι είδους εύτυχία, είναι αυτή, μητέρα μου;

— Βρέθηκε άντρας για σένα, παιδί μου. Η Ευγενία χλώμιασε.

— Μά δεν έχω καμιά διάθεση να παντρευτώ, ψιθύρισε.

— Ξέρω πως είσαι πολύ νέα ακόμα, κι'

δτι μπορείς να περιμένεις, αλλά μια φτωχή, καθώς είσαι σύ, χωρίς προίκα, δεν βρίσκει εύκολα άντρα.

— Και γιατί να παντρευτώ, μητέρα μου; Καλά είμαι κι' έτσι.

— Πιστεύω ότι θα με χάσεις ξαφνικά, παιδί μου... Νομίζεις ότι θα πεθάνω ήσυχη, όταν ξέρω ότι σ' άφησα ολόμοναχνη στον κόσμο; Τι θ' απογίνει, παιδί μου; Αυτή η σκέψη με κάνει και τρέμο.

— Μά δεν θα πεθάνω, μητέρα μου. Ο Θεός είναι καλός, θα σε άφισα ακόμα να ζήσης πολλά χρόνια.

Η χήρα κοίτησε θλιβερά το κεφάλι της.

— Ευγενία μου, δεν θέλω πια να σου το κρύψω. Αυτές οι συχνές αδιαθεσίες, που έχω, αρχίζουν να μου φαίνονται παράξενες. Ξέρω ότι δεν μου μένει πια πολύς καιρός να ζήσω...

— Μην το λέτε αυτό, φώναξε η νέα, που τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Ίσως να έχω άδικο, που είμαι άπαισιόδοξη. Η αβεβαιότητα όμως για το δικό σου το μέλλον με κάνει να φοβάμαι. Αν τρέμο που θα πεθάνω, είναι για σένα. Ο τρέμο που θα πεθάνω, είναι για σένα.

— Αφήνω την καρδιά μου να μιλήσει. Δεν θέλεις να ιδής τα πλεονεκτήματά που έχει αυτός ο γάμος.

— Για τον κύριο Ραβδί μπορεί να υπάρχουν, όχι όμως και για μένα.

— Μά θα γίνης ευτυχισμένη, θα εξασφαλίσω το μέλλον σου, Έγώ θέλω την εύτυχία σου.

— Μητέρα μου, επιτρέψτε μου να σας πω ότι κανένας δεν ξέρει καλύτερα από μένα τι χρειάζομαι για την εύτυχία μου.

— Θέλεις να πής ότι δεν έχεις ανάγκη από τις συμβουλές μου;

— Όχι, μητέρα μου. Πάντοτε θα σάς ακούω με σεβασμό.

— Λοιπόν σέ συμβουλευώ να παντρευτείς τον κύριο Ραβδί, κι' άσφαλώς τον έχω εκτιμήσει...

— Ρωτά για τον κύριο Ραβδί πρόκειται; ρώτησε η νέα με πνιγμένη φωνή.

— Ναι, παιδί μου. Αυτός ο υπέροχος άνθρωπος λησμονεί πως είσαι μια φτωχή εργάτρια, και, μη βλέποντας παρά μόνο τα προτερήματά σου και την τιμιότητά σου, σε ζήτησε για γυναίκα του.

— Και τί του απαντήσατε, μητέρα μου;

— Ότι η πρότασή του είναι μια μεγάλη τιμή για μένα.

— Και δεχθήκατε την πρότασή του; Χωρίς να με ρωτήσετε;

— Είχα την πεποίθηση ότι θα καταλάβης πως πρόκειται για την εύτυχία σου, για το μέλλον σου, κι' ότι θα έχης την ίδια γνώμη με μένα.

— Γιατί δεν λέτε καλύτερα, μητέρα μου, ότι σας υποχρέωσαν, ότι σας εξαναγκάσαν να πάρете αυτή την απόφαση;

— Δεν μ' εξαναγκάσαν καθόλου, παιδί μου. Μ' όλη μου την καρδιά υποσχέθηκα στον κύριο Ραβδί ότι θα γίνης γυναίκα του.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

— Έστω, μητέρα μου. Άλλά δεν τ'ον θέλω, και δεν είστε καθόλου υποχρεωμένη απέναντί του, μια που του δώσατε μια υποχρέωση, χωρίς να με ρωτήσετε. Τώρα θα μεταδώσετε στον κύριο Ραβδί την απάντησή μου, και θ' απαλλαγίτε από την υποχρέωσή σας.

— Σκέφτεσαι να κάνης μια τέτοια προσβολή σ' αυτόν τον εξαίρετο άνθρωπο;

— Εκείνος έκαμε άσχημια, με το να ζητήση το χέρι μου, χωρίς να ξέρη αν αυτό θα μου ήταν ευχάριστο ή όχι.

— Ευγενία μου, ο κύριος Ραβδί σ' αγαπάει.

— Δεν το παραδέχομαι, μητέρα μου, απάντησε η νέα, μ' ένα πικρό χαμόγελο. Έν πάση περιπτώσει, είτε μ' αγαπάει είτε όχι, μου είναι αδιάφορο.

— Έχει δτι χρειάζεται για να σε κάνει ευτυχισμένη και θα τον αγαπήσεις.

— Σεις μητέρα μου, βλέπετε με τα δικά σας τα μάτια έντελώς το αντίθετο απ' ό,τι βλέπω εγώ.

— Ευγενία, είσαι παιδί, δεν έχεις δίκιο, αφήνω την καρδιά μου να μιλήσει.

— Δεν θέλεις να ιδής τα πλεονεκτήματά που έχει αυτός ο γάμος.

— Για τον κύριο Ραβδί μπορεί να υπάρχουν, όχι όμως και για μένα.

— Μά θα γίνης ευτυχισμένη, θα εξασφαλίσω το μέλλον σου, Έγώ θέλω την εύτυχία σου.

— Μητέρα μου, επιτρέψτε μου να σας πω ότι κανένας δεν ξέρει καλύτερα από μένα τι χρειάζομαι για την εύτυχία μου.

— Θέλεις να πής ότι δεν έχεις ανάγκη από τις συμβουλές μου;

— Όχι, μητέρα μου. Πάντοτε θα σάς ακούω με σεβασμό.

— Λοιπόν σέ συμβουλευώ να παντρευτείς τον κύριο Ραβδί, κι' άσφαλώς τον έχω εκτιμήσει...

— Ρωτά για τον κύριο Ραβδί πρόκειται; ρώτησε η νέα με πνιγμένη φωνή.

— Ναι, παιδί μου. Αυτός ο υπέροχος άνθρωπος λησμονεί πως είσαι μια φτωχή εργάτρια, και, μη βλέποντας παρά μόνο τα προτερήματά σου και την τιμιότητά σου, σε ζήτησε για γυναίκα του.

— Και τί του απαντήσατε, μητέρα μου;

— Ότι η πρότασή του είναι μια μεγάλη τιμή για μένα.

— Και δεχθήκατε την πρότασή του; Χωρίς να με ρωτήσετε;

— Είχα την πεποίθηση ότι θα καταλάβης πως πρόκειται για την εύτυχία σου, για το μέλλον σου, κι' ότι θα έχης την ίδια γνώμη με μένα.

— Γιατί δεν λέτε καλύτερα, μητέρα μου, ότι σας υποχρέωσαν, ότι σας εξαναγκάσαν να πάρете αυτή την απόφαση;

— Δεν μ' εξαναγκάσαν καθόλου, παιδί μου. Μ' όλη μου την καρδιά υποσχέθηκα στον κύριο Ραβδί ότι θα γίνης γυναίκα του.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

Η νέα ανασήκωσε τους ώμους της.

— Δεν θα έχης τις ίδιες ιδέες, έξακολουθώ να είμαι η κυρία Λυρώ, όταν γίνης γυναίκα σου. Θα είναι τόσο καλός μαζί σου, τόσο περιποιητικός...

— Θα εξακολουθήσω να έχω τις ίδιες ιδέες, την διέκοψε η Ευγενία, γιατί ποτέ δεν θα γίνω γυναίκα του κυρίου Ραβδί. Δεν θέλω να τον παντρευτώ.

— Εξακολουθούμε να μη συνεννοούμαστε, είπε η κυρία Λυρώ, με κάποια τραχύτητα. Έσύ δεν θέλεις να παντρευτείς, άλλά εγώ, για τους λόγους που σου έξέθεσα, το θέλω.

— Δεν μπορείτε να με παντρεύετε χωρίς τη θέλησή μου.

— Όχι, άσφαλώς, αλλά δεν απελπίζομαι ότι θα σε πείσω να δεχτείς το σύζυγο, που σου διάλεξα. Ευγενία μου, μόνο για την εύτυχία σου φροντίζω.

— Το πιστεύω, μητέρα μου, αλλά γελώ. Έκεί που σεις βλέπετε την εύτυχία μου, εγώ βλέπω την πιο φοιχτή δυστυχία. Γι' αυτό, πρέπει ν' αντίταχθώ στη θέλησή σας, και σας ζητώ συγγνώμη από πριν. Κάνετε λάθος, μητέρα μου, ακούστε με που σας το λέω. Δεν σας εμπνέει αυτή την ώρα η καρδιά σας. Είναι αδύνατον να θέλετε να με κάνετε δυστυχισμένη, επιμένοντας να παντρευτώ έναν άνθρωπο που δεν τον αγαπάω.

— Ευγενία, επιμένω σ' αυτόν τον γάμο. Γιατί δεν θέλεις να καταλάβης;

— Άλλοίμονο, αναστέναξε η Ευγενία, αντιθέτως, καταλαβαίνω πολύ καλά...

— Μά επί τέλους, γιατί δεν αγαπάς τον κύριο Ραβδί;

— Για πολλούς λόγους.

— Άς τους ακούσουμε.

— Πρώτα - πρώτα, γιατί δεν μου άρέσει.

— Και τί βρίσκεις σ' αυτόν που δεν σου άρέσει;

— Είναι γέρος.

— Άλλά ακριβώς γιατί δεν είναι πολύ νέος, δεν διατάζω να σε δώσω σ' αυτόν. Η ηλικία του είναι η καλύτερη εγγύηση για την εύτυχία σου. Αν σε παίρην, μ' όλο που είσαι φτωχή, είναι γιατί σ' αγαπάει. Δεν βλέπεις ότι τώρα, τα περισσότερα κορίτσια παίρνουν ηλικιωμένους, και ζουν ευτυχισμένα; Ένας άντρας ποτέ δεν είναι γέρος, έφ' όσον έχει καρδιά νεανική. Έχει πείρα, ξέρει τι σημαίνει ζωή. Αυτό ακριβώς χρειάζεται κάθε γυναίκα, για να είναι ευτυχισμένη. Ρωτά μόνο αυτό το ελάχισμα του βρισκεις;

— Είναι κι' άσχημος.

— Έγώ τον βρίσκω ωμορφον.

— Αυτό πάει πολύ! Ψιθύρισε η Ευγενία, κτυπώντας τη μητέρα της με όλο το θυμό.

— Άλλωστε, εξακολουθώ να είμαι η κυρία Λυρώ, τι σημαίνει η ομορφιά στους άντρες; Για μένα, ο κύριος Ραβδί είναι τέλειος άνθρωπος. Κι' έπειτα έδωσα το λόγο μου.

— Υπάρχουν περιπτώσεις, μητέρα μου, που μπορεί κανείς να πάρη το λόγο του πίσω. Σ' αυτήν την περίπτωση μπορεί να γίνει αυτό. Δεν είμαι κανένα έμπορευμα, για να με δώσετε στον αγοραστή. Δεν θέλω να παντρευτώ. Αυτό σας απαλλάσσει από την υποχρέωσή σας. Θα πής στον κύριο Ραβδί την απόφασή μου, κι' έτσι το ζήτημα θα τελειώσει.

— Κι' αν σε διατάζει να παντρευτείς τον κύριο Ραβδί;

— Στο προσέχεις; Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

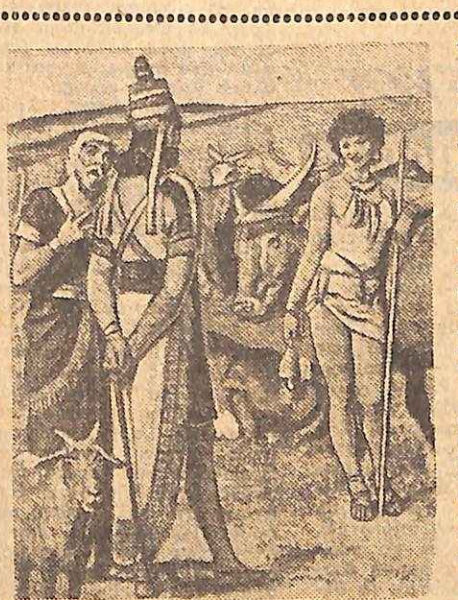
Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Η συνέχεια.

Ο "Οννης, ένας απ' τους ισχυρότερους στρατηγούς του βασιλείου Νίνου, συναντά τη Σεμίραμι, τη χωριάτοπούλα που έγινε κατόπιν γυναίκα του.

Η βασίλισσα που θεοποιήθηκε

Η αληθινή ζωή της Σεμίραμιδος

Διάφοροι ιστορικοί έχουν διατυπώσει τη γνώμη ότι η περίφημη Σεμίραμις, η θρυλική βασίλισσα των Ασσυρίων, δεν υπήρξε στην πραγματικότητα κι' ότι ήταν απλά μια προσωποποίηση της Άστάρτης, της ασσυριακής Αφροδίτης. Ο Γερμανός όμως καθηγητής Λεχμάν-Χάουπτ ανακάλυψε κάτι παλιές επιγραφές, χαραγμένες σε πέτρες, που απέδεικναν ότι η Σεμίραμις ήταν ένα πραγματικό πρόσωπο κι' έδιναν μάλιστα, με γενικές γραμμές, μια σύνοψη της πολυτάραχης και δυναμικής ζωής της.

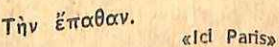
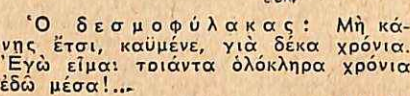
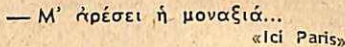
Φαίνεται λοιπόν η ωραιότητα αυτής γυναίκας, που έγινε σύζυγος του βασιλέως της Ασσυρίας Νίνου καταγόταν απ' τη Βαβυλώνα. Άλλωστε, την εποχή εκείνη, η Ασσυρία και η Βαβυλώνα ήταν δυο κράτη γειτονικά, με την ίδια γλώσσα και θρησκεία. Μόνο που οι Βαβυλώνιοι ήταν έμποροι και γεωργοί κι' είχαν βασιλέα άρχιερα, ενώ οι Ασσύριοι ήταν μόνο στρατιώτες, και τίποτε περισσότερο, υπό τις διαταγές ενός βασιλέως πολεμιστού. Πάντως, και οι μιν και οι δε έθεωρούντο τότε ηγέ

**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ**
ΕΛΒΕΤΙΚΑ και ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
'Αρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙ-
ΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61.
1ος όροφος, παραπλεύρως
κινηματογράφου «Μοντιάλ»
Τηλ. 28-407

Ὁ Μέρτζ, σωματώδης καὶ συνηθισμένος νὰ τρώῃ πολὺ, ἔξασθένησε ἀπ' τὴν σκυνή ἐκείνη διαίτα, ἀρρώστησε γρήγορα καὶ πέθανε. Εἶχαν περάσει 24 μέρες ἀπὸ τότε ποὺ χάθηκε ὁ Νίνις, κι' ἡ βασίς ἀπέλυσε περὶ τὰ 100 μίλια ἀκό-

Σήμερα ζηt ακόμη στην
Ἀδελαΐδα, ἀπολαμβάνον-
τας τὶς τιμὲς ποὺ τοῦ ἀπε-
νέμιαν διάφορες ἐπιστημο-
νικὲς ὀργανώσεις κ' οἱ Κυ-
βερνήσεις τῆς Αὐστρίας,
τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας,
τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν Η-
νωμ. Πολιτειῶν.

Κάθε Κολλέγιο έχει την Ιστορία του, τις παραδόσεις του, τη βιβλιοθήκη του τὰ ιδιαίτερα ἑθιμὰ του. Καθηγνῆται καὶ φοι-

Ἀγγλίας μαζί με τὸ δοῦκα καὶ τὴν παρουσία τους τὸ περίφημο «Τὸ αἰμπάκι ποὺ κέρδισε».

Οποιοσδήποτε επισκεφθεί το Καμπριτζ, νοιώθει άμεσα πως κάτι μεγάλο συντελείται εκεί μέσα. Αδελφωμένοι οι καθηγητές, με τους φοιτητές εργάζονται πρώτα για το Καμπριτζ, μετά για τη Βρετανική Αυτοκρατορία και κατόπιν για τον εαυτό τους.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας μαζί μὲ τὸ δούκα καὶ τὴ δούκισσα τοῦ Γλῶστερ τήρῃσαν μὲ τὴν παρουσία τους τὸ περίφημο «Τρίνι Κόλλετζ» τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ ποὺ γίνονται αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες.

ΤΟΥΣ
ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Κάμिलλος Καβούρ μόλις είχε συμπληρώσει τα δεκάοχτά χρόνια του. Ήταν ένας λαμπρός αξιωματικός του μηχανικού, με ωραίο παρσόνιμα, εκφραστική φυσιογνωμία κι άστραφτερά μάτια.

Δευτερότοκος γιός του μαρκησίου Καβούρ, έφερε τον τίτλο του κόμητος κι ήταν υποχρεωμένος να περιορισθεί στο γλίσχρο μισθό του αξιωματικού και σε μία μέτρια επιχορήγηση που τουδινε ο πατέρας του. Ο τίτλος του μαρκησίου κι' όλη η περιουσία της οικογένειας θα πήγαινε στο μεγαλύτερο αδελφό του.

Γιατί είχε ακολουθήσει, το στρατιωτικό στάδιο; Από σεβασμό στην παράδοση. Σαν δευτερότοκος που ήταν, έπρεπε να γίνει στρατιωτικός ή κληρικός. Ο νεαρός Κάμिलλος είχε προτιμήσει το ξίφος από το ευαγγέλιο.

Είχε, ωστόσο, μία μόρφωση πολύ μεγαλύτερη από ό,τι χρειαζόταν σ' ένα αξιωματικό κι' απέραντη φιλοδοξία. 'Αλλ' ήταν ακόμη πολύ νέος για να σκεφθεί το μέλλον του. Για τη στιγμή, ο μοναδικός του πόθος ήταν ν' απολαύσει τη ζωή. Όσο για την πολιτική δεν τον απασχολούσε. Είπε: αλήθεια ότι στο βάθος της ψυχής του συμπαινούσε τις ιδέες της γαλλικής 'Επανάστασης. 'Αλλ' ήταν ένας άριστοκράτης, από παλιά και μεγάλη οικογένεια. Καταλάβαινε, λοιπόν, πως στο κεφάλαιο αυτό έπρεπε να είχε επιφυλακτικός. 'Αν από το ένα μέρος, απεχθανόταν τις αυταρχικές και τυραννικές μεθόδους της κυβερνήσεως, από τ' άλλο καταλάβαινε πως δεν είχε θέση στο δημοκρατικό στρατόπεδο. Αυτό ήταν κάτι που δεν του ταίριαζε και που δεν είχε νόημα.

Είχε περάσει τώρα ένα μικρό διάστημα σε δυο φρουρία, όπου πήρε τη διαταγή να πάει στη Τζένοβα.

Αυτή η μετάθεσις τον γέμιζε χαρά. Θα ξέφυγε από τη μονοτονία της ζωής του στρατιώτη, θα σχετιζόταν με κόσμο και θα διασκεδάζε. Τί άλλο καλύτερο θα μπορούσε να επιθυμήσει ένας νέος 20 χρόνων;

Οι πόρτες των άριστοκρατικών σαλονιών άνοιξαν άμεσως διάπλατα μπροστά του νεαρού αξιωματικού. Μία μέσα τον παρουσίασαν στη νεαρή μαρκησία Νίνα Τζιουστανί, που τον περνούσε, κατά δυο χρόνια. 'Αλλά κι ο Καβούρ φαινόταν πολύ μεγαλύτερος από ό,τι ήταν.

Ένα κεραυνόβολο αίσθημα αναπτύχθηκε μεταξύ τους. Ο νεαρός Καβούρ έκανε σαν τρελός. Κι' η Νίνα, από τ' άλλο μέρος, περιφρόνησε τα πάντα προς χάριν του και δεν άκουσε τίποτε άλλο εκτός από τη φωνή της καρδιάς της.

Γυναίκα εκθαμβωτικής ομορφιάς, ήταν, ωστόσο, πιο πολύ ο τύπος της διανοουμένης. Καλλιεργούσε τα γράμματα και τις τέχνες κι' η πολιτική ήταν το μεγάλο πάθος της.

'Αλλ' η πολιτική για τη νεαρή μαρκησία ήταν συνώνυμη με την 'Επανάσταση. Είχε ανατραφεί μέσα στην ατμόσφαιρα των φιλελευθέρων και τολμηρών ιδεών του Γκιουζέπε Μαντζίβι και δεν όνειρευόταν τίποτε άλλο από να τις ιδί να πραγματοποιούνται στην πα-

τρίδα της, που ζούσε ως τότε κάτω από το καθεστώς της απολυταρχίας, της βίας και της τυραννίας.

Οι ιδέες της αυτές την είχαν φέρει σε ψυχρότητα με τον άντρα της, που ήταν ο τύπος του συντηρητικού κι' αντιδραστικού άριστοκράτη. Οι δυο σύζυγοι ζούσαν από καιρό σαν ξένοι. Η Νίνα δεν αισθανόταν, λοιπόν, κανένα δισταγμό, για να δοθεί χωρίς επιφυλάξεις στην αγάπη που της είχε εμπνεύσει ο νεαρός αξιωματικός.

Κατά τις συναντήσεις τους, άναψε σε δυο φλογερές περιπτώσεις, ο Καβούρ τήν άκουγε να του

ρο, υπέβαλε την παραίτησή του. Η κυβέρνηση, αντί να τον

Μία νύχτα, η άτυχη Νίνα, ρίχτηκε από το παράθυρο του δωματίου της στο κενό!...

περάσει από δίκη, προτίμησε να τον αφήσει ελεύθερο, με τον όρο ότι θα έφευγε από την 'Ιταλία. 'Ετσι, η υπόθεσις αυτή θα ξεχνιόταν και δεν θα δινοταν η ευκαιρία στα δημοκρατικά στοιχεία να την εκμεταλλευθούν.

Η Νίνα ήταν τώρα μετανοημένη. Κάνοντας τον Καβούρ επαναστάτη, είχε χάσει από κοντά της τον άνθρωπο που έλάτρευε. Η πολιτική της τον είχε πάρει. Θα της τον ξανάδινε τάχα ποτέ;

Η μαρκησία υπέφερε και βασανιζόταν. Η ζωή της είχε καταλήξει μαρτυρική. Τα γράμματα του Καβούρ από το Παρίσι της έδιναν κάποια ανάκουφισι. 'Αλλ' ήταν τόσο μικρό! Οι φλογερές λέξεις που περιγράφαν της φαινόταν χωρίς νόημα και δεν μπορούσαν να γεμίσουν το μεγάλο κενό που ένοιωσε μέσα στην ψυχή της. 'Εκείνο που ποθούσε ήταν ο ίδιος ο Κάμिलλος. Την έλλειψή του την αισθανόταν σε κάθε στιγμή.

Στο τέλος η φτωχή καρδιά της δεν άνθεξε. Η Νίνα έπαθε μία σοβαρή καρδιακή προσβολή, που την ανάγκασε να πάει στο Μιλάνο για να υποβληθεί σε θεραπεία.

Από τ' άλλο μέρος, οι συγγενείς του Καβούρ προσπαθούσαν να μετριάσουν την αυστηρότητα της κυβερνήσεως. Του δόθηκε, τέλος, η άδεια να ζαγαυρήσει στην πατρίδα του, με τον όρο ότι δεν θα έμενε σε ώρισιμένες πόλεις, όπως η Τζένοβα, το Μιλάνο, ή Ρώμη ή Νεάπολις...

Ο 'Ιακωβίνος, όπως τον αποκαλούσαν, πέρασε τότε τα σύνορα της 'Ιταλίας και πήγε στο Τουρίνο. 'Εκεί έτρεξε να τον συναντήσει η Νίνα.

Με πόση χαρά ξαναείδαν ο ένας τον άλλον! Για τη στιγμή, όλα τα άλλα τους ήταν αδιάφορα: ή πολιτική, οι κοινωνικές υποχρεώσεις, ή κατακραυγή του κόσμου. Το μόνο που επιθυμούσαν ήταν να ζήσουν με την αγάπη και για

την αγάπη τους. Κι' έφυγαν μαζί για το Βινάντιο...

Πόσες άδεχαστες μέρες! Η Νίνα ήταν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Και νομίζει πως η ευτυχία της δεν θα τελείωνε ποτέ.

Κι' όμως, έπειτα από τους πρώτους μήνες, βαρεία μελανά σύννεφα άρχισαν να σκοτεινιάζουν τον ουρανό της ευτυχίας τους.

Η κατάσταση της υγείας της χειροτέρευε. Η καρδιά της είχε αρχίσει και πάλι να την ένοχλη σοβαρά. Κι' έπειτα, η πολιτική της διεκδικούσε με πείσμα τον αγαπημένο της. Η επαναστατική κίνησις είχε απλωθεί τώρα σ' όλη την 'Ιταλία. Και τα βλήματα των επαναστατών γυρίζαν πάλι εναντίον της. Η Νίνα, που είχε αρχίσει να γίνεται όλο και πιο ευτυχισμένη, άκουσε ξαφνικά τον ήχο της σφοδρότητας του ρολού που είχε αναλάβει. Η αγάπη μόνον δεν μπορούσε πια να την ικανοποιήσει... Οι πολιτικές απασχολήσεις του τον απομάκρυναν ολοένα και πιο πολύ από τη δυστυχισμένη Νίνα...

Οι αγώνες που άρχισαν σ' όλη την 'Ιταλία απαιτούσαν την παρουσία του παντού. Τί έπρεπε να κάνει; Να μείνει ένας άπλοος έραστής ή να γίνει αρχηγός ενός επαναστατημένου λαού;

'Αλλ' η νεαρή γυναίκα δεν παραπονοιόταν. Μήπως αυτή δεν τον είχε σωρώσει στην πολιτική; Αναρωτιόταν μόνο ποιος θα μπορούσε να ήταν ο ρόλος της κοντά του.

Εκείνη την εποχή, έγραφε στο ημερολόγιό της:

«Ω, Θεέ μου, τί άραγε μάς επιφυλάσσει το μέλλον;... Ο αγαπημένος μου Κάμिलλος θα πρέπει τάχα να λυγίσει πάνω τους ώμους κάτω από το βάρος μιας άχοστης γυναίκας, που είναι αδιάκοπα άρρωστη και που δεν πρόκειται να γίνει ποτέ καλά;»

Το αγωνιώδες ερώτημα άπασχολούσε όλο και πιο πολύ, 'Επειτα από μερικές μέρες, έγραφε τα εξής:

«Χωρίς αμφιβολία, δεν είμαι πια τίποτε άλλο από μία αλγεινή ανάνησι για τον Κάμिलλο. Ποιος ξέρει σε ποιά γωνία της καρδιάς του μ' έχει πετάξει; Θα μ' αφανίσει από κει καμιά φορά για να μου λή: «Φτωχή Νίνα!». Είπε το μόνο που μπορώ να ελπίσω ακόμη... 'Αλλ' έχω άραγε το δικαίωμα να σταθώ έμπόδιο στο δρόμο που ανοίγεται μπροστά του;»

Την απάντησι στο ερώτημα αυτό, που βασάνιζε την ψυχή της, η Νίνα την έδωσε σε λίγο. Μία νύχτα, στις 23 προς τις 24 'Απριλίου του 1841, ρίχτηκε από το παράθυρο του δωματίου στο κενό... Δεν μπορούσε να υποφέρει την απομόνωση, τη φρικτή της κατάστασι...

Ο Κάμिलλος βρισκόταν εκείνη την εποχή στο Τουρίνο. Όταν έμαθε το θάνατό της, όπως αψηγήθηκε άργότερα ο υπέρθετος του, φόρεσε το καπέλο του κι' έφυγε χωρίς να πηλο του κι' εκείνη τη νύχτα, λέει.

Όλη εκείνη τη νύχτα, περιπλανήθηκε στους δρόμους κλαίγοντας. Το πρώι γυρίσε στο σπίτι του με κατακόκκινα μάτια κι' έπειτα από λίγη ώρα έφυγε για το Βινάντιο...

ΜΠΟΝΑΒΕΝΤΟΥΡΑ ΚΑΛΟΡΟ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ:

Η ΠΕΜΦΙΞ

Προσβάλλει περισσότερο τις γυναίκες

Η πέμφιξ είναι μία από τις πιο έπαρτες νόσους, που μαστίζουν την ανθρωπότητα. Σε ώριμες περιόδους του πλανήτη μας, όπως π.χ. στη Βραζιλία, η εξέπλωσις κι' η σοβαρότης της είναι τόσο μεγάλες, που παρήσει ανάγκη να ιδρυθούν ειδικά νοσοκομεία, όπου νοσηλεύονται μόνον ασθενείς που πάσχουν από πέμφιγα.

Στην Εύρωπη, ευτυχώς, η σοβαρή μορφή της πέμφιγος είναι μάλλον σπανία.

Περισσότερο γνωστή στην Εύρωπη είναι η ήπιας μορφής πέμφιξ των νεογνών, που εμφανίζεται συνήθως κατά τις τρεις τελευταίες ημέρες της πρώτης μετά τον τοκετό έβδομαδος.

Η ασθένεια χαρακτηρίζεται από την εμφάνισι σε διάφορα μέρη του σώματος φυσαλλιδιών, που έχουν μέγεθος φακής μέχρι φουντουκιού. Οι φυσαλλίδες αυτές σπάνε έπειτα από 3 - 4 ημέρες και αφήνουν κηλίδες σκοτεινού έρυθρου χρώματος.

Υπάρχει επίσης και η εκ κληρονομικής συφιλίδος πέμφιξ, που χαρακτηρίζεται ιδίως από φυσαλλίδες ή κηλίδες μαυριδερου χρώματος στις παλάμες και τα πόδια.

Σε βαρείες περιπτώσεις η πέμφιξ απλώνεται σ' όλο το σώμα, από το τριχωτό μέρος της κεφαλής ως τα νύχια των ποδιών.

Ο ασθενής αισθάνεται στην αρχή μία έντονη φαγούρα σ' όλο του το σώμα και ιδίως στο πρόσωπο και το στήθος. 'Επειτα από μερικές ημέρες, το σώμα του καλύπτεται από φυσαλλίδες, που ποικίλλουν κατά το μέγεθος. Η εμφάνισις αυτών των φυσαλλιδιών συνοδεύεται συνήθως και από ύψηλο πυρετό.

Η έντύπωσις που έχει ο ασθενής είναι ότι όλο του το σώμα καίγεται. Οι φυσαλλίδες, όπως και στην ήπιας μορφής πέμφιγα, σπάζουν έπειτα από 3 - 4 ημέρες και έκρεια απ' αυτές άφθονο όρρωδες υγρό. Το δέρμα κάτω απ' αυτές είναι εξαιρετικά μαλακό και ποινάει στην έλαχίστη έπαφή. 'Αναδίδει επίσης μία δυσώδη όσμη. Στη Βραζιλία, οι άνθρωποι που προσβάλλονται απ' αυτή την ασθένεια, συνηθίζουν να τυλίγονται με μεγάλα φύλλα μπαγιάννας, που τους ανακουφίζουν με τη δροσερότητά τους. Σιγά - σιγά, το δέρμα ξηραίνεται αλλά ταυτόχρονα χάνει την ελαστικότητα του και σκάει στην έλαχίστη κίνησι.

Η περίοδος αυτή είναι η πιο κρίσιμη, γιατί ευνοεί την ύποτροπή της ασθένειας, που αποτελεί τον κανόνα στα 70% των περιπτώσεων.

Η χρονία πέμφιξ κάνει μαρτυρική τη ζωή του ασθενούς. Τα φρέδια του, τα ματωτισμένα, τα νύχια, τα δόντια του σπάζονται από μία γλοιώδη μάζα, που γά. Το σώμα του σκεπάζεται από μια άφθονη έκφρασι. Σιγά - σιγά, ο ασθενής τελειώνει κάθε ανθρώπινη έκφρασι. Σιγά - σιγά, ο δυστυχισμένος μεταβάλλεται σε μία ζωντανή μούμια και είναι άνικανος για κάθε εργασία.

Οι ύποτροπες είναι συνθεότερες κατά τις ψυχρές περιόδους του έτους. Οι πόνοι έντεινονται τότε, οι φυσαλλίδες σχηματίζονται και πάλι και η έκρηξη όρρωδους υγρού είναι άθρονη.

Παρατηρήθησαν περιπτώσεις κατά τις οποίες οι ύπο-

τροπές συνεχίσθηκαν επί 50 και πλέον έτη.

Σύμφωνα με τις στατιστικές του ειδικού νοσοκομείου του Σαν Πάολο (Βραζιλία), η ασθένεια προσβάλλει τις γυναίκες περισσότερο από τους άνδρες. Όλες οι ηλικίες πληρώνουν το φόρο τους σ' αυτήν. 'Αλλ' είναι συνθεότερη η εμφάνισις της μεταξύ των 15 και των 25 χρόνων. Οι γυναίκες προσβάλλονται ιδίως μετά τον τοκετό.

Οι έπιστήμονες ύποπτεύονται την ύπαρξη ενός ιού, που προκαλεί αυτή την καταραμένη ασθένεια. 'Αλλ' ως σήμερα, παρ' όλες τις έπιμονες προσπάθειές τους, δεν κατώρθωσαν να τον απομονώσουν.

Κατά τα τελευταία χρόνια, εφαρμόθηκε εναντίον της πέμφιγος η ατεβρίνη, το γνωστό φάρμακο εναντίον των έλωδων πυρετών. Τα άποτελέσματά του ήταν πολύ ικανοποιητικά. Σε σημαντικό αριθμό ασθενών επέφερε περιορισμό της έκρηξης του όρρωδους υγρού, σταμάτησε την έκτετασι και την άναπαράγωγη των φυσαλλιδιών και καλύτερεσε τη γενική κατάστασί τους. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, ώδήγησε σε τελεία ίασι των ασθενών.

Η ατεβρίνη συνδυάζεται με μία γενική τονωτική δια-

Αυτή η δυστυχισμένη έχει χάσει τελείως τα μαλλιά, τα φρέδια και τα ματωτισμένα της. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο ασθενής από πέμφιγα παρουσιάζει το φαινόμενο της βουλιμίας κι' είναι σε θέση να φάει και να χωνέψει τεράστιες ποσότητες τροφών.

Δόκτωρ ΜΑΡΙΟ ΦΟΝΖΑΤΙ

Ένας σοβαρώτατος κίνδυνος για την υγεία και τη ζωή μας

Τρεις γιατροί της μεγάλης 'Αμερικανικής 'Εταιρίας 'Εξενόρ (Εξερτρικ), ζήτησαν από το υπουργείο της 'Υγείνης των 'Ηνωμένων Πολιτειών να λάβει έπιείγοντα μέτρα εναντίον της διαδόσεως διαφόρων υγρών που χρησιμοποιούνται για το παρκ των δωματίων, τη στίλβωσι μεταλλικών αντικειμένων κλπ.

Όλα αυτά τα υγρά, παρατηρούν, περιέχουν τετραχλωριούχον άνθρακα, που η εισπνοή του με τη μορφή συμπυκνωμένων ατμών προκαλεί σοβαρώτατες βλάβες στον οργανισμό.

Οι τρεις 'Αμερικανοί γιατροί διαπίστωσαν σε μία μόνον συνοικία της Νέας 'Υρκης και σε διάστημα 12 μηνών 2 θανατηφόρα κρούσματα δηλητηριάσεως από τετραχλωριούχον άνθρακα, 1 περίπτωση θανατηφόρου και 4 σοβαρώτατης μορφής.

Προτείνουν, λοιπόν, σε περίπτωση που δεν απαγορευθεί τελείως η πώλησις παρομοίων υγρών, να υποχρεωθούν οι κατασκευασταί των να έπικολλουν πάνω στα δοχεία που προσφέρουν στην κατανάλωσι μία έτικεττα με την ακόλουθη έπιγραφή:

«ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ. — (Απεικόνισις μιας νεκροκεφαλής). — 'Οδηγία: Μία μόνον κουταλιά του καφέ μπορεί να προκαλέσει το θάνατο. Θανατηφόρα άποτελέσματα μπορούν να έχουν επίσης οι αναδιδόμενοι ατμοί, σε περίπτωση που το υγρόν αυτό χρησιμοποιηθεί σε δωμάτια ατελώς αερίζόμενα. Δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί παρά μόνο σε δωμάτια έπαρκώς αερίζόμενα. Μην αφήνετε αυτή την ουσία πάνω στο δέρμα σας. Η συχνή ή παρατεταμένη έπαφή μπορεί να προκαλέσει σοβαρώτατες δερματοπάθειες. Προσέχετε πολύ κατά τη χρήσι της ουσίας αυτής που δηλητηριάζει.»

Τυπική εμφάνισις ενός ασθενούς πάσχοντος από χρονία πέμφιγα.

Η Μπέθ ήξερε καλά ότι ο γιατρός Χάουαρντ δεν είχε πέσει θύμα δυστυχήματος, όπως πίστευε η αστυνομία. Ήξερε ότι τον είχε δολοφονήσει ο άντρας της, ο Ρότζερ. Τον είχε ακούσει να το λέει αυτό παραμιλώντας στον ύπνο του και τον είχε ακούσει να λέει ακόμα πως κι η ίδια, η Μπέθ, θα έπεφτε σύντομα θύμα ενός «δυστυχήματος»!

Η δολοφονία του γιατρού δεν ήταν παρά ένα βήμα προς τον τελικό σκοπό του Ρότζερ, να κληρονομήσει την πλούσια γυναίκα του, δολοφονώντας την. Μά δεν μπορούσε, δεν τολμούσε να την δολοφονήσει όσο ζούσε ο Χάουαρντ. Ο μικρόσωμος «διαβολογιατρός» ήταν πολύ πονηρός, πολύ έξυπνος κι' από τη συμπεριφορά του φαινόταν πως είχε μυριστεί τα σχέδια του Ρότζερ! Και, το χειρότερο, έμενε σχεδόν μαζί τους, στο έσοχικό σπίτι τους, στο βόθος του κήπου. Το σπίτι εκείνο του το είχε προσφέρει η Μπέθ, όταν ο γιατρός πήγε να εγκα-

— Μπέθ!... Μπέθ!... Δεν σε βλέπω... όλα είναι σκοτεινά... φώναζε ένα γιατρό!... ούρλιαζε ο Ρότζερ.

Τά μανιτάρια

τασταθή στην αγροτική εκείνη περιοχή.

Έτσι, έπρεπε να βγάλει από τη μέση το γιατρό πρώτα για να μπορέσει να βάλει χέρι στην περιουσία της Μπέθ, σκοτώνοντας την κι' αυτή.

Τά ήξερε καλά όλ' αυτά η Μπέθ, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Δεν μπορούσε να αποδείξει ότι ο γιατρός Χάουαρντ είχε δολοφονηθεί. Το «δυστύχημα» με το αυτοκίνητο ήταν τέλειο. Δεν μπορούσε, εξ' άλλου, να ζητήσει βοήθεια με τον ισχυρισμό ότι ο Ρότζερ σκόπευε να τη δολοφονήσει. Οά γελούσαν όλοι μαζί της, γιατί όλοι θεωρούσαν τον Ρότζερ ως έναν άγαθο και άκακο άνθρωπο. Ίσως, μάλιστα, και να κατάφερνε να την κλείσει ο Ρότζερ σε κανένα φρενοκομείο, κάνοντας όλους να πιστέψουν ότι η Μπέθ έπαψε από μανία να καταδιώκει! Έτσι θα πετύχαινε το σκοπό του και η μεγάλη περιουσία της θα έμενε στα χέρια του.

Όχι, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα η Μπέθ. Το μόνο που μπορούσε ήταν να δώσει ένα τέλος στην αγωνία της, να επισπεύσει την κρίση, να δώσει στο Ρότζερ μιά ευκαιρία για να σκηνοθετήσει το νέο «δυστύχημα».

Κάτι λόγια, που της είχε πη άλλοτε ο γιατρός Χάουαρντ, ήρθαν στο μυαλό της:

«— Τρώτε πολλά μανιτάρια, της είχε πη. Δεν υπάρχει μεγάλος κίνδυνος εδώ, γιατί σχεδόν όλα τα μανιτάρια της περιοχής είναι φαγώσιμα. Αν όμως φάτε ποτέ κανένα δηλητηριώδες και αρχίσετε να αισθάνεστε τα συμπτώματα της δηλητηρίασεως, να θυμάστε ότι 'ο αντίδοτο είναι η άτροπίνη. 'Υπάρχει ένα μπουκαλάκι άτροπίνης στο πρόχειρο φαρμακείο μου. Χρησιμοποιήστε το, αν τύχη να μην είμαι εδώ. 'Η δόσις

είναι γραμμένη στο σημειωματάριό μου, πάνω στο τραπέζι μου. Προσέξτε όμως! 'Ως αντίδοτο η άτροπίνη ενεργεί καλά σμίγοντας με το δηλητήριο του μανιταριού και δημιουργώντας μια νέα άβλαβη ουσία. Όταν όμως δεν χρησιμοποιείται ως

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν τελείωσαν το γεύμα η Μπέθ είπε: — Συγχαρητήρια, Ρότζερ! Το φαγητό ήταν εξαιρετικά μαγειρεμένο και σερβιρισμένο με γούστο. Μόνο που το τραπέζι δεν πατούσε καλά κάτω, κουνιόταν με το αναγκάστηκα να το γυρίσω για να το στερεώσω. Ήταν ελαφρό και δεν έχασα τίποτα. Μόνο που έφαγες το δικό μου πιάτο κι' έφαγα το δικό σου! — Τί; Έκανε βραχνά ο Ρότζερ. Τί; Το πρόσωπό του έγινε κατάχλωμο και τα χαρακτηριστικά του συσπάσθηκαν. Τα μάτια του

πήραν μίαν αλλόκοτη έκφραση, την έκφραση της απογνώσεως, της καταπληξίας, του άπεραντου τρόμου, που η Μπέθ είχε δη να παίρνουν, στο σινεμά, τα μάτια των ανθρώπων που τους χτυπά μία σφαίρα.

— Μπέθ!... Μπέθ!... Δεν σε βλέπω!... φώναζε ένα γιατρό!... ούρλιαζε ο Ρότζερ.

— Όπως θέλεις, Ρότζερ. Τον είδε να κατεβαίνει από τη βεράντα και να κινείται στον κήπο, προς την κατεύθυνση του μικρού σπιτιού του γιατρού Χάουαρντ. Θα αναγκάζονταν να σπάσει την κλειδαριά και να σπείρει τη κλειδαριά στο μίση. Το κλειδί βρισκόταν στο συρτάρι της τουαλέτας της Μπέθ.

Ξαναγύρισε έπειτα από μερικά λεπτά, με μίαν έκφραση ανακουφισμένη στο πρόσωπό του, και κάθισε στη θέση του.

— Αισθάνομαι καλύτερα, είπε.

— Τό βρήκες; τον ρώτησε αυτή.

— Ε, — Τό κάτω του σαγόνι κρεμάστηκε ήλθιθα.

— Ε, — Πήρες μεγάλη δόσι; ρώτησε πάλι η Μπέθ.

— Ε, — Βρήκες την άτροπίνη;

— Μά... εγώ... — Έλπιζω να πήρες μεγάλη δόσι.

— Ναί, ναι! τραύλισε αυτός, άδελά του. Πήρα πολύ μεγάλη δόσι...

Και γούρλωσε τα μάτια του, καταλαβαίνοντας πως είχε προσδοθή.

— Μπέθ... με συγχωρείς! μουρμούρισε. Ήμουν τρελλός!...

— 'Η ίδια τρέλλα σ' έκανε να

δολοφονήσεις το Χάουαρντ;

— Τον ζήλευα! Δεν μπορούσα να τον ανεχθώ. Σε αγαπώ πολύ!

— Αγαπούσες την περιουσία μου! Μά δεν θα την πάρης ποτέ! Ούτε θα ξαναβρής πιά την ευκαιρία να με δολοφονήσεις! Πεθαίνεις!...

— Πεθαίνα! Μά η άτροπίνη; Την πήρα άμέσως!

— Δεν άγγιξα το τραπέζι, Ρότζερ! Έφαγες από το πιάτο σου! Και η άτροπίνη, όταν δεν την παίρνεις ως αντίδοτο, είναι τρομερό δηλητήριο!

Η χλωμάδα απλώθηκε πάλι στο πρόσωπό του.

— Α! Έτσι; φώναζε. Τότε θα πεθάνεις κι' εσύ! Έφαγες τα δηλητηριώδη μανιτάρια!...

— Δεν ήσαν δηλητηριώδη, Ρότζερ! Τα μανιτάρια, που νόμιζες για δηλητηριώδη, ήσαν τόσο καλά όσο και τα άλλα!

— Μπέθ! Μπέθ! Δεν σε βλέπω!... όλα είναι σκοτεινά! Μπέθ! φώναζε ένα γιατρό! ούρλιαζε ο Ρότζερ.

— Δεν υπάρχει κανένας γιατρός στην περιοχή μας! είπε

η Μπέθ. Δολοφόνησε τον μόνο που υπήρχε!...

Ο Ρότζερ είχε τιμωρηθεί για τη δολοφονία του Χάουαρντ. Αν δεν σχεδίαζε να δολοφονήσει και την Μπέθ, δεν θα έφτανε στο σημείο να σκοτώσει τον ίδιο τον εαυτό του!

Η Μπέθ σηκώθηκε. Θα πήγαινε στην αστυνομία και θα τους έλεγε ότι ο Ρότζερ της είχε εξουλογοηθεί πως αυτός είχε δολοφονήσει το γιατρό Χάουαρντ και ότι, μέσα σε μιά κρίση τυφώσε, είχε φύγει από το σπίτι για να ξαναγυρίσει λίγο αργότερα ετοιμοθάνατος.

Θα ανακάλυπταν τί τον είχε σκοτώσει, βέβαια. Θα έβρισκαν την κλειδαριά του Χάουαρντ σπασμένη και τα δακτυλικά αποτυπώματα του Ρότζερ επάνω στην κλειδαριά και στο μπουκαλάκι της άτροπίνης. Κι' η τραγική αυτή ιστορία θα τελίωνε πιά όριστικά.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΑΝΕΡ Σ

© ©

Πάλι καλώς...

Στο Ντάλλας του Τέξας, διακαζόταν τελευταίως κάποιος για διαγμία.

— Γιατί ζούσε με υψο γυναικές; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

— Ξέρετε, είχα βρή δυο δουλειές... εξήγησε εκείνος.

Κι' ο πρόεδρος παρετήρησε με χιούμορ:

— Εύτυχώς που δεν πρόλαβες να πιάσεις και τρίτη δουλειά!...

«ΕΦΗΒΟΣ» άνομαζόταν στας 'Αθήνας ο νέος από το δέκατο όγδοο μέχρι το εικοστό έτος της ηλικίας του και «Εφηβεία» ο θεσμός, σύμφωνα με τον οποίο όλοι οι πολίτες ήσαν υποχρεωμένοι να καταταχθούν στους λεγόμενους εφήβους και να υπηρετήσουν επί δυο χρόνια.

Μόλις οι νέοι έφταναν στην ηλικία των δεκαοχτώ χρόνων υποβάλλονταν στην «δοκιμασία» και εγγράφονταν στο «ληξιαρχικόν γραμματείον» του δήμου. 'Η δοκιμασία των εφήβων ήταν ή σχετική εξέταση αν ήσαν γυιοί 'Αθηναίων πολιτών γνήσιοι ή θετοί και ακόμη αν το σώμα τους ήταν αρκετά ανεπτυγμένο και ισχυρό για εκτέλεσι των καθηκόντων, που θα τους επέβαλλαν.

Μετά τη δοκιμασία έδιναν στους δοκιμασθέντας άσπίδα και δόρυ στην έκκλησία του δήμου και σ' εκείνους που οι πατέρες των είχαν πέσει μαχόμενοι για την πατρίδα έδιναν πανοπλία στο θέατρο.

Φαίνεται πως τότε οι έφηβοι έδιναν στο ναό της 'Αρτέμιδος 'Αγραύλου τον εξής όρκο:

«Ου κατασχοινώ τά όπλα τά ιερά, ούδ' έγκαταλείψω τον παραστάτην κλπ.»

Συγχρόνως με τον όρκο οι έφηβοι φορούσαν τη «χλαμύδα», ενώ μέχρι τότε έφεραν «ιμάτιον», έκοθαν επίσης τα μαλλιά τους και τ' αφιέρωναν σ' ένα θεό και αποχτούσαν πολιτικά δικαιώματα. Τους χορηγούσαν γενική άτέλεια, απαλλαγή δηλαδή από κάθε φόρο, εκτός εκείνου της τριηραρχίας. Είχαν το δικαίωμα διαχειρίσεως της περιουσίας των και ήσαν κύριοι της χήρας μητέρας των.

Οι έφηβοι λοιπόν αποτελούσαν άργανωμένο ιδιαίτερο σώμα νέων 19 και 20 έτών, που έφερε και άρισμένη στολή, «πέτασον» και μαύρην χλαμύδα, που τον Βον μ. Χ. αιώνα αντικαταστάθηκε με λευκή, ύστερα από πρότασι 'Ηρώδου του 'Αττικού.

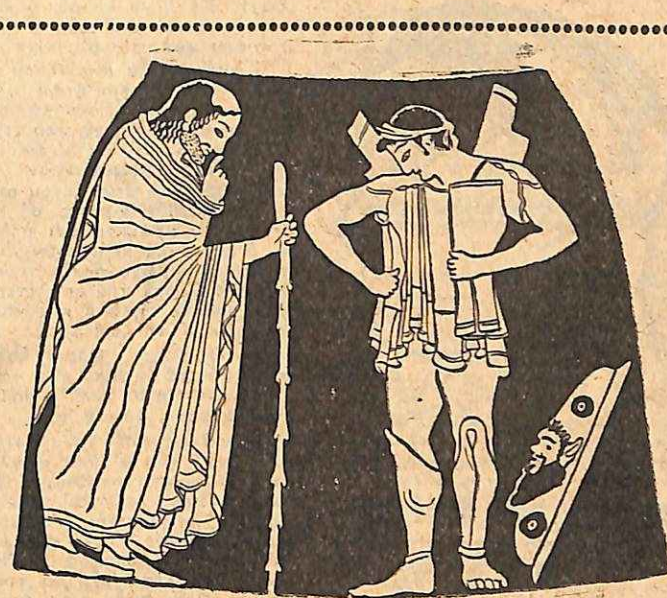
Ο «πέτασος» ήταν καπέλο μάλλινο με πλατύ γύρο, που φορούσαν για προφύλαξι από τον ήλιο και τη βροχή. Με την περιβολή αυτή παριστάμετο σέ έργα τέχνης και ο προστάτης των εφήβων 'Ερμής.

Κατά τά δύο έτη της εφηβείας έδιδάσκοντο οι έφηβοι να χειρίζονται τά όπλα, να προχωρούν, να όπισθοχωρούν κανονικώς, να στρατοπεδεύουν στο ύπαιθρο, να πεζοπορούν, να κολυμπούν να γυμνάζονται, να αγωνίζονται, να λαμβάνουν μέρος με τά όπλα τους στις πομπές και τις άλλες τελετές, όπως ατά Παναθηναία και τά 'Ελευσίνια, να διατρέχουν την 'Αττική εκτελώντας άστυνομικά καθήκοντα, να φρουρούν τις ακτές, να φυλάνε τις πόλεις και τά φρούρια, τις παραλίες και τά μεθόρια και να εκτελούν άλλα έργα χρήσιμα για υπεράσπισι της 'Αττικής.

Στη Σπάρτη φαίνεται πως οι νέοι «έφηβευαν» από δεκαεπτά χρόνων μέχρι και το εικοστό. Μετά τη συμπλήρωσι του εικοστού έτους έκαλούντο «έίρενες» και αναλαμβάναν να επιβλέπουν τους νεότερους. Στην Κρήτη οι άγελαίοι έφηβοι έλέγοντο «πανάζωστοι».

Ός σώμα στρατιωτικό οι έφηβοι ήσαν πεζοί και έφιπποι. Άρχηγούς είχαν τους τακτικούς άρχηγούς του στρατού, τους στρατηγούς, τους έπαρχους, τους φυλάρχους και τους ταξιάρχους. Ήσαν όλοι γενικώς ίσοι πρό το νόμου και υποβάλλονταν στα αυτά καθήκοντα. Έπειδή όμως οι ά στρατιωτικές των ασχολίες δεν ήταν καθημερινές και ή άγωγή τους άσυμπλήρωτη έπαινεύοντο από ιδιαίτερους άρχοντες.

Ο σπουδαιότερος άπ' τους άρχοντες των εφήβων ήταν ο γυμνασάρχος, που είχε υπό τον έλεγχό του τά γυμνάσια. 'Η «γυμνασρχία» ήταν μιά από τις ταχτικές λειτουργίες, όπως ή χορηγία και ή τριηραρχία και άπαιτούσε έξαιρετικές δαπάνες.

«Εφηβος και γυμνασάρχος. (Παράστασις επί άμφορέως του 5ου αιώνος)

Ο γυμνασάρχος μισθοδοτούσε τους γυμναστές και το άλλο προσωπικό των γυμνασίων, χορηγούσε το λάδι και την «κόνι» για τους παλαιστές, στα μεταγενέστερα μάλιστα χρόνια και την καύσιμη ύλη για τά θερμά λουτρά.

Χρέος του ήταν επίσης ή διακόσμησης του γυμνασίου ή του τόπου όπου έτελούντο άγώνες με δική του δαπάνη.

Όσοι φοιτούσαν στο γυμνάσιο ή και εκείνοι που είχαν μ' αυτό σχέση ήσαν υπό την έξουσία του. Κάποτε ένας άπ' τους γυμνασάρχους, υπό την πίεσι της κοινής γνώμης ένόμιζε πως έπρεπε να επέμβει με τους συναδέλφους του και να ζητήσουν από την ήλικιωμένη χήρα 'Ισμηνόδωρα ν' άφιση έλεύθερο τον μπλεγμένο στα δίχτυα της Θεσπείας έφηβο Βάκωνα, όπως βεβαιώνει ο Πλούταρχος.

Ο γυμνασάρχος είχε την έξουσία να διάχη άπ' το γυμνάσιο τους σοφιστές, όταν παρατηρούσε πως έγίνοντο βλαβεροί στους νέους. Μιά μέρα ένας γυμνασάρχος έδιωξε από το Λύκαιον το σοφιστή Πρόδικο, γιατί με τη στάσι του άπειλούσε να γίνη άφορμή διαταράξεως της τάξεως. Άλλος πάλι γυμνασάρχος μήνυσε στο φιλόσοφο Καρνεάδη να μιλή σιγά.

Καθηκόν ξεχωριστό των γυμνασάρχων ήταν να έπιμελούνται μερικές μεγάλες εορτές, όπως τις λαμπαδηδρομίες για τις όποιες διάλεγαν τους καλύτερους εφήβους των γυμνασίων.

Στας 'Αθήνας ήσαν δέκα οι γυμνασάρχοι, ένας από κάθε φυλή. Άπό τά έξωτερικά έμβλήματα του αξιώματός των ήσαν το κόκκινο ιμάτιο και τά άσπρα παπούτσια και ως ιδιαίτερο χαρακτηριστικό είχαν τη γυμνασρχική ράβδο.

Στά άρχαιότερα χρόνια ή άρχή του γυμνασάρχου ήταν ένας έτους, επί Ρωμαίων όμως αυτοκράτορων φαίνεται πως διαρκούσε ένα μονάχα μήνα, ώστε γυμνασάρχουσαν δώδεκα ή δεκατρείς τό χρόνο.

Η γυμνασρχία έθεωρείτο άρχή αξία ύψηλης τιμής. Άκόμη Ρωμαίοι στρατηγοί και αυτοκράτορες έφιλοτιμούντο να την αναλάβουν. Ο 'Αντώνιος γυμνασάρχος στην 'Αλεξάνδρεια και στας 'Αθήνας. 'Η γυμνασρχία ήταν στην 'Αθήνα μιά «λειτούργια» που την ανέλαμθαναν οι εύποροι και άπάλλασσαν την πολιτεία από πολλά έξοδα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

«Εφηβος φορώντας την πανοπλία του. (Άπό άγγείο του 5ου αιώνος)

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι έπαιξε τόν καλύτερο ρόλο του ενώ πείνανε τόν παιδί του.

Δράματα τών άστέρων

Τό παλιό πιστόλι καί τόν παράξενο τρίγωνο

Ένα βιβλίο πού κυκλοφόρησε τελευταίως στην Αμερική, γραμμένο από ένα γνωστότατο ρεπόρτερ μεγάλου κινηματογραφικού περιοδικού, περιέχει διάφορα περιγραφή ή δραματικά επεισόδια της ζωής τών ηθοποιών τού Χόλλυγουντ. Ξεφυλλίζοντας καί τις σελίδες του, πείθεται ολόενα καί πιο πολύ ότι δεν λείπουν τά αληθινά δράματα από τόν κόσμο πού έχει γιά έργο του νά παρουσιάσει στην όθνη τόσα δράματα φανταστικά...

Ο Ρούε Κολόμπο, ένας από τούς δημοφιλέστερους ηθοποιούς τού κινηματογράφου πρό 15 ετών, είχε πεί να έπισκεφθί ένα φίλο του, πού διατηρούσε μία συλλογή αξιοπεριεργών αντικειμένων. Μεταξύ άλλων, ο οικοδεσπότης τούδειξε κι ένα παλιό πιστόλι. Τράβηξε μάλιστα επανειλημμένως τη σκανδάλη του, με τη βεβαιότητα πως ήταν άδαιο. Ξαφνικά όμως πήρε φωτιά τό μπαρούτι πού είχε μείνει μέσα στο όπλο επί 70 χρόνια. Καί ή σφαίρα χτύπησε σ' ένα μεταλλικό έπιπλο, αποσπράκίσθηκε καί βρήκε στο μέτωπο τόν Κολόμπο, αφήνοντάς τον στον τόπο!

Δέν τελειώνει δέ ως εδώ ή δραματική αυτή ιστορία... Η γρηά μητέρα τού ηθοποιού δεν έμπε ποτέ τό θάνατό του. Επί 10 χρόνια κατόπιν, έπαιρνε κάθε βδομάδα γράμμα του! Τό μυστικό αποκαλύφθηκε μόνο μετά τό θάνατό της: Έπειδή έπασχε από την καρδιά της, ο άντρας της καί τ' άλλα τέσσερα παιδιά της της είχαν κρύψει την τραγική είδηση πού μπορούσε νά τη θανατώσει. Της έλεγαν λοιπόν ότι ο Ρούε έλειπε συνεχώς στην Εύρώπη γιά τουρνέ. Καί της διάβαζαν κάθε βδομάδα ένα γράμμα, προερχόμενο δήθεν από αυτόν.

Συγχρόνως, λάβαινε κάθε μήνα ένα τσέκ 300 δολλαρίων. Αυτό προερχόταν πραγματικά από τόν Ρούε: Ήσαν χρήματα πού είχε καταθέσει ο ηθοποιός γι' αυτό τό σκοπό σε μία Τράπεζα, όταν ζούσε ακόμη... Διαφορετικής φύσεως ήταν τό δράμα της ζωής της Μάρτζορι Γουίντνερ. Όα μπορούσε ν' αποτελέσει την υπόθεση ενός συγκινητικώτου φίλμ... Αφού νίκησε σ' ένα διαγωνισμό καλλιτεχνών, ή Μάρτζορι έγινε στήρ τού Χόλλυγουντ καί παντρεύτηκε με τόν αξιωματικό τού αμερικανικού Ναυτικού Κέννεν.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 καί 4 — 6 ώς καί επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113, Τηλέφ. 63-883.

Σάχτ. Σε λίγο καιρό, ο άντρας έφυγε γιά νά πολεμήσει. Την είδωποιήσαν κατόπιν ότι είχε σκοτωθεί.

Αργότερα, ή Μάρτζορι παντρεύτηκε γιά δεύτερη φορά, με τόν Ντόναλντ Μπρίγκς. Ξαφνικά, όμως, γύρισε πίσω ο Σάχτ, πού είχε μείνει ως τότε κλεισμένος σ' ένα ισπανικό στρατόπεδο αιχμαλώτων! Τα τρία πρόσωπα τού παραξένου αυτού τριγώνου βρέθηκαν τότε σ' αδιέξοδο, δεδομένου μάλιστα ότι ή Μάρτζορι κι ο Μπρίγκς περίμεναν ναρθή στον κόσμο τό πρώτο παιδί τους. Τέλος, ο Σάχτ έδωσε την καλύτερη λύση: Ουσιασθήκε δηλαδή καί χαθήκε γιά πάντα από τη ζωή τους.

Ο Ουάλλας Φόρντ ξοδεύει τόν περισσότερο καιρό τού γιά ν' ανακαλύψει ποιός είναι. Αναζητεί από χρόνια τούς γονείς του.

Αφού πέρασε τά πρώτα χρόνια της ζωής του σ' ένα αγγλικό ασύλο γιά έκθετα παιδιά, ο Σάμ Τζόνας — έτσι λεγόταν τότε ο Ουάλλας — πήγε στην Αμερική κι έγινε υπρέτης σ' ένα κτήμα της Μανιτόμπας κι ύστερα βοηθός μηχανικού. Σ' ένα θέατρο τού Γουίνιπεγκ. Από τότε είχε αρχίσει τις έρευνες γιά τούς γονείς του. Είχε δημοσιεύσει άγγελίες στις έφημερίδες κι είχε μάλιστα ζητήσει τη βοήθεια της Σκότλαντ Γουόρ.

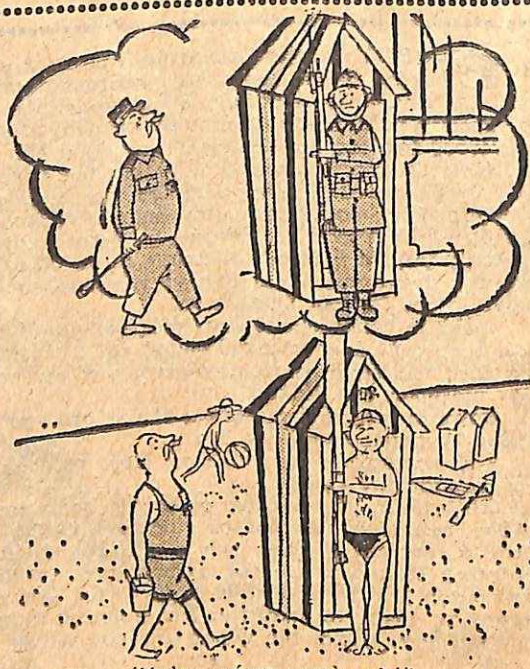
Έπειτα έγινε ηθοποιός, παίοντας γιά ψευδώνυμο... τό όνομα ενός αλήτη πού είχε γνωρίσει άλλοτε, όταν ταξίδευαν μαζί, ή ένα φορτηγό τραίνο, γιά την Αϊόβα. Δεν κατάφερε ωστόσο μέχρι σήμερα ν' ανακαλύψει τούς γονείς του.

Την ίδια άποτυχία σημείωσε κι ή Μύρνα Λού, στις έρευνες της γιά τό χαριό πού της έδωσε τ' όνομά της. Ο πατέρας της ήταν κτηνοτρόφος στη Μοντάνα. Οδηγώντας λοιπόν κάποτε ένα κοπάδι βωδιών πρós τόν Κάνσας, πέρασε από ένα μικρό κι άπομένο χαριό, πού λεγόταν Μύρνα. Τ' όνομα αυτό τού άρεσε, καί τώδωσε στην κόρη του, όταν γεννήθηκε.

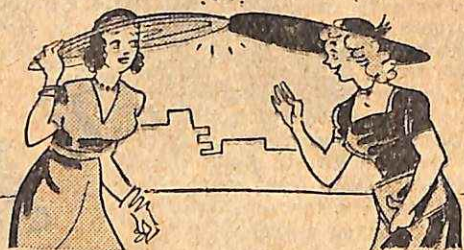
Πολλά χρόνια αργότερα, ή Μύρνα Λού, περίφημη πιά στον κινηματογραφικό κόσμο, θέλησε νά γνωρίσει τό όμώνυμο της χαριούδακι. Δεν βρήκε όμως κανένα ίχνος του στο χάρτη. Διέτρεξε με τ' αυτοκίνητό της τόν ίδιο δρόμο πού είχε κάνει άλλοτε ο πατέρας της. Αλλά τό χαριό Μύρνα είχε χαθή! Καί κανείς δεν μπόρεσε νά την πληροφορήσει γι' αυτό...

Οι άμέτρητοι θαυμαστές τού Ρόμπερτ Μοντγκόμερι δεν ξέρουν ότι γύρισε τις πιο εύθιμες σκηνές τού φίλμ «Ιδιαίτερη ζωή», ενώ ή καρδιά του ήταν ματωμένη από άπελπισία... Κατά τη γενική κρίση, τό παιδίμó του σ' αυτές ήταν τό καλλίτερο πού μπορούσε νά γίνει. Κι όμως, την ημέρα εκείνη, είχε πεθάνει τό παιδί του! Αλλά ο Μοντγκόμερι, πνίγοντας τόν πόνο του, είχε βάλει όλα του τά δυνατά γιά νά ικανοποιήσει τούς θεατές πού θα τόν έβλεπαν στην όθνη...

Ας τελειώσουμε τώρα μ' ένα κωμικό επεισόδιο, έπειτα από τόσα δραματικά: Ο Αγγλος ηθοποιός Ρίτσαρντ Γουίντνερ καί η έρωτάς της Σάμ Τζόνας είχαν κάποτε νά δη προσωπικά τόν Πέρεναρ Σάμ. Έπειδή όμως είχε την ιδέα ότι δεν θα τόν δεχόταν ο Ιρλανδός γιουμουριστής, πήδησε τό μοναχότατο χόρτο τού σπιτιού του... καί βρέθηκε μπροστά στο Σάμ, πού υπέγραφε πρόγραμμα αυτόγραφο στους επισκέπτες πού τόν περικύκλωναν! Καταλαβαίνετε τώρα πόση άμχανία δοκίμασε ο Γουίντνερ, γιά νά εξγήσει μπρός σέ τόσο κόσμο τόν άσυνήθιστο καί παράτυπο εκείνο τρόπο εισόδου του σ' ένα ξένο σπίτι!...

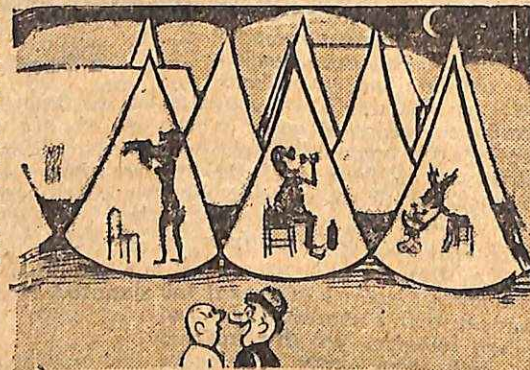

Η όρντινάντσα στην πλάζ.

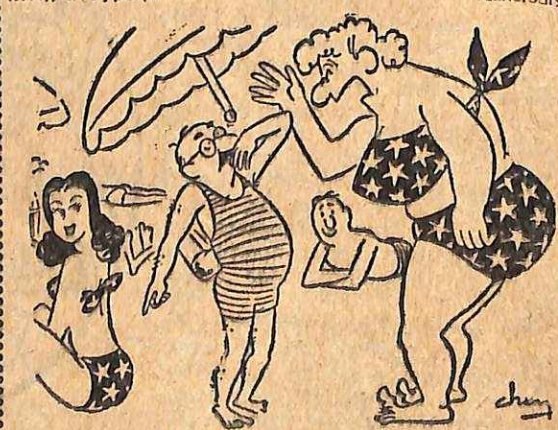
ΑΔΥΝΑΤΟΝ!

— Θέλω κάτι νά σου πώ στ' αυτή...

ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ

— Κι' όπως βλέπεις, Μιχαλάκη μου, έχωμε καί κινηματογράφο!...

— Αθλίε!... — Με συγχωρείς!... Με ξεγέλασε τό μαγιώ!...

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

π.ύ μυρίζουν

Μία παλιή διχγνωστική μέθοδος

Μία δυσάρεστη μυρωδιά φέρνει συχνά άηδία. Δεν μπορεί όμως νά προκαλέσει ποτέ σκακιάσθια, γιάτί ή άσφραγισ είναι μία από τις ατελέστερες καί λιγώτερο έντονες αισθήσεις. Δεν είναι καν ικανή νά μάς προειδοποιήσει γιά τά άποτελέσματά μιας ούσιας βλαβερής γιά τόν οργανισμό μας. Διαφορα έπικινδυνώδεστα δηλητήρια, όπως π. χ. τό μονοξειδιόν τού άνθρακος, δεν μυρίζουν καθόλου, κι' άλλα πάλι, όπως ο κυανούχοι ένώσεις, έχουν μάλλον ευχάριστη μυρωδιά.

Περισσότερο από όλες έχουν στενή σχέση με τούς ανθρώπους οι μυρωδιές τού σώματος. Όσο καθαρό κι' αν είμαστε, όσο συχνά κι' αν πλυνώμαστε, είναι βέβαιον ότι ή άτομική μυρωδιά μας θα φανή δυσάρεστη στη μύτη ενός ανθρώπου διαφορετικής φύλης.

Πραγματικά, όπως βεβαιώνουν οι φυσιολόγοι Κάρεϊ Μάκ Κόρντ καί Ουίλλιαμ Ουίτερτζ, κάθε ανθρώπινη φυλή έχει την ίδια ούσα μυρωδιά της, πού δεν την αντιλαμβάνεται όμως ή ίδια γιάτί την έχει συνήθως. Αντιλαμβάνεται όμως τις μυρωδιές τών άλλων φυλών καί τις βρίσκει άνυπόφορες.

Οι Άνατολίτες π. χ. παραπονούνται ότι οι Εύρωπαίοι κι' οι Αμερικανοί μυρίζουν «βουρλίλας». Δύσκολα μπορούν δέ νά συνηθίσουν στη μυρωδιά μιας γυναίκας από την Αμερική ή από την Εύρωπη.

Οι Έσκιμώοι πάλι έχουν πάρεϊ τή μυρωδιά από τή ξύκη της φώκιας, πού αποτελεί τή συνηθισμένη τροφή τους.

Γενικά, σ' όλες τις φυλές, οι πού νέοι κι' οι πολύ γέροι μυρίζουν λιγώτερο έντονα από τούς μεσοκόπους. Έντονότερη είναι ή μυρωδιά τών πολύ άδύ-

νατων καί παχύσαρκων, ενώ δεν μυρίζουν πολύ όσοι έχουν μέτριο πάχος.

Οι μελαχροίνοι έχουν δυνατότερη μυρωδιά από τούς ξανθούς. Κι' οι γυναίκες μυρίζουν περισσότερο από τούς άντρες. Διάφορες τροφές καί φάρμακα μπορεί νά δώσουν την ιδιαίτερη μυρωδιά τους στο σώμα. Συχνά άλλωστε οι «φυλετικές όσμές» οφείλονται στο συνηθισμένο είδος διαίτης — όπως είδαμε πιο πάνω γιά τούς Έσκιμώους.

Ένας έμπειρος γιάτρος μπορεί συχνά νά διαγνώσει ώριμους ασθένειες με τή άσφραγισ. Άλλοτε μάλιστα, έπαιζε έρκετά σπουδαίο ρόλο αυτή ή διαγνωστική μέθοδος, πριν την έκτοπισουν άλλες νεώτερες καί ακριβέστερες.

Οι παλιόι γιάτροι είχαν παρατηρήσει ότι τά ούρα ενός ανθρώπου δηλητηριασμένου με νέφτι είχαν μυρωδιά μενεξέ. Μία άλλη χαρακτηριστική μυρωδιά τών ούρων μπορεί ν' άποκαλύψει άμέσως στο γιάτρο ότι ο άρρωστος τού παρέθε την ώριμένη διαίτα κι' έφαγε σπαράγγια.

Όσοι πάσχουν από όξεις ρευματισμούς, έχουν μία ιδιαίτερη ούσα μυρωδιά τού δέματός, πού δεν παρατηρείται σ' άλλες άρρώστειες. Ο κοιλιακός τήπος, ή ήπαρ, ή όσφραγισ καί ή ευλογία έχουν επίσης τις χαρακτηριστικές μυρωδιές τους. Δεν είναι όμως εύκολο νά τις περιγράψω κανείς με λόγια. Γιά τή μυρωδιά της ευλογίας π. χ. λέγεται ότι μοιάζει με τής γλυκοπατάτας.

Όταν ή άναπνοή έχει μία μυρωδιά άσέτονης, ο γιάτρος ύποπτεύεται άμέσως την ύπαρξη διαβήτου.

Η ποδάγρα συνοδεύεται κάποτε από μίαν ιδιαίτερη μυρωδιά τού δέρματος.

Οι έπιληπτικοί έχουν μία ξεχωριστή όσμη, πριν από τήν κρίση τους, σ' όλη τή διάρκεια της καί μετά τό τέλος της.

Έπειτα από μερικές έγχειρήσεις στις ώσθηκες, ή άναπνοή μυρίζει χαρακτηριστικά.

Τέλος, ή έγκυμοσύνη μπορεί ν' ανακαλυφθί με τή μυρωδιά.

•••

Τά καλλίτερα ματογυάλια

Τά μάτια μας μπορούν συνήθως ν' άνέχθουν μία λογική ποσότητα ήλιακού φωτός, χωρίς νά πάθουν τίποτε. Αν όμως ή έκθεσις στον ήλιο είναι υπερβολική καί παρατεταμένη, καίνοται πια οι εξωτερικές λεπτες μεμβράνες, καί τότε τά μάτια κοκκινίζουν, τσούζουν, δακρύζουν καί γίνονται ευαίσθητα στο φός. Αυτό συμβαίνει πάντων στα μικρά παιδιά, πού οι μητέρες τους τ' αφήνουν αλόγιστα νά παίξουν στον ήλιο. Η θεραπεία συνίσταται σε κρύες κομπρέσες, καταπρυντικά «λουτρά» τού ματιού, άποφυγή τού δυνατού ήλιου καί χρησιμοποίηση σκούρων γυαλίων.

Τά ματογυάλια τού ήλιου είναι ίδιως χρήσιμα γιά ανθρώπους με μάτια άρρωστα ή υπερβολικά ευαίσθητα, γιά τούς εργαζομένους σε δυνατό ήλιο ή σε έντονη αντίλα. γιά παρσδες, ταξιδιώτες με πλοία, σφαιρ, καθώς καί γιά όσους κάνουν χειμωιατικές εκδρομές σε χιονισμένα τοπία. Επίσης τά φορούν πολύ οι γυναίκες, γιάτί έλαττώνουν τό ζάρμα τών ματιών (τό ίδιο όμως έπιτυγχάνεται καί μ' ένα πλατύγυρο καπέλλο).

Συχνά όμως, τά γυαλιά αυτά παραμορφώνουν ή θαμπώνουν τις εικόνες, πράγμα πού βλάπτει τά μάτια. Πρέπει λοιπόν νάχουν κρύσταλλα άρίστης ποιότητας. Τά καλλίτερα σκούρα ματογυάλια συγχροτούν τά 60-75% τών ήλιακών ακτίνων.

Προτιμότερα από άπόψεις χρόματος είναι τά γκριζα καί τά κατινιμένα.

Τό μαργαριταρένιο κολλίε

— Α, Θεέ μου!.. φώναξε ή ώραία κυρία, φέρνοντας στο λαιμό της τά λεπτά δαχτυλά τών χειρών της. Έχασα τό μαργαριταρένιο μου κολλίε!...

Είχε γίνει συγχρόνως κατακίτρινη καί ή συγκίνησι της φαινόταν μεγάλη.

Ο ιδιοκτήτης τού έξοχικού κέντρου πού της έπέστρεψε εκείνη τή στιγμή τά ρέστα από ένα χαρτονόμισμα τών εκατό φράγκων, την κύτταξε ταραγμένος.

— Τό κολλίε σας; έκανε έκπληκτος.

— Ναί... Κι' όμως βρισκόταν στο λαιμό μου πριν από μερικές στιγμές...

— Ίσως σας έπεσε στο αὐτοκίνητό σας.

Η κυρία έχει έρθει στο κέντρο με μία κομψή Σεβρολέ πού ώδηγούσε ή ίδια.

Βοηθούμενη από τόν καταστηματάρχη έψαξε παντού. Κόπος χαμένος. Τό κολλίε της δεν βρισκόταν πουθενά. Τό μόνο πού κατάφεραν ήταν νά λερωθούν καί νά γεμίσουν χώματα.

Αυτό είνε τρομερό! φώναξε ή ώραία κυρία, πού είχε χάσει στο μεταξύ κάθε έλπίδα. Τό κολλίε αυτό μου τό είχε χάρισει ο άντρας μου, προτού φύγ γιά τήν Ίνδοκίνα. Ήταν ένα ένθυμιο στο όποιο έδινα μεγάλη σημασία.

Είχε βγάλει τόρα τό ματηλακι της καί σκούπιζε τά μάτια της, από τό όποιο είχε τρέξει ένα ζευγάρι δακρύων.

— Ήταν αξίας; ρώτησε ο καταστηματάρχης, πού τό συνηθισμένο μέρος της υποθέσεως δεν φαινόταν νά τόν συγκινή τόσο πολύ.

— Μείνετε ήσυχη, κυρία μου. Άρκεί νά βρεθί...

Ο καταστηματάρχης έκανε μία βαθειά ύποκλιση, ενώ ή κυρία κατάχλωμα ακόμα από τήν...

— Κύττα νά δής... πώς σκάνε τά καρπούζια!... (Τού Άρχέλαου)

52

Δραματικό διήγημα

Η ιστορία της μικρής Μαόμα δεν μπορεί να φύγει από το μυαλό μου. Νοιώθω πως δεν είμαι ανεύθυνος για ό,τι έγινε. Μ' όλο που θα μπορούσα να ισχυριστώ πως οι προθέσεις μου ήταν αγνές και πως δεν έκανα κανένα κακό... Κι' ωστόσο, το κακό έγινε μόνο του.

Σ' αυτό φταίει η καταραμένη ιδέα που πέρασε από το μυαλό μου να κάμω τη Μαόμα χορεύτρια. Θα ήταν καλύτερο, βέβαια, αν την κρατούσα κοντά μου. 'Αλλά σκέφτηκα πως είχα χρέος να ενδιαφερθώ για το μέλλον της, αφού, άλλωστε, είχε έμφυτη κλίση για το χορό.

Τί μου ήταν η Μαόμα; Γίγας. Την είχα κρατήσει κοντά μου από την εποχή που πέθανε η Τζορζ, η μητέρα της και την αγαπούσα σαν παιδί μου.

Η Τζορζ ήταν μια όμορφη χορεύτρια από τη Χονολουλού, που την είχα αγοράσει στο «Σμαράγδινο νησί» το κέντρο που διευθύνω στη Ζαμαΐκα. Όταν ήρθε εκεί, έφερε μαζί της και τη Μαόμα, που ήταν τότε της ηλικίας των πέντε ετών. Για τον πατέρα της μου είπε πως ήταν κάποιος Αμερικανός αξιωματικός του ναυτικού, που την είχε εγκαταλείψει λίγους καιρούς μετά τη γέννησή της μικρής. Μια συνθησυχαστική ιστορία...

Τα ξενύχτια και το πιότιό είχαν φθείρει ωστόσο, την υγεία της Τζορζ κι' η δυστυχισμένη αρρώστησε λίγο καιρό μετά τον έρχομό της στη Ζαμαΐκα και πέθανε. Νά πως η Μαόμα έμεινε στα χέρια μου. 'Από τότε είχα περάσει έννια χρόνια. 'Η ιδέα να την κάμω χορεύτρια ήρθε στο μυαλό μου την εποχή που έφερα στο «Σμαράγδινο νησί» το Φρέντ, ένα χορτή με λαστιχένιο κορμί από τη Νέ. Υερσέπ.

Αυτός έγινε ο δάσκαλός της. Κι' η Μαόμα αποδείχθηκε υπέροχη μαθήτρια. Ο Φρέντ ήταν ενθουσιασμένος μαζί της. 'Επειτα από μερικές βδομάδες, της έδωσα ένα χορευτικό νούμερο, όπου σκάρωσε η Μαόμα εμφανίζοντας μαζί.

Το κοινό που συρρέει στο «Σμαράγδινο νησί» τους αποθέωσε. Και μπορώ να καυχήθω πως το κέντρο μου συγκέντρωνε κάθε βράδυ ό,τι έλκετο το καλύτερο στη Ζαμαΐκα.

Για να μην τα πολυλογώ, η Μαόμα, από σεροβιόρισσα του «Σμαράγδινου νησιού», είχε γίνει χορεύτρια. Κι' όλοι έλεγαν πως είχε το χορό μέσα στην ψυχή της, πράγμα που ήταν αλήθεια.

Οι παλιοί πελάτες του κέντρου κι' εγώ παρακολουθούσαμε με ικανοποίηση τις προόδους της. 'Αλλά δεν άργησαμε να καταλάβουμε κάτι άλλο, που δεν το είχαμε σκεφθεί.

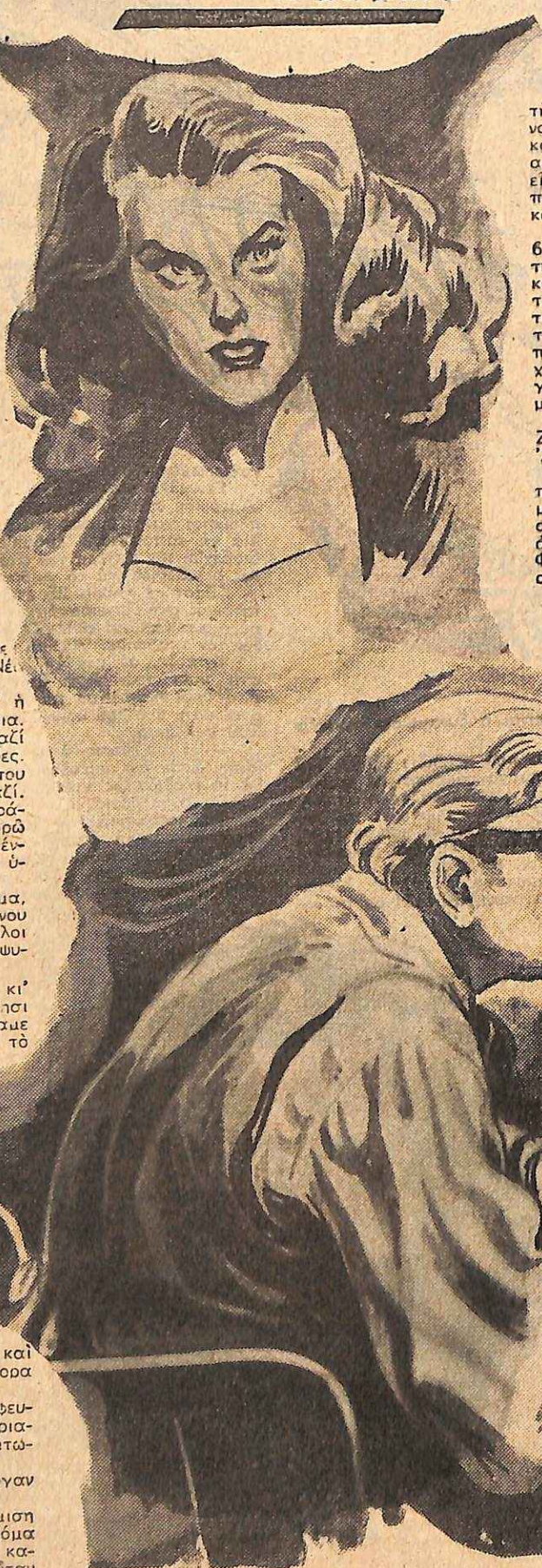
Μεταξύ του Φρέντ και της Μαόμα αναπτύχθηκε πολύ γρήγορα ένα τρυφερό αίσθημα.

Το πράγμα ήταν, βέβαια, αναπόφευκτο. Γιατί ο Φρέντ κι' η Μαόμα ταίριαζαν σε όλα κι' αποτελούσαν ένα χαριτωμένο ζευγάρι.

Τους παντρεύτηκα. Και, σε λίγο, έφυγαν από τη Ζαμαΐκα.

Τους ξαναείδα έπειτα από ενάμιση χρόνο. Στο διάστημα αυτό, η Μαόμα είχε εμφανισθεί σε πολλά από τα καλύτερα κέντρα της Αμερικής. Δεν ήταν

Η χορεύτρια ΤΗΣ ΖΑΜΑΪΚΑΣ

δύσκολο, ωστόσο, να καταλάβεις πως δεν είχε βρῆ στο γάμο την ευτυχία. Δεν ξέρω αν σ' αυτό φταίγει ο Φρέντ μόνο ή η κακή μοίρα και των δυο.

Η Μαόμα μου τα είπε όλα ένα βράδυ.

Ο Φρέντ είχε χτυπήσει το πόδι του πριν από κάμποσο καιρό κι' από τότε είχε χάσει την παλιά ευκίνησή του κι' ήταν ανίκανος πια να χορέψει όπως πριν. Είχε περιορισθεί, λοιπόν, στο ρόλο ενός απλού κομπάρσου. Συνάδευε τη γυναίκα του στις επιδείξεις της και την βοηθούσε. Αυτό ήταν όλο. Δεν νοιώθε τις δυνάμεις του αρκετές για να κάμει τίποτε καλύτερο. 'Η κατάσταση αυτή, όμως, τον είχε εκνευρίσει. Και το είχε ρίξει στο πιότιό και τα χαρτιά. 'Επινε σαν κτήνος. Κι' έπαιξε σαν λανιακός.

Από τα λόγια της Μαόμα, κατάλαβα πως δεν αγαπούσε πια τον άντρα της. 'Η αλήθεια ήταν, άλλωστε, πως την κακομεταχειριζόταν και πολλές φορές της φερνόταν άσχημα μπροστά σ' όλο τον κόσμο, χωρίς να λογαριάζω ότι το μεγαλύτερο μέρος από τα χρήματα που κερδίζουν πήγαινε στο πιότιό και τα χαρτιά. 'Αγαπούσε άρα γε ακόμη τη γυναίκα του; 'Η τη ζήλευε; Κανείς δεν μπορούσε να το πει.

Ο Φρέντ κι' η Μαόμα έμειναν στη Ζαμαΐκα δυο μήνες. 'Επειτα έφυγαν. 'Αλλά ξαναγύρισαν τον άλλο χρόνο.

Καταλάβαινες με την πρώτη ματιά πως η απόστασις πού τους χώριζε είχε μεγαλώσει πολύ στο διάστημα που μεσολάβησε. 'Η Μαόμα ήταν πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά. 'Ο Φρέντ, όμως, είχε ξεπέσει σε μεγάλο βαθμό.

Εκείνο το καλοκαίρι, βρισκόταν στη Ζαμαΐκα ο πλοίαρχος Λίντερ, ένας διαβόλεμνος Γερμανός, που είχε τη φήμη άκαταγνώστου παίχτη. Δεν έπαιξε από αγάπη για το χρήμα, αλλά για να νοιώθει την ευχαρίστηση να νικάει στον αέρα τους αντιπάλους του. 'Επειτα από κάθε τέτοια νίκη του, σκόρπιζε και με τα δυο του χέρια το χρήμα που είχε κερδίσει, σαν να τον έκαίγε.

Ένα βράδυ, λοιπόν, ο Λίντερ ξετίναξε στην κυριολεξία το Φρέντ. Δεν του πήρε μόνο όσα είχε, αλλά κι' όσα επρόκειτο να εισπράξει από το ταμείο του «Σμαράγδινου νησιού» για τις δυο βδομάδες που η Μαόμα θα χορεύει ακόμη στο κέντρο.

Ο Φρέντ έμοιαζε σαν τρελλός. Πέταξε πάνω στο τραπέζι το ρολόγι, το δαχτυλίδι του, το στυλό του, ένα ζευγάρι γυαλιά με χρυσό σκελετό...

Το ένα έπειτα από το άλλο, πήγαν όλα στην κυριολεξία του Λίντερ.

Ο Φρέντ έπιασε τότε με τα δυο χέρια το κεφάλι του κι' είπε με βραχνή φωνή:

— Δεν έχω τίποτε πια!

— Λάθος κάνεις, απάντησε ο Λίντερ.

Ο Φρέντ δεν εξαγριώθηκε.

— Χίλια δολάρια; ρώτησε.

— Την ύποτιμάς, απάντησε ο Λίντερ. 'Η Μαόμα αξίζει πολύ περισσότερο. Θα την παίξω για πέντε χιλιάδες δολάρια.

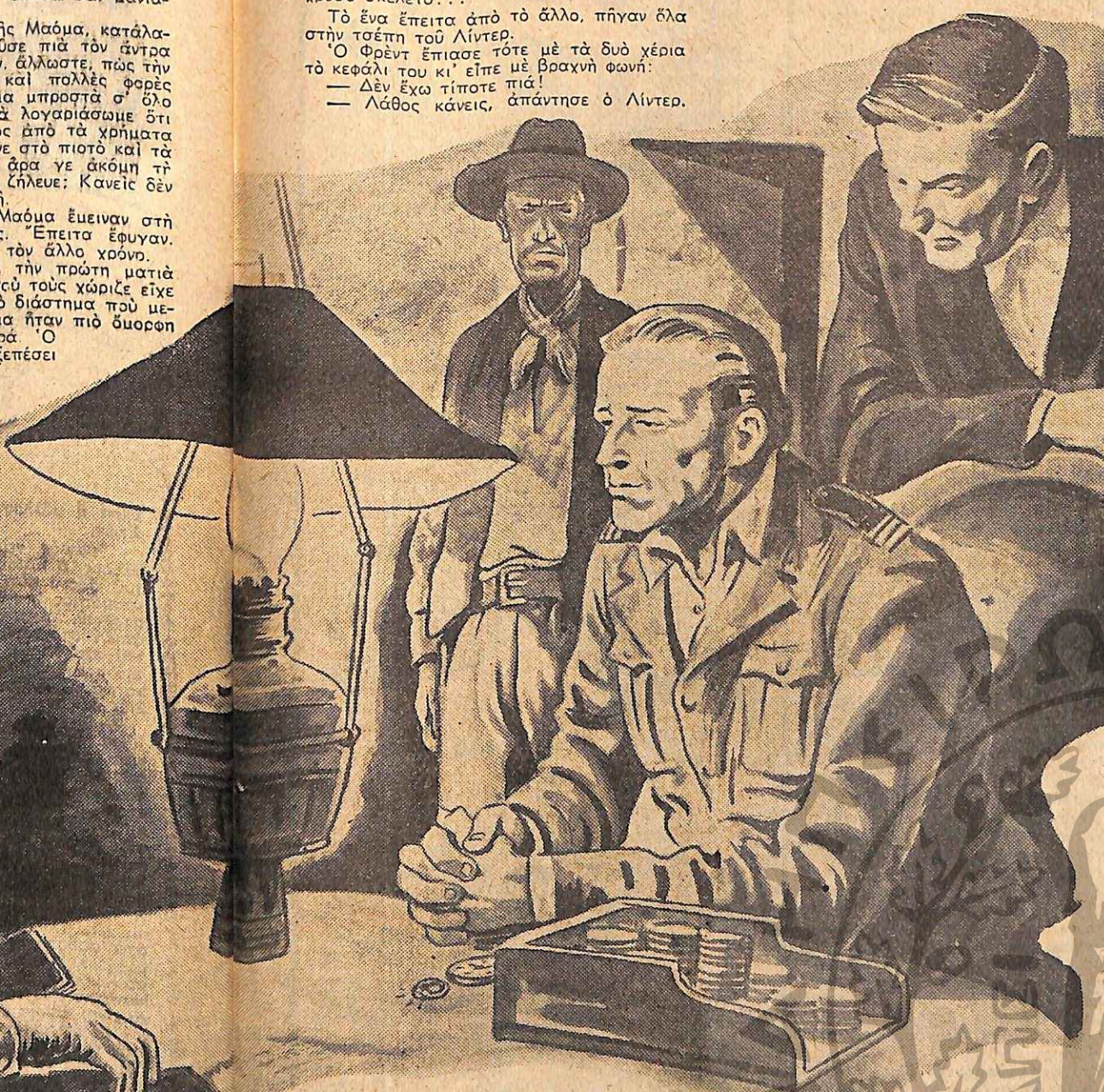
Τα μάτια του Φρέντ κόντευαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους. Δεν πίστευε σ' αυτή του.

— Αν κερδίσω, θα πάρω τη Μαόμα και θα φύγω, ξαναείπε ο Λίντερ. 'Αν χάσω, θα σου πληρώσω πέντε χιλιάδες δολάρια... Μοίρασε τα χαρτιά...

Ο Φρέντ άπλωσε τα χέρια του σαν αυτόματο...

— 'Επειτα από μερικά λεπτά, μια φωνή, που έμοιαζε με λυγμό, βγήκε από το στόμα του.

— Έχασα τη Μαόμα! είπε.

άποψη... Αύριο το πρωί θα της εξηγήσει τα πράγματα...

Και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες. Δεν έδωσα καμιά σημασία στο εξάλλο ξεπόρτισμά του. Στην κατάσταση που βρισκόταν έπρεπε να εξαφανισθεί. 'Ηταν ξετιναγμένος, ντροπισμένος, ένα ανθρώπινο κουρέλι!...

Ο Λίντερ δεν ήταν κακός άνθρωπος. Καί, μόλις έφυγε ο Φρέντ, έτρεξε να με βρῆ.

— 'Η Μαόμα μου είπε, σύμφωνα με τους νόμους του παιχνιδιού, είνε δική μου. 'Αλλά δεν είμαι κτήνος... Κι' έπειτα, δεν σου κρύβω πως την αγαπάω... Πές της, λοιπόν, πως τίποτε δεν την υποχρεώνει να μείνει μαζί μου. 'Αν θέλει, μπορεί να ειδοποιήσει τον άντρα της να ξαναγυρίσει κοντά της. Μά, μεταξύ μας, δεν αξίζει τον κόπο. Αυτός ο Φρέντ είναι ένας αξιοθρήνητος τύπος... 'Οποσδήποτε, στο χέρι της είναι να τον ξαναφωτάξει ή να μείνει μαζί μου... Στη δεύτερη περίπτωση, είμαι έτοιμος να την παντρευτώ μόλις πάρο το διαζύγιο της... 'Εξήγησε της όλα αυτά και πές της πως ποτέ δεν πέρασε η παραμικρή κακή σκέψη από το μυαλό μου. Το μόνο που θέλησα ήταν να την ελευθερώσω από τον άντρα της, που είναι ανόσιος γι' αυτήν και για κάθε γυναίκα...

Τα λόγια του μου έκαναν βαθεία εντύπωση.

— Να μείνεις ήσυχος, του είπα. Θα πω τα λόγια σου στη Μαόμα. Και είμαι βέβαιος ότι θα εκτιμήσει την πράξη σου. Γιατί η Μαόμα, το δυστυχισμένο αυτό θύμα του Φρέντ, έχει μεγάλη καρδιά.

Ο Λίντερ μ' ευχαρίστησε κι' έφυγε.

— Σου είμαι προκαταβολικά ευγνώμων, μου είπε.

Για να πω την αλήθεια, ήμουν ευχαριστημένος γι' αυτό που είχε κάνει ο Λίντερ. Ο Φρέντ, όπως τον είχε κατακτήσει το πιότιό και το παιχνίδι, δεν αξίζει πια για τη Μαόμα.

Το άλλο πρωί, ανέβηκα στο δωμάτιό της. 'Αλλά μόλις άνοιξα την πόρτα, αντίκρισα ένα ανατριχιαστικό θέαμα. 'Η Μαόμα ήταν ανάσκελα πάνω στο κρεβάτι της κι' έπλεε μέσα στο αίμα της. Ένα μαχαίρι ήταν μπλεγμένο στο μέρος της καρδιάς της.

Κατάλαβα άμέσως τα πάντα. Ο άθλιος Φρέντ είχε μετανοήσει γι' αυτό που είχε κάνει κι' είχε προτιμήσει να την σκοτώσει, για να μην αναγκασθεί να την παραδώσει σ' έναν άλλον...

Όταν έμαθε το τραγικό τέλος της Μαόμα ο Λίντερ λυπήθηκε κατάκαρδα. Είδη, για μια στιγμή, τα μάτια του να βουρκώνουν...

Έπειτα από κάμποσες μέρες, ένας φαρμακός βρήκε το πτώμα του Φρέντ να επιπλέει στα κύματα. 'Η αυτοκτονία του τον εξιλέωσε στα μάτια μου και μ' έκανε να καταλάβω πως ήταν καλύτερος από ό,τι είχα φαντασθεί... Γιατί, όμως, να σκοτώσει τη μικρή Μαόμα; Αυτό δεν θα μπορούσε να του το συγχωρήσω ποτέ...

ΡΑΜΟΝ ΑΓΚΟΥΙΛΕΡΑ

Μία νέα ποιητική βασιλεία του Κώχ

Κατά τον τελευταίο καιρό, παρατηρήθηκαν περιπτώσεις φυματικών, που φέρουν βακίλλους του Κώχ, μη παρουσιάζοντας καμιά αντίδραση στη στρεπτομυκίνη. 'Υποτιμάται ότι οι ασθενείς αυτοί μολύνθηκαν από βακίλλους προετοιμασμένους από φυματικούς, που είχαν υποβληθεί σε θεραπεία με στρεπτομυκίνη. Οι βακίλλοι αυτοί εξοικειώθηκαν στο φάρμακο και δεν αντιδρούν καθόλου σ' αυτό. Πρόκειται, δηλαδή, για μια νέα μορφή βακίλλων του Κώχ, που δεν επηρεάζονται από την στρεπτομυκίνη και από άλλα πιθανά αντιδωτικά. Για το λόγο αυτό, πολλοί επιστήμονες συστήνουν να μην γίνεται χρήση στρεπτομυκίνης έναντι των φυματώσεων, παρά μόνον σε περιπτώσεις απόλυτης ανάγκης. Το αντίθετο θα προκαλούσε τον σχηματισμό μιας νέας ποιικιλίας βακίλλων του Κώχ, που θα προσετίθεντο στους άρχικούς και θα έλαττωναν τις πιθανότητες θεραπείας των ασθενών.

— Θα παίξουμε τη Μαόμα για πέντε χιλιάδες δολάρια! είπε ο Λίντερ.

Σου μένει ακόμη κάτι, που αξίζει πιο πολύ από όλα τα άλλα.

Ο Φρέντ τον κύτταξε με μάτια που έλαμπαν.

— Για ποιο πράγμα μιλάς; ρώτησε.

— Για τη γυναίκα σου!

Ένας παίχτης, από τη στιγμή που θα υποδουλωθεί στο πάθος του, είναι ανίκανος πια να σκεφθεί και χάνει ολόκληρο το αίσθημα της αξιοπορείας.

Και σηκώθηκε από τη θέση του. Πηγαίνα στο δωμάτιό μου να πάρω τα πράγματά μου, είπε στο Λίντερ.

Ο Φρέντ κι' η Μαόμα έμειναν σε δυο δωμάτια στον επάνω όροφο του «Σμαράγδινου νησιού».

Η απουσία του Φρέντ δεν κράτησε περισσότερο από πέντε ή δέκα λεπτά. Όταν ξανακατέβηκε, κρατούσε μια μικρή βαλίτσα στο χέρι.

— 'Η Μαόμα κοιμάται, είπε στο Λίντερ. Κάμε μου τη χάρη να μη την ανησυχήσω.

Κλέφτες κι' άπατεώνες ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥΝ

«Ο «έρρος της νεότητος»
και οι «Λύκοι της Γαλλίας»

Όπως βεβαιώνουν όλες οι αστυνομίες του κόσμου, οι κλέφτες, οι λαθρέμποροι, οι άπατεώνες, οι πλαστογράφοι κι' οι άλλοι «έντιμοι επιχειρηματίες» αυτού του φουάμα-τος, δείχνουν τον τελευταίο καιρό μία πρωτοφανή πρωτοτυπία κι' εφευρετικότητα στη δράση τους. Ά-κόμη κι' ο Άρσεν Λουπέν θα ζή-λευε την τόσο γόνιμη φαντασία τους!

Πού όφειλεται αυτό το ανησυχα-στικό φαινόμενο; Ίσως στο ότι η δυστυχία κι' η ήθικη κατάρσις της μεσαίας τάξεως έκαναν πολλούς ανθρώπους με άναμφισβήτητη έξυ-πνάδα και με «θηλυκό» μυαλό να διαβέσσουν τα πνευματικά προσόντα τους στο πεδίο του έγκληματος.

Ποιάς συνθησιμένος λωποδύτης θα σκεπτόταν π.χ. να διαπράξει την κλοπή που έγινε στο Ίνστιτούτο Παστέρ των Παρισίων; Οι κλέφτες πήραν μόνο τα χαρτιά που περιεί-χαν το μυστικό ενός νέου «έρρου της νεότητος», μίας εφευρέσεως δη-λαδή που είχε κοστίσει αρκετά χρό-νια έρευνών στον ρωσικής καταγω-γής επιστήμονα δόκτορα Μπάρντακ. Σε λίγο καιρό δέ, εμφανίσθηκε στην αγορά ένα παρόμοιο «έλιξήριο», ά-πομιμήσις του κομμιμένου μυστικού.

Στην Ίταλία πάλι, τέσσερις δύ-τες έκλεψαν... ένα ολοκληρω αντι-τορπιλικό βυθισμένο στο λιμάνι της Νεαπόλεως! Βουτούσαν κρυφά στη θάλασσα, τις υδρίες, κι' άνε-βαζαν ένα - ένα τα κομμάτια αυ-τού του πλοίου, για να τα διαβέ-σουν έπειτα στη μαύρη αγορά. Συ-νέχισαν δέ επί πολύν καιρό αυτή τη δουλειά. Όταν ανακαλύφθηκαν την είχαν πιά σχεδόν τελειώσει.

Και μία άλλη όμως άσυνήθιστη κλοπή έγινε επίσης στην Ίταλία: Οι κλέφτες πήραν τα πρωτότυπα «άρνηκτες» 11 παλαιών φιλμ που είχε γυρίσει ο περίφημος τενόρος Μπενζαμίν Τζίλι. Στην άρχη, οι ταινίες αυτές είχαν πουληθεί 80 λί-ρες, κι' άργότερα είχαν χαρακτηρι-σθή άχρηστες. Σήμερα η αξία τους υπολογίζεται σε 12.000 λίρες.

Έξ άλλου το «κόλπο Σιτροέν» — όπως έπονομάσθηκε — έκαμε κρότο στη Γαλλία. Είχε γίνει γνω-στό ότι στην προσεχή Έκθεσι Αυ-τοκινήτων το εργοστάσιο Σιτροέν θα παρουσίαζε ένα μοντέλο, με μία τελειοποίηση της μηχανής, που θα κατατρόπωνε κάθε ανταγωνιστή του. Μία συμμορία λοιπόν κατέρωθε να μάθι σε ποιόν έξοχικό δρόμο θα δοκιμαζόταν ένα πρωί ένωρίς, αυ-τό το αυτόκινητο. Κρύφτηκε εκεί, κοντά, άρπαξε το αυτόκινητο, έξου-δετερώνοντας τους δυό έπιβάτες του, το άδηγησε σε μία έρημιά, ά-φαίρεσε το μοτέρ και το πήρε μαζί της, για να το άκριβοπώληση στους ενδιαφερομένους αντιπάλους του Σιτροέν.

Γάλλος ήταν επίσης κάποιος έ-πιτήδειος, που σκάρωσε μία πρω-

τότυπη άπάτη... με ποντικούς. Τα θηλυκά ποντικά άγοράζονται άπ' τα έπιστημονικά άγροαστήρια για πειράματα, σε τιμή είκοσαπλάσια άπ' τα άρσενικά. Κάποιος λοιπόν έξυπνος δημοσίευσε μία άγγελία ό-τι πουλούσε χονδρικός 5.200 θηλυ-κά ποντικά, προς 200 φράγκα τό ένα. Όταν παρουσιάστηκε ο άγο-ραστής τούδειξε 104 κιβώτια, πα-ραταγμένα στο διάδρομο ενός ξε-νοδοχείου. Καθένα τους περιείχε 104 ποντικά. Ο πωλητής άνοιξε το πρώτο, για να βεβαιωθεί ό πε-λάτης ότι τα ζώα ήσαν όλα θηλυκά.

Όταν όμως ο άγοραστής παρέ-λαβε τα κιβώτια, διαπίστωσε ότι τα υπόλοιπα 5.150 ποντικά ήσαν όλα άρσενικά! Στο μεταξύ, ο άπα-τεώνας είχε... κάμει φτερά, μαζί με τις 300.000 φράγκα που είχε πάρει για προκαταβολή!

Έξ άλλου, στην Άγγλία, κά-ποιος ζωέμπορος έξεπάτησε τό ύ-πουργείο Έπισιτισμού, προσφέρον-τάς του κάμπες σφαγμένες άγε-λάδες ως μοσχάρια. Για να έγε-λάσει τους άρμόδιους, είχε στερεώ-σει μέσα στο στόμα των ζώων δόν-τια — γαλαξίες, σαν αυτά που έ-χουν τα μοσχάρια! Ανακαλύφθηκε όμως το κόλπο του και καααα-σθηκε σε 12 μηνών φυλάκιση.

Έδώ πρέπει να προσθέσουμε ό-τι κι' οι Έλληνες δεν ύστερούν καθό-λου σ' εφευρετικότητα. Πρό έτών, κάποιος προμηθευτής του στρατού μας έπεχείρησε να έφοδιάση κάμ-ποσα άλογα μέ... τακούνια, κάτω άπ' τα πέταλά τους, έπειδή ήσαν λίγο κοντήτερα άπ' το ύψος που καθάριζαν οι όροι της προμηθείας!

Το ρεκόρ όμως της θρασύτερης άπάτης της έποχής μας άνηκει στην πολυθρόνη υποθέσι των «Λύκων της Γαλλίας». Τό 1945, έ-γιναν έπισήμως τα άποκαλυπτήρια μίας πλάκας, έντειχισμένης — με ιδιωτική πρωτοβουλία — ένα κτί-ριο μίας κεντρικής παρισινής πλα-τείας. Η έπιγραφή της έλεγε:

«Στό πέμπτο πάτωμα αυτού του σπιτιού ιδρύθηκε τον Ιούλιο του 1940, η όργάνωσις των «Λύ-κων της Γαλλίας», η πρώτη της Γαλλικής Άντιστάσεως, υπό την αϊγίδα των ένθέρμων πατριωτών Λανζ και Ζαν ντε Σύλβ».

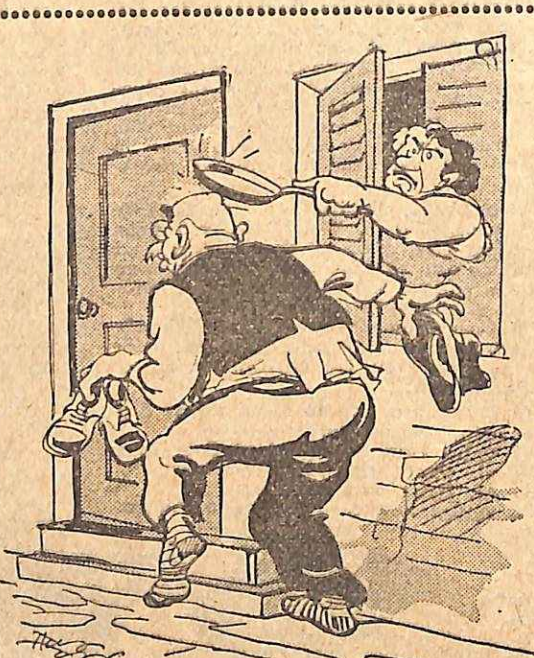
Άπό κάτω, μία μικρότερη άνα-θηματική πλάκα έγραφε: «Οι Λύ-κοι της Γαλλίας, στους πολυαριθ-μούς νεκρούς των».

Έπειτα από 5 δλόκληρα χρόνια, ανακαλύφθηκε ότι οι δυό «πατριω-τες» βρίσκονταν στη φυλακή, κατα-δικασμένοι για άπάτες! Γεννήθη-καν τότε ύπονοιες και για τους ύ-πόλοιπους «Λύκους», 13 έν όλω. Μία έρευνα λοιπόν άπεκάλυψε ότι άποτελούσαν μία σπείρα, που δεν είχε καμιά άπολύτως σχέση με την Άντίσταση, είχε όμως κερδίσει πε-ρισσότερα από 300 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα μέσα σε 5 χρόνια, πουλώντας πλαστά πιστοποιητικά «πατριωτισμού» σ' ανθρώπους που είχαν συνεργασθή σκανδαλωδώς με τους Γερμανούς!

Όσο αναπτύσσονται όλα τα μέ-σα, αναπτύσσονται και οι μέθοδοι των λωποδυτών και διαρρηκτών, των άπατεώνων και των πλαστο-γράφων. Είναι κι' άλλα πολλά τα «κόλπα» τους, που δεν έγιναν ακό-μα γνωστά.

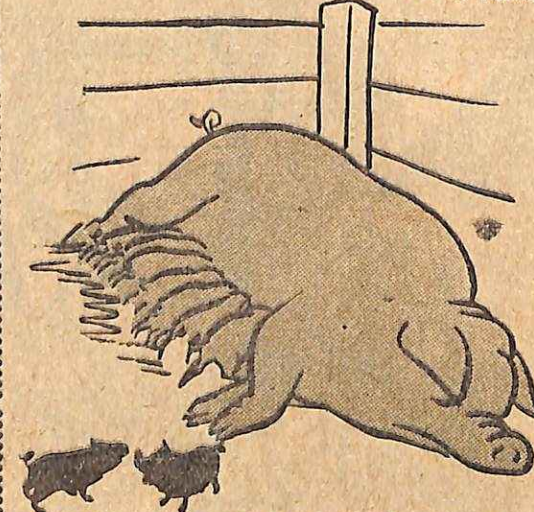
Τά παπούτσια που... μιλούν!

Μία Άμερικανική βιομηχανία λαν-σάρει ένα νέο τύπο υποδημάτων για παιδιά. Τό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους είναι ότι... μιλάνε, αναδίδουν, θηλαθή, διαφόρους διασκεδαστικούς ήχους όταν τό παιδάκι περπατά.

Αϊφινδισμός!

(Τού Π. Παυλίδη)

Πάμε κάπου άλλου, που να μην έχη τόσο συνωστισμό!...

ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΥΤΗΣ

— Θα βάω τό ξυπνητήρι να χτυπήση λίγο άρ-γότερα, γιατί θα έχης ανάγκη από περισσότερο ύπνο ύστερα από την ένόχλησι που σου κάναμε!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΓΚΑΝΓΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΪ'Σ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Έξω ή πόρτα χαλάει τον κόσμο. Άπ' τό φρενοκομείο του δόκτορος Τράβερ δραπετεύει μία έπικίνδυνη τρελή, η άρσενική Κάρλ, έγγονη του πολυκατομυριούχου Χάρρυ Σουφολντ που πέθανε πρό έτους και την άφησε κληρονομή του. Είδοποιείται ό σέρι-φης της περιφέρειας Κάμπ και ύπο-σχεται να βρή την Κάρλ πριν δημε-ρώση. Μέσα στη βροχή η Κάρλ σταματά ένα φορτηγό αυτοκίνητο το ό οδηγός του Νικ την παίρνει μαζί του, χωρίς να ύποπτεύεται με ποιά έχει να κάνει. Ο Νικ είναι κατακόπας. Βυθίζεται στον ύπνο και παίρνει η Κάρλ τό βολάν. Προχωρούν στην πλαγιά ενός βουνού, πάνω από τρο-μερούς γκρεμούς. Η καταιγίδα υαί-νεται. Έξαφνα ό Νικ αντίλαμβάνεται ότι τους κυνηγάει μία άσυννομηκή μοτοσυκλέτα και θέλει να σταματή-σουν. Η Κάρλ του επιτίθεται, τον τυφλώνει με τό νύχια της, περνούν πάνω άπ' τον άστυνομικό και πέφτουν στο γκρεμό. Άπ' τον ίδιο δρόμο περ-νά την άλλη μέρα μία Μπουικ. Πάνω σ' αυτή βρίσκονται οι άδελφοί Στέβ και Ρού Λάρεν. Βλέπουν σε μία στροφή τό γκρεμισμένο φορτηγό και καταβάνουν να βοηθήσουν τους έπι-βάτες του. Ο άσφίρ είναι νεκρός. Η Κάρλ τραυματισμένη κι' άναίσθητη. Την παίρνουν μαζί τους και τη μετα-φέρουν στο άλκοποδοτροφείο του Στέβ, στα Γαλλία Βουνά. Η Κάρλ συνέρ-χεται εκεί, να δεν θυμάται τίποτα.

Ο άδελφός του Στέβ, ό Ρού είναι έπικίνδυνος γκαγκστερ. Η Κάρλ τού άρρίσει και τό λέει στο Στέβ, που γίνεται έξω φρενών γιατί άγαπά τη νέα. Περνούν μερικές μέρες. Η Κάρλ έχει χάσει τελείως τη μνήμη της. Οι δυό άδελφοί δεν μαντεύουν ποιά είναι. Μία νύχτα ό Ρού δεν συγ-κρατείται πιά. Ο Στέβ κοιμάται. Τρυπώνει στο δωμάτιο της Κάρλ, την άγκαλιάζει και θέλει να τη φιλήση... Ο Στέβ ξυπνάει από τρομερή κραυ-γή. Και βλέπει ότι λίγο να μπαίνη ό Ρού καταματωμένος! «Μέ τυφλώσε η Κάρλ!» τού λέει. Η νέα φτάνει στη βεράντα, γυμνή ως τό μέση, μ' ένα ύσος άλλοκοτο που κάνει τό Στέβ ν' άνατριχιάση.

— Νά, ήρθα... Οά σου πλύ-νω τα μάτια. Έχουν αίματα. Γι' αυτό δεν βλέπεις.

— Είμαι στραβάς, σου λέω! Βόγγησε ό Ρού. Μη μ' άφίνης, Στέβ. Με κυνηγάνε. Οά με σκο-τώσουν. Άν καταφέρουν να μ' ανακαλύψουν! Κι' είμαι έντε-λώς άνυπεράσπιστος. Δεν μπο-ρώ πιά να γλυτώσω μόνος μου.

— Ποιάς σε κυνηγάει; ρώ-τησε ό Στέβ, χύνοντας συγ-χρόνως χλιαρό νερό μέσα σε μία λεκάνη.

— Οι Σουλλίβαν! μουρμού-ρισε ό Ρού, ψαχουλεύοντας του κάκου για να βρη τό χέρι του άδελφού του. Δεν τους ξέρεις, έσύ! Κανείς δεν τους ξέρει! Κάνουν τη δουλειά τους κρυ-φά... Είναι πληρωμένοι φονε-δες! Ο Μπέρνι, ό «Τραπεζί-της», τους έχει βάλει να με ξεκαίνουν!

— Δεν θά σε βρουν εδώ! είπε ό Στέβ. Είσαι άσφαλισμέ-νος. Στάσου να σου πλύνω τα υατία. Ίσως να πονέσης λι-γάκι...

— Μη μ' άγγίξεις! φώναξε ό Ρού, παραμερίζοντας. Δεν μπορώ πιά ν' άνθεξω στον πό-νο!

— Ο Στέβ περίμενε. Κι' όταν ήσυχασε κάπως ό άδελφός του, τον ρώτησε:

— Τι της έκαμες, της Κά-ρολ;

— Τίποτε! Ήθελα να πάω να τη βρώ... μου τόπει! Μ' ά-φισε να την άγκαλιάσω! Ύ.

4ον

Μά εκείνη είχε γαθή κι' όλας στο κοντύνο δάσος, μ' άπίστευτη ταχύτητα.

Ο Στέβ έμενε διστακτικός, μη ξέροντας τί να κάνει. Τά βογγητά όμως του άδελφού του τον έκαναν να ξαναγυρίση στο διάδρομο.

— Ήσυχασε λιγάκι, διάδο

ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ
RIDA
ΠΡΑΝΤΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΛΗ 4 ΤΗΛ 26 125

στερα, δεν ύπόρεσα πιά να ξεκολλήσω από πάνω της. Τί δύναμη που είχε! Με κρατούσε άπ' τό λαιμό... Με δάγκωσε στο στόμα! Ήταν φοβερό... τα μάτια της γυάλιζαν! Πά-λεψα για να της ξεφύγω... κι' έκείνη μου άρρωσε τό πρό-σωπο με τό νύχια της! Κάτι νύχια σαν της τίγρεως... Ή-ταν τρελή... αληθινό θηρίο!

— Τη φόβισες, είπε ό Στέβ με σφιγμένη καρδιά. Σου τό-χα πη έγώ να μην τριγυρίζης γύρω της.

— Άν έρθουν τώρα οι Σ υ λ-λίβαν... τί θά κάνουν; Δεν θά τους άφίσης να με σκοτώσουν, Στέβ... δεν είν' έτσι;

— Ο Ρού άνακάθισε κι' έψα-ξε κάτω άπ' τό μαξιλάρι.

— Νά, πάρε τό ρεβόλβερ μου, πρόσθεσε. Πυροβόλησε μό-λις τους δής... Οά τους άνα-γνωρίσεις άμέσως...

— Καλά, καλά, ήσυχασε... είπε ό Στέβ μ' άνυπομονησία. Δεν έχεις να φοβηθής τίποτε εδώ.

— Δεν τους ξέρεις, σου λέω! Είναι φονιάδες έξ έπαγ-γέλματος! Ποτέ δεν άφίνουν να τους ξεφυγη έκείνους που ανέλαβαν να σκοτώσουν... Κι' ό Μπέρνι τους κατοπληρώνει...

— Οά με βρουν, έρώ καλά πώς θά με βρουν!...

— Μά γιατί; ρώτησε ό Στέβ. Για ποίο λόγο θέλουν να σε σκοτώσουν;

— Ο Ρού τόν άρπαξε άπ' τό σασκάκι κι' άπάντησε:

— Ο Μπέρνι κι' έγώ είχαμε ληστέψει κάποια μεγάλη Τρα-πέζα. Έγώ, λοιπόν, τόσκασα μ' όλα τα κλεμμένα. Μ' είχε έκμεταλλευθή ό Μπέρνι πολλές φορές ως τότε, κι' είχε κάνει όρκο πώς θά μου τό πλήρωνε!...

Τσέτωσα λοιπόν άπ' αυτή τη δουλειά είκοσι χιλιάδες δολλα-ρια. Μά ό Μπέρνι έβαλε τους Σουλλίβαν να κανονίσουν τό λογαριασμό μου. Ξέρεi καλά πώς θά με ξεκαίνουν!

— Μπά, δεν θαρθουν να σε ζητήσουν εδώ πάνω, επανέλα-βε ό Στέβ.

— Οά με βρουν! βόγγησε ό Ρού. Νάχης πάντα τό ρεβόλ-βερ έτοιμο... και να πυροβο-λήσης άμέσως... Μαιάζουν σαν κορακία... σαν δυό άπαισία κο-ρακία!...

— Ξαπλώσου τώρα να καθα-ρίσω τα αίματα, τον δέικοψε ό Στέβ αναγκάζοντάς τον ν' άνακαλύψει...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

Οι Σουλλίβαν προσπαθούσαν να βρουν μίαν αντικαταστή-τρια της. Μά, με τη μικρή πληρωμή που πρόσφεραν, δεν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν καμ-μία νέα γυναίκα πρόθυμη να αντιμετώπιση τον κίνδυνο των μαχαίριων, άλλα και της έρω-τικής πολιτορίας τους έξω άπ' την...

δρα της δουλειάς. "Αρχισε λοιπόν να τους κουράζει η ρουτίνα της δουλειάς και διήλθαν στο θιασάρχη τους ότι ήθελαν να φύγουν. "Εκείνος όμως αρνήθηκε να τους λύσει απ' το συμβόλαιό τους. Τον νούμερό τους — τους είπε — αποτελούσαν το κυριότερο του προγράμματος. Κι' αυτή ήταν η άλλη βία.

"Ετσι, κάποιο βράδυ, ο Μάξ βρήκε τη λύση όλων των προβλημάτων τους: πέταξε επίτηδες ένα απ' τα μαχαίρια που πάνω στο ζωντανό στόχο! Και το όπλο κάρωσε τη νέα γυναίκα στο έλλο, τραπώντας της το λαιμό... "Ετσι τελείωσαν νούμερο και συμβόλαιο μαζί... Μάλιστα, ο Μάξ απόρησε πώς δεν του είχε έρθει νωρίτερα στο νου μια τόσο απλή εμπνεύσι...

Ο ίδιος συνέλαβε και μίαν άλλη ιδέα: να γίνουν «ονομάδες» εξ επαγγέλματος. "Ο βάναος εξασκούσε μια αληθινή γοητεία απάνω του. Του φαινόταν πως εξισωνόταν με το Θεό, αν αφαιρούσε τη ζωή ενός ανθρώπου. Και θεωρούσε τον έναν-τό του ανώτερο απ' τους κοινούς θνητούς. "Επιθυμούσε εξ άλλου να γίνει πλούσιος μια και καλή. Είχε βαρεθεί πια τη μέτρια ζωή του τσίρκου.

Σκέφθηκε λοιπόν πως υπάρχουν τόσο άνθρωποι — άντρες και γυναίκες — που επιθυμούν

ν' απαλλαγούν από κάποιον έχθρο. Κατά τη λογική του, ένας φονιάς επαγγελματίας θα- ναν... ευεργέτης της κοινωνίας!

"Εξ άλλου, θαχε μεγάλες πιθανότητες να μην τον υποπτευθούν καν, εφόσον δεν θα μπορούσαν να βρουν τα αίτια ενός φόνου που θα γινόταν υπό τέτοιες συνθήκες. "Αν προετοιμαζε κι' εκτελούσε καλά κάθε εγκλήματά του, δεν θα διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

Ο Φράνκ δέχθηκε εύνοια το σχέδιο του «αδελφού» του. Το δικό του μυαλό δεν ήταν πολύ γόνιμο σε ιδέες, ενθουσιαζόταν όμως εύκολα. Ο Μάξ ήξερε πως δεν θα μπορούσε να βοηθ καλύτερο συντάκτη.

"Ετσι λοιπόν, οι δύο τους φρόντισαν να διαδώσουν ότι αναλαμβάναν να «εκτελέσουν» 3-ποιοδήποτε, αν πληρώνονταν 100 χιλιάδες δολάρια, κι' άλλα 100 δολάρια για τα έξοδα τους κάθε βδομάδα. Σάστισαν δε κι' οι ίδιοι με την επιτυχία που σημείωσε η εμπνεύσι τους σε ώριμους κύκλους, και με τον αριθμό των αποστολών που τους ανέθεσαν εύθυσ άμεσως.

Από τότε, ταξίδευαν απ' τη μια ως την άλλη άκρη της χώρας, με μια δυνατή μαυρή «Πα- κάρ». Ήσαν αληθινά δυο άπαι- σια κοράκια, πούφερναν μαζί τους το θάνατο όπου πήγαιναν, μέσα στη σιωπή και στο μυστήριο...

Ποτέ δεν τους ανακάλυπταν. "Η αστυνομία τους άγνοούσε, γιατί τα θύματά τους δεν τολμούσαν να ζητήσουν την προστασία των αρχών. Κάποτε, ο ενδιαφερόμενος μωρίζονταν τον κίνδυνο και ζητούσε να κρυφτεί. Μά αυτό δεν στενοχωρούσε δι- όλου τους Σουλλίβαν. Ήσαν το ίδιο γι' αυτούς αν αναζητού- σαν και κυνηγούσαν το θύμα τους, ή αν σταματούσαν με το αυτοκίνητό τους μπροστά στο σπίτι του και τον σκοτώναν στο κατώφλι της πόρτας του.

Ζητούσαν μόνο, μια φωτο- γραφία του, με τ' όνομα και την τελευταία διεύθυνσή του. "Από εκεί και πέρα, ήταν πια δική τους δουλειά να τον ανα- καλύψουν.

Δεν είχαν μεγάλες ανάγκες. Τους έπαρκουσαν λοιπόν με το παραπάνω τα 100 δολάρια που παίρναν για εβδομαδιαία έξοδά τους. Δεν άγγιζαν ποτέ τις 3 χιλιάδες δολάρια. Τη- βάζαν κατά μέρος, για την ή- μερα που θα παύαν να «δου- λεύουν». Σκόπευαν να ιδρύσουν τότε μια μεγάλη πτηνοτροφική επιχείρησι — γιατί είχαν κι' οι δύο μανία με τα πουλερικά.

Ο Μπέρνι ο «Τραπεζίτης» είχε επικοινωνήσει μαζί τους, αφού ο Ρού είχε κρατήσει για τον εαυτό του όσα είχαν κλέ- ψει μαζί απ' την Τράπεζα, κι' είχε εξαφανισθεί. Οι Σουλλίβαν δέχθηκαν όμως γι' αμοιβή τους 5 χιλιάδες δολάρια. Γιατί έ- κριναν ότι αφού ο Μπέρνι, που είχε στην υπηρεσία του τσούρος και τσούρες κακούργους, είχε απο- παθήσ' αυτούς, σήμαινε πως θεωρούσε τη δουλειά δύσκολη κι' επικίνδυνη. Για κάθε ένδε- χόμενο λοιπόν, άπαιτσαν να πληρωθούν με ειδική ταρίφα...

"Η δυσκολία, ήταν βέβαια, να ξαναβρούν το Ρού. Γιατί εί- χε προειδοποιηθεί πως τον κυ- νηγούσαν οι Σουλλίβαν, κι' εί- χε χαθεί άμεσως από τα μέρη όπου συχνάζε συνήθως. Μετά τη σχετική έρευνα εξακρίβωσαν

πως είχε φύγει απ' τη Ν. "Υ- όρκη. Παρακολούθησαν τα ίχνη του ως το σταθμό Πενσυλβα- νίας.

"Ήταν μια δύσκολη δουλειά, όχι όμως και για τους Σουλ- λίβαν, τους τόσο εξασκημένους στο ανθρωποκτονήγι. Αυτοί φρόντιζαν, για να βρουν γρή- γορα το θύμα τους, να μάθουν τις συνθήκες τους, τη διεύθυ- σι των συγγενών του, το όνομα της φιλενάδας του — αν είχε. Αφού συγκέντρωναν όλες αυτές τις πληροφορίες, δεν έ- μενε παρά να κάνουν λίγη υπο- μονή. "Αργά ή γρήγορα, θα βρι- σκαν τον άνθρωπό τους!

Δεν δυσκοιλήθηκαν να μά- θουν ότι ο Ρού είχε έναν αδελ- φό, που εργαζόταν τον περα- σμένο χρόνο στο Κάνσας Σί- τυ, ως πράκτωρ ασφαλείων. Πήγαν άμεσα σ' αυτή την πό- λι. Κι' εκεί έμαθαν ότι ο Στέβ Λάρσον είχε εγκαταλείψει τις ασφάλειες, για να ιδρύσει ένα αλμπουδοτροφείο. Κανείς όμως δεν ήξερε πού βρισκόταν αυτή ή επιχείρησι του.

"Επί μια ολόκληρη βδομάδα, οι Σουλλίβαν έμεναν με βαρ- διες κλεισμένοι στο δωμάτιο του ξενοδοχείου τους, τηλεφω- νώντας σ' όλα τα καταστήμα- τα που πουλούσαν είδη χρησί- μων για τη κτηνοτροφία, για να μάθουν τη διεύθυνσι του Στέβ Λάρσον. Προφασίζονταν πως

ήσαν συμβολαιογράφοι και πως αναζητούσαν το Λάρσον επειδή είχε κληρονομήσει ένα μεγάλο ποσό.

Τέλος, έπειτα από πολλές προσπάθειες, η ύπομονή τους ανταμείφθηκε: "Ενα κατάστι- μα του Μπόννερ Σπρίνγκς εί- χε προμηθεύσει στο Στέβ Λάρ- σον διάφορα υλικά. Κι' έδωσε ευχαρίστως τη διεύθυνσί του.

Τρεις ημέρες αργότερα, ένα βράδυ, μια μεγάλη μαύρη Πα- κάρ σταματούσε στο Πόιντ Μπρέζ, μια μικρή πόλη που ά- πειχε περίπου 20 μίλλια απ' τα Γαλάζια Βουνά.

Οι Σουλλίβαν κατέβηκαν απ' τ' αυτοκίνητο και μπήκαν σ' ένα έρημο μπάρ. "Η συνη- θεία τους να έμφανίζονται πάντα μαζί στη σκηνή, τους έκανε να εξομοιώνουν τις κινή- σεις και τις χειρονομίες τους, έτσι που ο ένας φαινόταν σαν σκιά του άλλου. Τράβηξαν λοι- πόν άμεσως την προσοχή, με τα μαύρα ρούχα τους και με το θεατρικό εκείνο αυτοματι- σμό τους. "Όσοι τους έβλεπαν, δοκίμαζαν την όριστη έντυπω- σι ότι είχαν το Θάνατο γι' ά- οράτο σύντροφό τους...

"Αφ' ότου περνούσαν για ά- δελφοί στο τσίρκο, είχαν φρον- τίσει ν' αποκτήσουν κάποια ε- μοιότητα μεταξύ τους. "Υστε- ρά, άφισαν κι' οι δύο μουστά- κι, όμοια κομμένο, και μαλλιά κοντά.

Μά η ομοιότητά τους σταμα- τούσε ως εκεί. Ο Μάξ ήταν λίγο καλύτερος απ' το Φράνκ κι' είχε πρόσωπο στενό και χλωμό, με λεπτά χείλη. Ο Φράνκ, παχύς και λυμφατικός, είχε μύτη γαμψή και πλατιά χείλη, που συνήθιζε να τα υ- γραίνει με τη γλώσσα του κά- θε φορά που πρόκειτο να μι- λήσει. Τα μάτια του έλαμπαν σαν μικρές μπαλλές από ά- χατη.

Κάθισαν κι' οι δύο στα ψη- λά σκαμνιά του μπάρ κι' ά- κοιμούνταν στον πάγκο τα γαν- τοφορεμένα χέρια τους. Ο Μπάρμαν τους κτύπησε και συλ- λογίστηκε πως έμοιαζαν με μαυροπούλια... "Όσο τους χαμογέλασε, από επαγγελμα- τικό καθήκον, και τους ρώτησε: — Τί θα πίνουν οι κύριοι; — Δυο λεμονάδες, είπε ο Μάξ με τη γλυκιά και ψιλή φωνή του.

Ο Μπάρμαν τους σεβρίρησε. Καθώς απομακρυνόταν ύστερα ο Μάξ τούκανε νόημα πως ήθε- λε να του μιλήσει.

— Πως τα περνάτε εδώ; τον ρώτησε, κυττάζοντάς τον με τα ανέκφραστα μάτια του. Πέστε μας κανένα νέο. Είμαστε ξε- νοί...

"Η πόλι μας είναι ανάστα- τη, απάντησε εκείνος. Αύριο θα τ' αναφέρουν όλες οι εφημερί- δες στην πρώτη σελίδα τους! Τ' άκουσε πού τώλεγε κάποιος δημοσιογράφος.

— Τί συνέβη δηλαδή; ρώτη- σε μ' ενδιαφέρον ο Μάξ.

— Μια τρελή τσόκασε απ' την κλινική του Γκλέντιου. Και φαίνεται πως έχει κληρονομή- σει 6 εκατομμύρια δολάρια! — Πού βρίσκεται αυτή ή κλινική;

— Πέντε μίλια μακριά από δώ, στο δρόμο του Οκβίλ. "Ενα καμινίον πήρε τη μικρή. Τό βρήκαν όμως αναποδογυ- ρμένο, ένα μίλι έξω απ' την πόλι μας. Φαίνεται πως ή τρελ- λή σκότωσε το σωφρέ.

— Δεν την ξαναβρήκαν; ρώ- τησε ο Φράνκ, αποτελειώνοντας τη λεμονάδα του και σκουπι-

ζοντας το στόμα του με την ανάποδη του χερσιού του.

— Δεν τ' πιστεύω. Ψάχνουν πάντα. Οι αστυνομικοί βρι- σκονται εδώ απ' το πρωί. Ποτέ δεν είδα τόσο πολλούς!...

— Μά πως γίνεται να ή- σα λεφτά μια τρελή; ρώτησε ο Μάξ.

— Τα κληρονομήσε απ' το Χάρρυ Σούφολντ. Είνε εγγονή του... "Αν δεν την βρουν μέσα σε δυο βδομάδες, δεν θα μπο- ρούν πια ύστερα να την ξανα- κλείσουν στο φρενοκομείο. Ε- ται είνε ο νόμος... Θα πάρη τό- τε στην κατοχή της όλη την κληρονομία, δίχως να μπορή πια κανείς να την εμποδίση. Νά γιατί γίνεται ίσως φασα- ρία.

— Είνε επικίνδυνη αυτή ή τρελή; είπε ο Μάξ.

— Ο Μπάρμαν κούνησε ζωηρά το κεφάλι του.

— Καί βέβαια! απάντησε. Σκοτώνει!...

— Μπορείτε να μας την πε- ριγράψετε; Γιατί ίσως να τη βρούμε τυχαίως...

— Λένε πως είναι κοκκινο- μάλλα και λεπτοκαμωμένη. Έ- χει ένα σημάδι από πληγή στ' αριστερό της χέρι.

— Θα μπορέσουμε έτσι να την αναγνωρίσουμε, αν τη δού- με, είπε ο Φράνκ.

Άφισε ένα δολλάριο πάνω στον πάγκο. "Υστερα ρώτησε με ύφος αδιάφορο:

— "Υπάρχει στην περιφέ- ρειά σας κανένα αλμπουδοτρο- φείο;

— Βέβαια. "Η φέρμα της 'Α- σμενίας 'Αλεπούς, του Στέβ Λάρσον, πάνω στα Γαλάζια Βουνά.

— Είνε μακριά από δώ;

— Ός 20 μίλλια.

— Ο Μάξ κτύπησε το ρολοί του. "Η ώρα ήταν 9 1/2.

— Εμπνευσάστε αλμπου- δοτόμαρα, έζηγησε. "Ισως έχει να μας πουλήση κάμποσα αυ- τός ο Λάρσον. Θα πάμε να τον επισκεφθούμε.

Ο Μπάρμαν τους κτύπησε μ' απορία, γιατί δεν του φαινό- νταν έμποροι γουναρικών. "Εκεί- νοι τόν χαϊρέτησαν και τράβη- ξαν προς την πόρτα. Στο κα- τώφλι σταμάτησαν μια στιγμή, κι' ο Μάξ ρώτησε:

— Είνε μόνος του εκεί πά- νω αυτός ο Λάρσον;

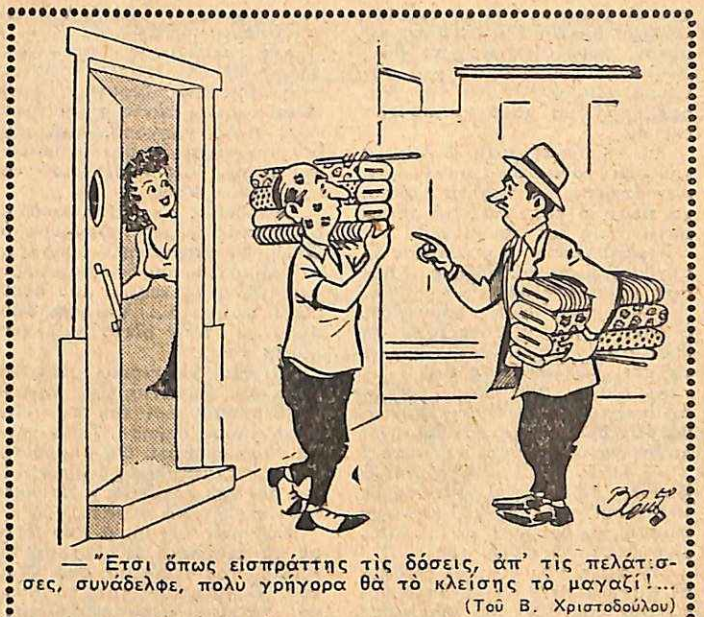
— Θέλετε να πητε αν κάνη ολόμοναχός τη δουλειά του; Ναι, βέβαια... αλλά έχει κά- ποιον μαζί του, τούτο τον και- ρό. Τους είδα να περνάει από δώ, πριν από όχτώ μέρες.

Οι Σουλλίβαν έμειναν άπα- θείς. Ο Φράνκ χαιρέτησε τον Μπάρμαν. Και γύρισαν σ' αυ- τοκίνητό τους.

Ο Φίλ Μάγκαρθ, άκουμπι- σμένος σ' ένα δέντρο, τους κτύπησε ν' απομακρυνονται. "Εσπρώξε προς τα πίσω το καπέλλο του και μπήκε στο μπάρ, απ' όπου μόλις είχαν βγεί εκείνοι.

— Τί νέα, Τόμ; είπε, πέ- φτοντας σ' ένα κάθισμα. Σου- χει περισσέψει ούισκυ; Έχω κέ-

ΔΙΣΑΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
"Η πρώτη επίσκεψις δωρεάν.
Με «κλειστό» μηχανισμό βρο- χέων κυμάτων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πανο- ραίου, λυτίνων, φακίδων και πύ- σσας των τριχών της κεφαλής με ακτίνες ultra - Violet από του ΑΙ- σθητικού δερματολόγου "Ιατρού ΑΝΔΡΕΑ Ο ΧΡΥΣΗ "Οδός Νι- κης 13 Τηλ 29548

— "Ετσι όπως εισηπράττης τις δόσεις, απ' τις πελάτισ- σες, συνάδελφε, πολύ γρήγορα θα τ'ο κλείσεις τ'ο μαγαζί!... (Του Β. Χριστοδούλου)

φι ν' αδειάσω όλη την κάβα σου!

— Καλημέρα, κύριε Μάγ- καρθ, απάντησε ο Μπάρμαν μ' ένα χαμόγελο. Καμιά είδησι απ' την τρελή!...

— Τίποτ' άκούη! δήλωσε ο δημοσιογράφος, γεμίζοντας το ποτήρι του απ' τη μαύρη υπο- τίλεια που είχε βάλει μπροστά του ο Μπάρμαν.

— Τώρα μόλις διηγήθηκα αυτή την ιστορία σε δυο πελά- τες πουταν εδώ. Τους είδατε; Αυτοί με μαύρα...

— Ναι!

Ο Μπάρμαν δίστασε λίγο κι' έβγαλε το κεφάλι του.

— Δε μου γέμισαν τ'ο μά- τι... Λένε πως έμπορεύονται γουναρικά.

— Μπάρ! άπόρησε ο ρεπόρ- τερ, ανασηκώνοντας το κεφάλι του μ' ενδιαφέρον. Όσο έμπο- ρεύονται αυτοί γουναρικά, τό- σο είμαι εγώ Κινέζος!... Τους έχω δη τρεις φορές μέσα σε δυο χρόνια. Καί, κάθε φορά, πέθανε κάποιος, δολοφονημέ- νος εκεί που βρισκόταν... Πως σου φαίνεται αυτό;

Ο Μπάρμαν τόν κτύπησε μ' έκπληξι.

— Τί έννοείτε; ρώτησε.

— Όχι! φώναξε. Πάντως, κάτι τέτοιοι τύποι δεν δεχνιούνται εύκολα... "Εχεις άκούσει ποτέ να μιλάνε για τους άδελφους Σουλλίβαν;

— Δεν πιστεύω!

— "Ισως να ήην ύπάρχουν... Μά λέγεται πως είνε επαγγελ- ματίες φονιάδες. Όταν κάνουν επίσκεψι σε κάποιον, πάει φα- ρνικά στα θυμαράκια!... "Υπο- ψιάζομαι λοιπόν πως είνε αυτοί οι δυο με τα μαύρα... Μά τί ήθελαν να μάθουν;

— Ζητούσαν πληροφορίες για τ'ο Στέβ Λάρσον. Ρώτησαν αν ζούσε μόνος.

— Αυτός πούχει το αλμπου- δοτροφείο, πάνω στα Γαλάζια Βουνά;

— Άκριβώς! Είνε ένα πρώ- τος τάξεως παλληκάρι. Ψώνι- ζει από δώ ούισκυ. "Ερχεται μια φορά τ'ο μήνα σχεδόν... Τόν είδα πριν από μια βδομάδα, αλλά δεν έμυηκε στο μαγαζί. Ήσαν περαστικός, μαζί με κά- ποιον άλλον.

— "Ετσι; Κι' οι δυο ξένου ρωτούσαν γι' αυτόν;

— Ο Μπάρμαν κούνησε κατα- φατικά τ'ο κεφάλι του.

— Νομίζετε ότι... άρχισε να

λέη.

— Δεν νομίζω τίποτε, τόν διέκοψε ο δημοσιογράφος. Προσπαθώ να βρώ κάτι ένδια- φέρον, για να τ'ο γράψω και να τ'ο προσφέρω στους άχορ- ταγους αναγνώστες! Πως έχω βαρεθεί αυτή τη ζωή!

Ο δημοσιογράφος τράβηξε προς την πόρτα. Στο κατώφλι, σταμάτησε, γύρισε πίσω και πρόσθεσε:

— Άκουσε, Τόμ! είπε. Μη βγάλης τσιμουδιά για όλ' αυ- τά! "Ετσι!...

★

Τα βλέφαρα του Ρού ήσαν τόσο πρησμένα, ώστε δεν μπο- ρούσε να καταλάβη ο Στέβ αν είχαν πάθει πραγματικά τα μά-τια του. Κατάφερε πάντως να σταματήσει την αιμορραγία και τακτοποιήσει τον άδελφό του στο κρεβάτι, όσο καλλί- τερα μπορούσε.

— Πως να φάσω για την Κά- ρι!... τού είπε όταν τελείωσε. Δεν μπορώ...

Μά ο Ρού τόν διέκοψε:

— Όχι! φώναξε, άνακαθί- ζοντας. Δεν μπορείς να μ' άφί- σης μόνο... "Ισως νάνε αυτή κρυμμένη κάπου εδώ κοντά, πε- ριμένοντας να φύγης για ναρ- θή να μ' άποτελειώση!

— Φτάνει! φώναξε ο Στέβ με θυμύ. "Αποφάσισα να φύ- γω. Τελείωσε! Καλά θα κά- νης να σταματήσεις τις κλά- ψες!

— Στέβ! "Όχι, Στέβ!...

Ο Ρού λαχάνιαζε και ψα- χούλευε γύρω του.

— Είνε επικίνδυνη... τραλί- ζε. Θα σε σκοτώση. Θα σε γρατσουνίση και σένα!...

Ο Στέβ κτύπησε έξω στη σεληνοφάντιση νύχτα. Δεν εί-χε πολλή διαθέσι να χαθή στο σκοτεινό δάσος... δεν μπορούσε όμως ν' άφιση την Κάρολ να γυρίζη στις έρημιες. "Επρεπε να προσπαθήση να τη βρη... Σουλλογίζοντας την έκφρασι της ύπουλης πονηρίας που είχε δι- ακρίνει στο πρόσωπό της, την άλλη νύχτα...

Κτύπησε τ'ο άξιοθρήνητο, μα- ταιμένο έρείπιό, που τόν ικέ- τευε να μη φύγη. Κι' ανατρι- χιάσε άδελά του... "Αν ή Κά- ρολ ήταν αληθινά επικίνδυνη... Τρελλή!... "Αν τ'ο χτύπημα στο κεφάλι της είχε σαλέψει τα λογικά...

Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν! "Η τρέλλα είνε μια άρρώστεια

κληρονομική. Δεν άρκει ένα χτύπημα στο κεφάλι, για να κάμη τόν άνθρωπο φονιά. Σί- γουρα θα την είχε ξετρελλάνει ο φόβος... Αυτή ήταν ή έξηγη- σι! Πρώτα ο οδηγός του καμιο- νιού, που της είχε έπιτεθή, κι' ύστερα ο Ρού... Τ' άείζαν κι' οι δυο τους, αυτό που έπαθαν! Μά αυτοί δεν διέτρεχε τέτοιο κίνδυνο, εφόσον δεν θα την τρώ- μαζε.

— Φεύγω, Ρού... είπε, βά- ζοντας τ'ο ρεβόλβερ στο χέρι του άδελφού του. Νά, πάρε, αυ- τό. "Αν την άκούσης να γυρί- ζη, πυροβόλησε στον άέρα, και θάρθω άμέσως. Δεν θα πάω μακριά.

Ντύθηκε βιαστικά, μη δίνον- τας πια προσοχή στις διαμαρ- τυρίες του Ρού.

— Δεν θα ξαναγυρίσης! βόγγησε εκείνος. Είμαι βέβαιος πως δεν θα ξαναγυρίσης. Σί- γουρα, κάπου εδώ είνε κρυμμέ- νη, αυτή!... Θα σε σκοτώση, Στέβ! Δεν ξέρεις τί δύναμι πού έχει... Καί τότε τί θ' άπο- γίνω εγώ; Είμαι πια άνίκανος για κάθε τί! Δεν μπορώ να δώ τίποτε!...

"Ανακάθισε στο κρεβάτι του και ούρλιασε:

— Είμαι στραβός, Στέβ! Μείνε μαζί μου! Μη μ' άφήνης, για τ'ο Θεό!...

— Θα σωπάσης πιά; είπε ο Στέβ, έκνευρισμένος. "Εσύ τό- θελες και τόπαθες. Κανέναν δεν σου φταίει!

Πήρε ένα ήλεκτρικό φανάρι και βγήκε στην αούλη. "Όλα φαίνονταν ήσυχα. Τό φεγγάρι έλαμπε πάνω από τις κορυφές των πεύκων. Στη γη, οι σκιές ήσαν πυκνές.

Ο Στέβ δεν είδε πουθενά τ'ο Σπότη. Κι' έννοιωσε ένα δυ- σάρεστο συναίσθημα μοναξιάς. Κατέβηκε ως τη λίμνη κι' έμει- νε άκίνητος στην όχθη της, με τ' αυτή τεταμένη, προσπαθών- τας να διαπεράσει τ'ο πηχτό σκοτάδι τού δάσους.

«Εκεί θα πήγε — έλεγε με τ'ο νου του. Μήπως με παρα- μοινει τώρα, κρυμμένη σε καμ- μιά γωνία;...»

"Ακολούθησε τ'ο μονοπάτι, δίπλα στη λίμνη. Ξαφνικά, ά- κούσε θόρυβο από ένα κοντινό δέντρο. Σταμάτησε, άπότομα, με καρδιοχτύπι. "Ενα πουλί φτερουγίζει μέσα απ' τη φυλ- λωσιά και πετάξε πάνω απ' τη λίμνη.

Ο Στέβ άνάσανε μ' άνακού- φισι. "Ενοιώθη μια τρομερή νευρική υπερέντασι.

Τώρα τ'ο μονοπάτι άπομα- κρυνόταν απ' τη λίμνη και χωνόταν σαν φειδί στο σκοτει- νό δάσος. Ο Στέβ κοντοστά- θηκε πάλι, διατάζοντας ν' άφί- ση τ'ο φως τού φεγγαριού και να χαθή στο μαύρο εκείνο λα- βύρινθο.

— Κάρολ! φώναξε δυνατά. Είμ' εγώ, ο Στέβ! Πού είσα- στε, Κάρολ;

Τού απάντησε μόνον ή ήχώ,

"CONSTANCE BENNETT,"
Τα άγνα άμερικανικά καλ- λυντικά που κατέκτησαν τόν γυναικείον κόσμον για τα άποτελέσματά των. Κρέμα ήμερας - νυκτός - ντεμακι- γιάζ - ρυτίδων - άκτινοδο- λίας προσώπου, πούδρα, Γάλα Καλλούνης.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΠΑΝΤΟΥ

ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ
Θ' άποκτήσετε ΔΙΑΡΚΗ ΝΕΙΑΤΑ ΝΕΑΝΙΚΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ αν χρησιμοποιήτε τα βιτα- μινούχα Καλλυντικά
ΓΑΛΑΚΤΩΜΑΤΑ KISS-ME
VITAMIN D - U.S.A
Γιατί ΟΣΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΜΕ ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ στο KISS-ME τ'ο όφείλουν.

Μελεφώρη ά γνωστός οίκος
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΖΙΩΓΑ
εις τ'α πολυτελή διαμερί- ματα της νέας Πολυκατοικίας
ΠΕΤΡΑΚΗ 26 - ΤΗΛ. 33.643
ΔΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τι ωρέσει να γνωρίζη κάθε γυναίκα
"Η σύγχρονη, ή μοντέρνα γυ- ναίκα πρέπει να γνωρίζη ότι ο καθηγητής "Υγιεινής και Καλλύ- ης των Παρισίων ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ ΣΥΝΙΣΤΑ:

- 1) Την Βιταμινούχον κρέμα νυκτός ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ που διατρεί το πρόσωπο απαλό σαν βελούδο και τ'ο καθιστά λείο και νεανικό καθώς και την ιδεώδη κρέμα της ήμερας δια τ'ο όμαλόν στρώσιμο της πούδρας.
- 2) Την πούδρα ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ που άφομοιούται άμέ- σως και καθιστά την επιδερμίδα άρσσηρή και βελούδινη.
- 3) Την Μπριγιαντίνη ΝΤΟ- ΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ που μαλακώνει, στίλβώνει και ύποβοηθεί τα μαλ- λιά. Παρασκευάζεται εις 5 άπο- χρώσεις ειδικώς για κάθε χρώμα μαλλιάς.
- 4) Τα εξαίρετα κραγιόν ΝΤΟ- ΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ έλαφρά και άνε- σίτηλα.
- 5) Τό ΓΑΛΑ και την ΛΟΣΙΟΝ Ντεμακιγιάζ ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟ- ΜΑΣ, που έχουν θαυμασίαν ά- πόδοσιν.
- 6) Την παγκοσμίου φήμης δ- δοντόκρεμα ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ.
- 7) Τις ποσίγναστες εφιαλτο- μένες ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΛΟΙΠΟΝ, Ω- ΡΑΙΕΣ ΜΟΥ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕ- ΣΠΟΙΝΙΔΕΣ, μη παραλείπετε να χρησιμευήτε μόνον καλλυν- τικά ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ για να διατηρήσετε την όμορφή σας.

1 ενική αντιπροσωπεία: Καπι- νιαρέας 35. Τηλ. 24-801. "Αθή- ναι.

Κομπιναιζόν
Ζέρσου-Κλός
10.000 — 30.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ζπ' την άλλη πλευρά της λίμνης:

«Πού είσαστε, Κάρολ;...»
Ήταν μιά φωνή αδύνατη, σαν υπερφυσική, που φαινόταν πως τον εירανεύονταν.

Προχώρησε μέσα στο σκοτάδι. Τώρα δεν μπορούσε πια να διακρίνει τίποτε, κι' αναγκάστηκε ν' ανάψει -ο φανάρι του. Οι δυνατές ακτίνες του φωτίσαν το στενό μονοπάτι. Από πάνω του, τα κλαριά των πεύκων φαινόταν σαν ν' απειλούσαν να πέσουν άπάνω του, να τον πνίξουν... Συνέχισε ωστόσο το δρόμο του, σταματώντας κάπου - κάπου για ν' ακούση.

Ξαφνικά, δοκίμασε την έντοπιώς πως δεν ήταν πιά μόνος, πως κάποιος τον κατασκοπεύει! Γύρισε μ' ένα πήδημα κι' έψαξε με το φως του φαναριού του τα γύρω δέντρα και τα χαμόκλαδα, αλλά δίχως να βρη κανένα.

—Εδώ είσαστε, Κάρολ; φώναξε, με φωνή λίγο τρεμουλιαστή. Είμαι ο Στέβ. Σας περιμένω, Κάρολ! Έλατε λοιπόν!

Μιά σκιά ξεπρόβαλε ξαφνικά από ένα βάλανο, πίσω απ' την πλάτη του, και γλυστρήσε άθροβα προς το μέρος του.

Ακούγοντας να σπάει ένα ξερόκλαδο, κοντά του, ο Στέβ γύρισε άμεσως προς τα κει το φως του φαναριού του. Κι' έμεινε άποσβολωμένος, βλέποντας μπροστά του έναν άνθρωπο με μαύρα ρούχα και μ' ένα μεγάλο ρεβόλβερ στο χέρι. Ήταν ο Μάξ Σούλλιαν.

—Ψηλά τα χέρια, Λάρσον, πρόσφερε ήσυχα.

Συγχρόνως δυο χέρια, από πίσω, ψαχούλευαν τις τσέπες του. Ρίχνοντας μιά ματιά πάνω απ' τον ώμο του, ενόρασε ένα παγωμένο ρίγος στη ραχοκοκκαλιά του. Είχε ιδη και δεύτερον άγνωστο με μαύρα: το Φράνκ.

«Τα δυο κοράκια... οι Σούλλιαν!» είπε με το νου του, κι' ένοιωσε να στεγνώνη ο λαιμός του.

Ωστόσο ρώτησε κατορθώνοντας να διατηρήση ήρεμη τη φωνή του:

—Ποιοι είσαστε σείς;

—Σκασμός! τον διέκοψε ο Μάξ, κολλώντας το ρεβόλβερ στα πλευρά του. Μόνο εμείς θα μιλάμε... Ποιά είναι αυτή η Κάρολ; Τί γυρεύεις εδώ;

—Είπε μιά φίλη, που μένει στο σπίτι μου, εξήγησε ο Στέβ. Ψάχνω να τη βρω.

Ο Μάξ κι' ο Φράνκ κυττάχτηκαν. Έπειτα ο πρώτος ρώτησε μαλακά:

—Είπε κι' ο Ρού σπíti σου; Ο Στέβ δίστασε. Μά δεν θα ώφελοσε σε τίποτα να πη ψέμματα... Οι Σούλλιαν μπορούσαν να βεβαιωθούν, πηγαίνοντας ως το σπίτι...

—Ναί, είπε.

—Φύλα τον έσύ, αυτόν, Φράνκ, είπε ο Μάξ. Έγώ αναλαμβάνω το Ρού.

—Κι' η μικρή;

—Αν δεν φανή, δεν μάς ενδιαφέρει. Αν πάλι ανακατευτή στη δουλειά μας, ξερούμε να την κάνουμε να κάτση φρόνιμα... Πάρ τον μαζί, αυτόν.

Κι' ο Μάξ άπομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα προς το σπίτι.

Ο Φράνκ έσπρωξε το Στέβ με την κάννη του ρεβόλβερ του.

—Προχώρει, δίχως σκέρτα! του είπε ξερά. Και κυττά μη βγάλης τσιμουδιά, όταν φτάσουμε κοντά!... έκτός αν θες ν' αυτοκτονήσης.

Ο Στέβ υπάκουσε. Ήταν

σχεδόν βέβαιος ότι οι δυο κουρβόι θα τον ξεπερβέυαν κι' αυτόν, αφού σκοτώναν το Ρού. Δεν άνησυχούσε όμως για τον εαυτό του, αλλά για την Κάρολ... Τί θα γινόταν ύστερα εκείνη;

Με τη σκέψη αυτή, ο λαιμός του σφιγγόταν από συγκίνηση. Δεν έπρεπε, με κανένα τρόπο, να πέση ή κοπέλλα στα χέρια αυτών των δυο κακούργων!

—Γιατί δεν μάς αφήνετε ήσυχους; διαμαρτυρήθηκε. Δεν σας κάνω τίποτα!

—Βούλωσ' το! μούγκρισε ο Φράνκ. Μη χειροτερεύεις τη θέση σου! Έμεις δεν τάχουμε με σένα, αλλά με το Ρού.

—Μά τί σας έκαμε; ρώτησε ο Στέβ. Αν θέλετε λεφτά, θα σας δώσω εγώ. Δεν υπάρχει λόγος να σκοτώσετε γι' αυτό...

—Μας πλήρωσαν, είπε ο Φράνκ. Κι' αφού μάς έχουν πληρώσει, πρέπει να κάνουμε σωστά τη δουλειά μας! Αυτή είναι πάντα η αρχή μας.

Η φωνή του έδειχνε άποφασιστά αμετακλήτη. Κι' ο Στέβ κατάλαβε πως δεν θα ώφελοσε σε τίποτα η συνηγορία του για τον αδελφό του. Έξακολουθώντας λοιπόν να προχωρή, με την έντοπιώς πως ζούσε έναν εφίαλτη άπαίσις και πραγματικό.

Είπε από μακριά τη μεγάλη μαύρη Πακάρ των Σούλλιαν, με το καπό της γυρισμένο προς τα κάτω, προς την κοιλάδα.

«Αν μπορούσα να πηδήσω μέσα, θα τους ξέφευγα!...» είπε με το νου του. «Οσο είναι το Ρού όμως, είναι αδύνατον να τον βοηθήσω...»

—Οχι, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για τον αδελφό του. Ο Μάξ τον είχε δη κι' όλες απ' την άνοιχτη πόρτα της βεράντας, ξεπλωμένο στο κρεβάτι του, με το ρεβόλβερ σφιγμένο στη φούχτα του.

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

Ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, έλαφρός σαν σκιά. Τα παπούτσια του με τις ελαστικές σόλες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο...

Ο Ρού παραφύλαγε πάντα, με τα νύχτα τεντωμένα και το λαιμό σφιγμένο από φόβο. Αφουγκραζόταν, προσπαθώντας να συλλάβη τον παραμικρότερο θόρυβο... Περίμενε κάθε στιγμή πως θα ξεπρόβαλε μέσα απ'

τό σκοτάδι η Κάρολ, για ν' τον άποτελειώση!

Δεν σκεπτόταν πια τους Σούλλιαν. Ήταν βέβαιος πως τους είχε ξεφύγει. Γιατί αυτοί έκαναν πάντα τη δουλειά τους πολύ γρήγορα. Μιά και δεν τον είχαν λοιπόν ανακαλύψει ακόμη, δεν έπρόκειτο να τον βρουν ποτέ.

Απορούσε κι' άνησυχούσε, βλέποντας πως άργουσε ο Στέβ. Θα ξαναγύριζε άραγε;... Τα μάτια του δεν πονούσαν πια, αλλά το κεφάλι του ήταν βαρύ, ασήκωτο... Υπέφερε από φόβο κι' από οίκτο για τον εαυτό του...

Ο Μάξ γλυστρήσε άθροβα μέσα στο δωμάτιο. Είπε το ρεβόλβερ στο χέρι του Ρού και χαμογέλασε σκληρά. Πήγε κοντά στο κρεβάτι. Θα μπορούσε να τον ξεπερβέυη άμεσως! Μά δεν του άρεσε να πεθαίνουν έτσι εύκολα τα θύματά του!...

Κάποια στιγμή, ο Ρού άφισε το ρεβόλβερ κι' έπιασε το κεφάλι του άναμεσα στα χεί του. Ο Μάξ πήρε τότε το όπλο και τάρκρυψε στην τσέπη του.

Έπειτα περίμενε, με τα μάτια καρφωμένα στο Ρού, για ν' άδη ποιά βάταν η αντίδρασή του όταν θ' αντίλαμβανόταν πως είχε χαθεί το ρεβόλβερ.

Έπειτ' από μερικές στιγμές, ο Ρού άπλωσε το χέρι του προς το μέρος όπου είχε άφισε το όπλο. Ψαχούλεψε με τα δάχτυλά του δεξιά κι' άριστερα. Μουρμούρισε κάτι, άνάμεσα στα δόντια του κι' έψαξε παντού στο κρεβάτι.

Στην αρχή, ήταν κάπως ήρεμος, λέγοντας με το νου του ότι το ρεβόλβερ είχε γλυστρήσει πάνω στα σκεπάσματα. Όσο όμως δεν τόδρισκε, ταρζόταν και ψαχούλευε πιο νευρικά. Στο τέλος, ανακάθισε, με το πρόσωπό του βρεγμένο από κρύο ιδρώτα.

Ο Μάξ πήρε σιγά - σιγά μιά καρέκλα, την έβαλε κοντά στο κρεβάτι, και κάθησε δίχως θόρυβο. Πώς διασκεδάσε, βλέποντας να μεγαλώνη ο πανικός του Ρού... καθισμένος τόσο κοντά στο θύμα του, δίχως εκείνο να ύποψιάζεται την παρουσία του!

Θάψανε στο πάτωμα... μουρμούρισε ο Ρού.

ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΗ
ΖΗΝΩΝΟΣ 34, Τηλ. 52-890
Γραφείον Έγγραφών:
ΠΕΙΡΑΙΑΣ 6.

Αναλαμβάνομε με συμφωνητικόν δια την τελείαν εκμάθησιν ΚΟΠΤΙΚΗΣ των κοριτσιών σας εντός 2 μηνών.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, όδός Κρήτης 6 (πάρδος Λιαίων πλατεία Βαθς). Δέχεται καθ' έκστην. Τηλεφωνόν 52-869.

ΕΠΙΠΛΑ

Με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75 — Τηλ. 55-638

Ένα μοναδικό βερνίκι για τα παπούτσια σας

Κάμελ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

ΚΑΡΤΑ

Έσκυψε και ψαχούλεψε το πάτωμα της κάμαρας, δίπλα στο κρεβάτι.

Ο Μάξ, άκίνητος, με τα γαντοφορεμένα χέρια του πάνω στα γόνατά του και το πηγούνι του άκουμπημένο στο μαύρο κασκόλ του, παρακολουθούσε κάθε κίνηση του τυφλού, με κάποια περιέργεια.

Καθώς έψαχνε έτσι ο Ρού, τα δάχτυλά του άγγιξαν την άκρη του παπουτσιού του Μάξ. Σταμάτησαν άμεσως, ξαναγύρισαν προς τα πίσω, άργά τώρα και διστακτικά, άγγιξαν πάλι το παπούτσι κι' ανέβηκαν ως το γύρισμα του παντελονιού... Ανατρίχιασε τότε κι' έσφιξε τα δόντια του, άναπνέοντας λαχανιασμένα.

Κάποιος καθόταν κοντά στο κρεβάτι του!

Τράβηξε άπότομα το χέρι του κι' άκούμπησε στον τοίχο για ν' άνασκηκώη.

—Ποιος είν' εκεί; ρώτησε με βραχνή φωνή.

—Οι Σούλλιαν, άπάντησε μαλακά ο Μάξ.

Ο Ρού έμεινε για λίγο κολλημένος στον τοίχο, κατάχλωμος, με την άναπνοή του κομμένη. Ο ιδρώτας έσταζε από το μέτωπό του στον έπίδεσμο που του σκέπαζε τα μάτια.

—Στέβ! ούρλιασε έξαφνα. Γρήγορα, Στέβ! Βοήθεια!...

Δεν μπορεί να σε βοηθήσει ο αδελφός σου, του έπλε ο Μάξ σταυρώνοντας τα πόδια του. Τον έχει στο χέρι ο Φράνκ. Κανείς δεν μπορεί τώρα να σε γλυτώσει. Ηρθαμε για να σε συγυρίσουμε!

Μά δεν θα σκοτώσετε έναν άνθρωπο τυφλό! τραύλισε ίκετευτικά ο Ρού! Είμαι τυφλός... Κυττάχτε με! Δεν βλέπετε την κατάντια μου; Δεν αξίζω πια για τίποτα...

Ο Μάξ κύτταξε τον έπίδεσμο των ματιών του.

—Βγάλε αυτό το κουρέλι, έπλε. Δεν κολλάει ή ψευτιά σου.

Μά είνε αλήθεια! φώναξε ο Ρού, σφιγγοντας άπελπισμένα τις γροθιές του. Δεν μπορώ να το βγάλω... Θα τρέξουν πάλι αίματα!

Ο Μάξ γέλασε σαρκαστικά, έχωσε το δάχτυλό του κάτω απ' τον έπίδεσμο και τον τράβηξε άπότομα.

—Άς τρέξουν!... έπλε.

Ο Ρού ούρλιασε απ' τον πόνο.

Καλή διασκέδασι! φώναξε ειρωνικά ο Φράνκ απ' τη βεράντα.

Ο Μάξ κύτταζε τώρα με κατάπληξι τα μάτια του Ρού.

—Για κύττα δώ, Φράνκ... έπλε. Τούχουνε βγάλει τα μάτια!

Καλλίτερα, άπάντησε ο άλλος αδιάφορα. Μάς γλυστάν απ' τον κόπο να τού τα βγάλουμε μεις.

Μά αξίζει τον κόπο να το δης, έπέμεινε ο Μάξ γελώντας.

Βαρυέμαι τώρα... έπλε ο Φράνκ. Βρήκαμε την ήσυχία μας εδώ, έγώ κι' ή παρέα μου.

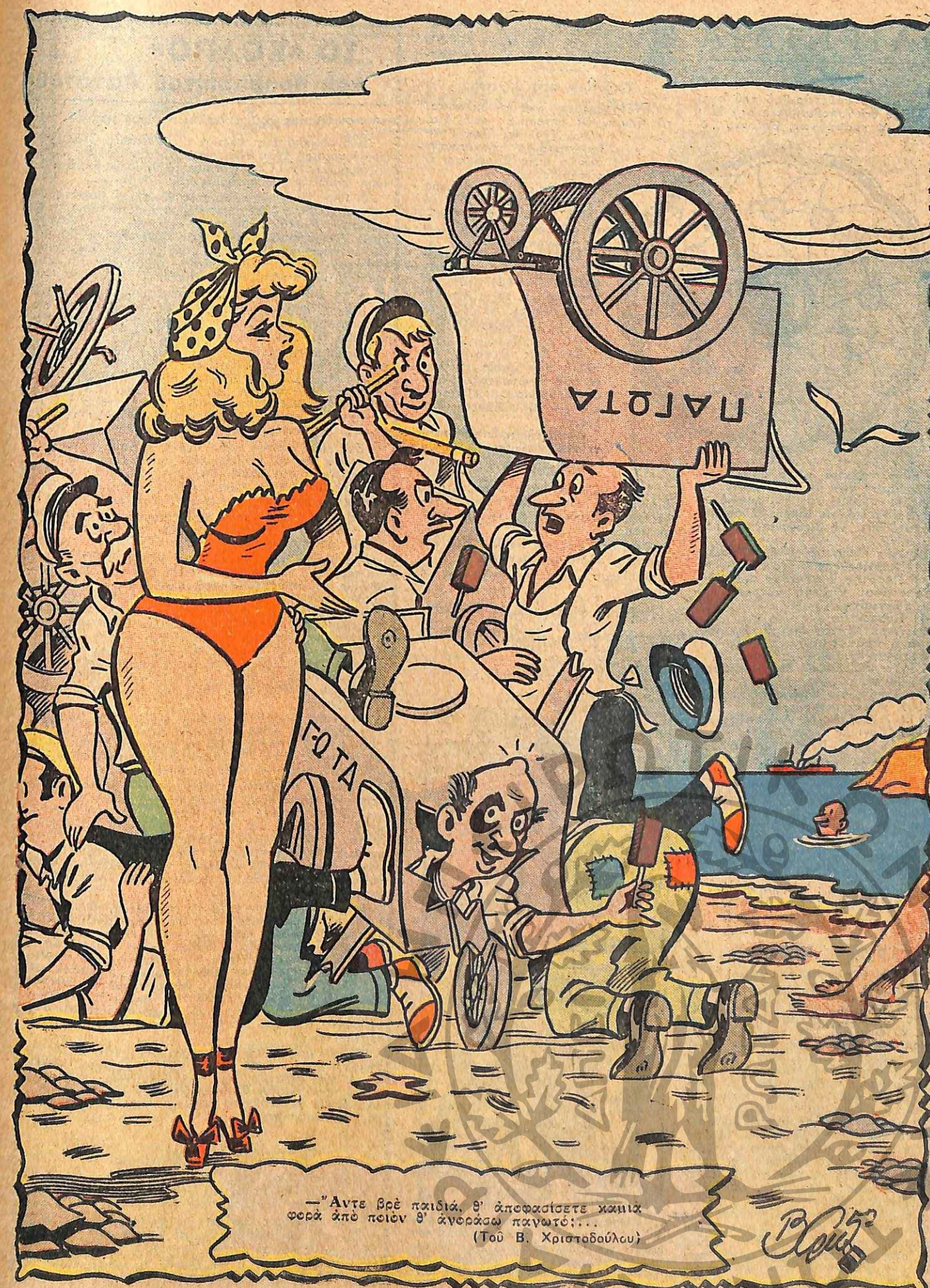
Τα χόλια σου, κακομοίρη μου! φώναξε ο Μάξ, χτυπώντας φιλικά στον ώμο το Ρού. Πως τόπαθες αυτό;

Έκείνος προσπάθησε ν' άρπάξη το γαντοφορεμένο χέρι του, αλλά δεν το κατάρθωσε.

Με στράβωσε μιά τρελή! μουρμούρισε.

—Ποιά; ρώτησε ο Μάξ, με μιά ξαφνική λάμψη στα μάτια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

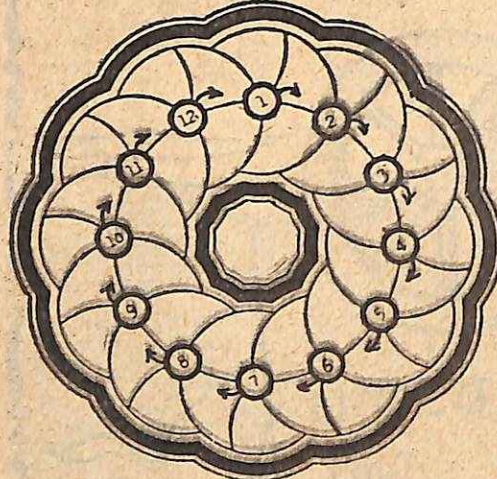

—Αντε βρέ παιδιά, θ' αποφασίσετε και να φορά από ποιόν θ' αγοράσω πανατό;...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλολέξο

Γράψτε από κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη των πέντε γραμμάτων, βάζοντας ε-

να μόνο γράμμα μέσα στην κάθε υποδιαίρεση του μικρού κύκλου. Ο αριθμός πάντα από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και ακολουθείτε τη διεύθυνση που δείχνει αυτό.

- 1) Δεν έχουν ίδιες διαστάσεις.
- 2) Αρχιέρεις των Ιουδαίων.
- 3) Ποσότης ή μέγεθος που χρησιμοποιείται για τη μέτρηση άλλων πραγμάτων.
- 4) Πρόσωπα.
- 5) Αποτελείται από οκτώ πρόσωπα ή πράγματα.
- 6) Αγρίμι.
- 7) Τα πληρώνουν οι ταξιδιώτες.
- 8) Μεγάλη.
- 9) Αποτελούν φτηνό φαγητό.
- 10) Άνεκτικότες.
- 11) Χώρα της Ν. Α. Ασίας.
- 12) Εθνικός ευεργέτης.

K. N. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Κρυπτογράφοι

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό:
1 2 3 4 5 6 7 8 9 : Ιστορικός.
2 1 7 8 9 : Ποταμός της Γερμανίας.
3 8 7 : Προϊόν ζωού.
4 6 7 6 8 9 : Είχε πενήντα κόρες.
5 3 4 5 8 7 : Αντισηπτικό.
6 2 7 5 8 7 : Ζωο (καθ.).
7 6 5 : Καταφύγιο.
8 2 7 5 9 : Κατοικίδιο πτηνό.
9 6 7 5 9 : Ξύλο.

Το διαλεγμένο χαρτί

Παίρνετε μια τράπουλα και την δίνετε να την κρατά κάποιος. Ζητάτε κατόπιν από ένα άλλο πρόσωπο να διαλέξει ένα χαρτί από τη μέση της τράπουλας, να το δείξει στους άλλους, εκτός από σας, και να το βάλει στο κάτω μέρος της τράπουλας. Εκείνος που την κρατούσε την αφήνει κατόπιν πάνω στο τραπέζι. Ένας τρίτος θεατής κόβει την τράπουλα. Την δίνετε κατόπιν σε τέταρτο που βγάζει ένα-ένα τα χαρτιά και τα ρίχνει πάνω στο τραπέζι, ώστε να τα βλέπουν όλοι. Μόλις εμφανιστεί το χαρτί που διαλέξε ο δεύτερος φίλος σας, του το υποδεικνύετε άμεσα.

Εξηγήστε: Παίρνοντας την τράπουλα για να την δώσετε στον πρώτο, κυττάξετε επιτηδεια, χωρίς να σας αντιληφθούν, το χαρτί που υπάρχει από κάτω. Έτσι όταν ο τέταρτος θεατής γυρίζει τα χαρτιά ένα-ένα, το διαλεγμένο χαρτί είναι το άμεσως επόμενο από εκείνο που

έχετε κυττάξει, δεδομένου ότι το απλό κόψιμο της τράπουλας δεν αλλάζει καθόλου τη σειρά των χαρτιών.

Ταξίδια στη θάλασσα

Ενδιαφέρεστε για τη θάλασσα, τα πλοία, τα ιστορικά ταξίδια, κλπ.; Τότε θα ξέρετε πιθανότατα να απαντήσετε σωστά στις παρακάτω ερωτήσεις:

- 1) Ποιο είναι σήμερα το μεγαλύτερο εμπορικό πλοίο: το «Σατούρνια», το «Κουην Ελίζαμπετ» ή το «Κουην Μαίρη»;
- 2) Ποιο ήταν το πρώτο ατμόπλοιο που διέπλευσε (1818) τον Ατλαντικό: το «Ανατόλ» των «Ηλίων», το «Σαβάνα» ή το «Μεγάλη Αντί»;
- 3) Πώς λεγόταν το πλοίο στο οποίο επέβαινε στο πρώτο ταξίδι του ο Κολόμβος: «Πίντα», «Νίνα» ή «Σάντα Μαρία»;

Απαντήστε όσο μπορείτε το πιο γρήγορα.

Ερωτήσεις

- 1) Ανάλογα με τις σωματικές διαστάσεις τους, ποια έχουν μεγαλύτερες στερνικές; τα πουλιά ή τα έντομα;
- 2) Ποια είναι τα πουλιά που κόλυμπανε αλλά δεν πετάνε;
- 3) Πόσο μακριά ακούγεται η βροντή;

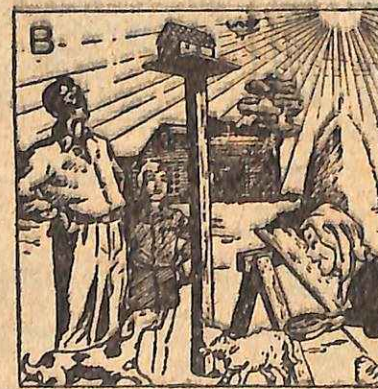
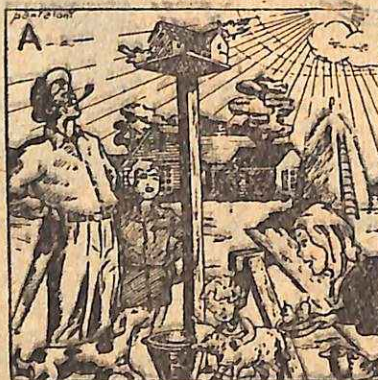
Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

—Τι γίνεται, Έλενιτσα, είδες αν είναι έτοιμο επί τέλους;

—Ποιό, μαμά;

—Αυτό που σου είπα!...

Τι λείπει;

Κυττάξετε προσεκτικά τις δύο αυτές εικόνες και προσπαθήστε κατόπιν να βρείτε ποιες είναι οι 13 μικρολεπτομέρειες που ένα υπάρχουν στην πρώτη δεν βρίσκονται στη δεύτερη.

Οι λύσεις στη σελ. 75

ΤΟ «ΚΟΛΠΟ» του προπονητή του δανάτου

Ουσίες που παχύνουν τους μύς

Ένα συνηθισμένο «κόλπο» της αλεπούς, όταν βρεθεί σε κρίσιμη θέση, είναι «να κάνει την ψόφια». Αυτό το ξέρουν καλά οι κυνηγοί και το θεωρούν ως μία ακόμη απόδειξη της πονηρίας της.

Ο ίδιος όμως «προπονητής θανάτου» παρατηρείται και σε άλλα ζώα, όπως π.χ. στο «όπιοσσο» της Αμερικής ή στον αγριόσκυλο «ντίγκο» της Αυστραλίας. Αναφέρονται περιπτώσεις κυνηγών που άφισαν ένα «ντίγκο» με το κεφάλι μισοκομμένο, θεωρώντας τον ψόφιο, και τότε άλλο πρωί δεν τον βρήκαν πια εκεί, γιατί τη νύχτα κατάφερε να σαρβή ως τη φώλιά του.

Αλλά και τα πουλιά καταφεύγουν συχνά σε αυτή τη μέθοδο. Μια κουκουβάγια, που την κράτησαν αιχμαλωτισμένη επί 15 ώρες, παρίστανε την ψόφια κάθε φορά που την πλησίαζε κανείς.

Ακόμη περιεργότερες περιπτώσεις παρατηρούνται στα έρπετα. Ο διάκερμις «Αμερικανός ζωολόγος» Τόμας Μπαρμπόρ περιγράφει σε ένα βιβλίο του τις συνήθειες μιας σαύρας του Καγκό, που όταν κινδυνεύει γυρίζει ανάσκελα, δαγκώνει με το στόμα της το ένα από τα μπροστινά της πόδια και μένει τελείως ακίνητη σε αυτή την παράξενη στάση!

Ένα είδος φιδιού πάλι, πέφτει ανάσκελα, ανόγει το στόμα του και κρεμάει έξω τη γλώσσα του, έτσι που φαίνεται σαν ψόφιο. Το μόνο... λάθος που κάνει, είναι ότι, αν το γυρίσει κανείς μπρούμυτα, αυτό σπεύδει να ξαναπαρή την ανάσκελη στάση!

Έξ αλλού, ένας πελώριος βάτραχος της Ισημερινής Αφρικής μένει σε όπια θέση τον βάλει κανείς, για να φαίνεται ψόφιος.

Μια ακρίδα της Νικαράγουας μεταχειρίζεται το ίδιο τεχνάσμα για τη σωτηρία της απ' τα χέρια μυρμηγκιών, που προχωρούν κατά μυριάδες, σαν ένας τρομερός στρατός, μη αφήνοντας τίποτε ζωντανό στο πέρασμά τους... Ακόμη και τα θηλαστικά έντομα δεν μπορούν να γλυτώσουν σε τέτοια περίπτωση, γιατί καταβροχθίζονται απ' τα πουλιά, που ακολουθούν πάντα τις αμετρήτες ορδές των μυρμηγκιών, ξεροντας πως θα βρουν λεία. Μόνο ένα είδος ακρίδας καταφέρνει συνήθως να σωθεί με την τελική ακινησία. Τα μυρμηγκία περνούν από πάνω της χωρίς να την αντιληφθούν.

Οι Ινδοί δαμαστί φιδιών ξέρουν την τέχνη να προκαλούν ένα είδος υπνωτικής ακινησίας στις κόμπρες, με μια ελαφρύ πιεση σε ώριμο σημείο πίσω απ' το κεφάλι τους. Το έρπετο γίνεται τότε αλύγιστο σαν ραβδί και μένει έτσι επί αρκετή ώρα.

Αλλά κι οι κόττες «υπνωτίζονται» εύκολα, αν τις κρατήσει κανείς χαμηλά ανάσκελα για λίγη ώρα, δίχως να τις σφίγγει πολύ. Καθώς τις αφήνει έπειτα σιγά-σιγά, οι μύς τους χαλαρώνονται και παραλύουν. Το αποτέλεσμα αυτό επιτυγχάνεται γρηγορότερα, αν η κόττα βρίσκεται πάνω σε ένα περιστρεφόμενο δίσκο. Επίσης, οι σαύρες και οι βάτραχοι μπορούν να υπνωτισθούν με την ίδια μέθοδο του ελαφρύ ανασκελά.

Για να εξηγήσουν αυτά τα φαινόμενα, μερικοί φυσιοδίφες παραδέχονται ότι υπάρχουν στα νευρικά κέντρα ορισμένων ζώων κάποιες ουσίες, οι οποίες μπορεί να μεταβληθούν σε «τραπιδία» σε άλλες ουσίες που προκαλούν παράλυση. Η μεταβολή αυτή γίνεται με τη νευρική διέγερση που δημιουργεί η επαφή του χεριού μας. Οι νέες ουσίες φέρνουν άμεσα συσπάσεις των μυών και καταληπτική άκαμψια. Κατόπιν όμως διαλύονται σιγά-σιγά, η καταστροφή από ορισμένα «ένζυμα» του σώματος, κι έτσι παύει η ενέργειά τους.

Άλλοι όμως επιστήμονες παραδέχονται αυτή την εξήγηση μόνο για τα έρπετα και τα έντομα. Προκειμένου για ανώτερα ζώα, για θηλαστικά, πιστεύουν ότι ο προπονητής θανάτου είναι ένα τεχνάσμα τους, στο οποίο καταφεύγουν έκτακτα, για να γλυτώσουν απ' τον κίνδυνο.

Έκρυβε τα χρόνια του

Κάποια Λίλιαν Άρλεν Μπούσερ, στο Κάνσας Σίτυ των Ηνωμ. Πολιτειών, νέα γυναίκα 18 ετών, ζήτησε να χωρίσει απ' τον άντρα της, που είναι... 83 ετών! Θα την έδικαιωνε καθόλου, αν ήθελε το διαζύγιο; Ο σίτιος της τεραστίως διαφοράς της ηλικίας τους. Ο λόγος όμως που το ζήτησε, ήταν διαφορετικός! Επειδή ο άντρας της... της έκρυβε 5 χρόνια του, της έλεγε δηλαδή πως ήταν μόνο 78 ετών!...

Οι κόρες του πραγματευτή

Το παρκαμυθάζει σας

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε σε ένα μακρινό χωριό ένας πραγματευτής με τη γυναίκα του και τις τρεις κόρες του που ήταν πολύ ξιπαμένες και ήθελαν να παντρευτούν βασιλόπουλα!...

Ένα πρωινό η πρώτη κόρη ξεκίνησε να πάει να φέρει νερό απ' το πηγάδι, όταν βλέποντας ξαφνικά πάνω σε μια μωρία το βασιλόπουλο του τόπου. Η μωρία ήταν τον αέρα κουνιότανε δυνατά.

Η κόρη του πραγματευτή παρατάει άμεσα το σταμνί κι' αρχίζει τους υαγμούς:

—Κι' αν πέση το βασιλόπουλο απ' τη μωρία θα μείνω, ή καμένη, ανύπαντρη!...

Έτσι άρχισε να πάει στο σπίτι της, κι' ο πραγματευτής στέλνει τη δεύτερη κόρη του να δει τι γίνεται. Μα κι' εκείνη, μόλις είδε το βασιλόπουλο στη μωρία, άρχισε να κλάμματα:

—Κι' αν πέση το βασιλόπουλο απ' τη μωρία, θα μείνω ή καμένη, ανύπαντρη!...

Το ίδιο έγινε και με την τρίτη αδελφή. Στο τέλος, βαρέθηκε ο πραγματευτής να περιμένει και στέλνει τη γυναίκα του. Μα κι' αυτή μόλις έφτασε στο πηγάδι, άρχισε να κλάμματα:

—Κι' αν πέση το βασιλόπουλο απ' τη μωρία, τι θα γίνουν οι θυγατέρες μου!...

Περιμένει ο πραγματευτής να γυρίσουν, περιμένει, μα πούθενά.

Σηκώνεται λοιπόν ο ίδιος και πάει να δει τι συμβαίνει. Βλέπει τότε και τις τρεις κόρες ακουμπισμένες στο πηγάδι να κλαίει.

—Φεύγω, τους λέει θυμωμένος, και πάω να βρω πιο καλές γυναίκες από σας. Αν βρω καλύτερες θα γυρίσω, αλλιώς, μη με περιμένετε!...

Πήρε το δρόμο ο πραγματευτής και πήγε σε μια πολιτεία. Εκεί, σε μια πόρτα απόψε, βλέπει μια γυναίκα να κλαίει.

—Τι έχεις, κυρά μου; τη ρωτάει.

—Τι νάχω, καλέ μου άνθρωπε, τού λέει εκείνη. Έχω το παιδί μου στην κούνια και το τσεκούρι κρέμεται από πάνω του θα πέσει και θα μου το σκοτώσει!...

Ο πραγματευτής πηγαίνει μέσα, παίρνει το παιδί από την κούνια, της το δίνει, ύστερα ξεκρεμάει και το τσεκούρι και της λέει να μη το εναλλάσσει πάνω από το παιδί.

Η γυναίκα, ευχαριστημένη, του δίνει μερικά φλουριά και φεύγει.

Σαν πήγε ο πραγματευτής παρακάτω, ακούει πάλι κλάμματα. Πάει κοντά και βλέπει μια γυναίκα να φωνάζει:

—Ωχ! το παιδάκι μου! Ωχ! το παιδάκι μου!

—Τι έχεις κυρά μου και σκουίζεις έτσι;

—Τι νάχω, καλέ μου άνθρωπε; τού αποκρίνεται εκείνη. Νά, το παιδί μου έχασε το χέρι του σε ένα σταμνί γεμάτο καρύδια και δεν μπορεί να το βγάλει. Και τώρα συλλογίζομαι πως πρέπει να του κόψω το χέρι!...

—Τι είναι αυτά που λες, κυρά μου; της λέει ο πραγματευτής. Φέρε μου εδώ λίγα καρύδια.

Πάει τότε εκείνη, φέρνει μερικά καρύδια στον πραγματευτή κι' εκείνος λέει στο παιδί:

Νοικοκυρούλα

Το ποιηματάκι σας

Τι γλυκειά, γλυκειά ζωούλα, που περνούμε στο χωριό μας; Είμαι μες στο φτωχικό μας μια μικρή βασιλοπούλα.

Σιγουρίζω, τη μητέρα στο μαγείρεμα βοηθάω, και πολύ τον αγαπώ τον καλό μου τον πατέρα.

Τον πατέρα που δουλεύει το ψωμί μας για να βγάλει.

Όταν έρθω, στο κεφάλι, στα μαλλιά μου, με χαϊδεύει.

Με χαϊδεύει και ρωτάει αν έστρώθη το τραπέζι, εγώ τρέχω, κι' αυτός παίζει, με τη βιάσι μου γελάει.

Είμαι μες στο φτωχικό μας μια μικρή βασιλοπούλα. Τι γλυκειά, γλυκειά ζωούλα που περνούμε στο χωριό μας!

K. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Αφαίρεσις

Η ιστοριούλα σας

Ο δάσκαλος έξηγει την αφαίρεση στους μαθητές του.

—Η αφαίρεση γίνεται μόνο μεταξύ ομοίων πραγμάτων, τους λέει. Από 30 ζευγάρια παπούτσια π.χ. μπορούμε να βγάλουμε τα δώδεκα. Δεν μπορούμε, όμως, να βγάλουμε τρεις καρέκλες από έξη αλογα, ούτε τέσσερα φυτάρια από έφτα κατσαρόλες.

Ο μικρός Γιαννάκης στραβομουτσουιάζει, βρίσκοντας πως ο δάσκαλος δεν τα λέει καλά.

—Κι' όμως, παρατηρεί, ο πατέρας μου βγάζει κάθε πρωί δώδεκα όκαδες γάλα από δυο αγελάδες!...

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Η μαμά. — Άκουσε, Γιωργάκη, όταν σου λέω κάτι θέλω να μ' ακούς άμέσως! Ο Γιωργάκης. — Μήπως με πέρασες για το μπαμπα;

*

Ο μικρός Παύλος μιλούσε με ένα συνομήλικό γείτονα του στο κατώφλι του σπιτιού του. Του δείχνει έξαφνα το αντικρινό σπίτι και τού λέει:

—Το βλέπεις αυτό εκεί το σπίτι; Εκεί μέσα γεννήθηκα!

—Εγώ γεννήθηκα στο Νοσοκομείο της Έλενας Βενιζέλου, λέει ο άλλος μικρός. —Πώς; φωνάζει ο Παύλος. Στο Νοσοκομείο; Άρρωστος ήσουν;

*

Ο δάσκαλος είπε σε όλη την τάξη πως όσα παιδιά ήθελαν να πάνε στον Παράδεισο να σηκώσουν το χέρι τους.

Ένα παιδάκι όμως τριών χρονών δεν το σήκωσε.

—Εμένα, λέει, η μητέρα μου μου είπε μόλις σχολάσω να πάω κατ' ευθείαν στο σπίτι.

—Κατέβα, Νινέττα. Θα στο πάρω το κανό!...

«France» Dimanches

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Βέρα Μάβρουλι

Η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου

Ήταν η «μητέρα» του φάε-τρετ

Οι αμερικανικές εφημερίδες έγραψαν τελευταίως ότι πέθανε η Βέρα Μάβρουλι, σε ηλικία 58 ετών. Λίγοι όμως από τους σημερινούς αναγνώστες τους ήξεραν τη θυτόντουσαν ποιά ήταν αυτή η γυναίκα και ποιο ρόλο είχε παίξει άλλοτε: ότι δηλαδή υπήρξε η πρώτη που λανσάρισε το «φάε-τρετ» κι' ότι πήρε κάποτε το ζηλευτό τίτλο της «ωραιότερης γυναίκας του κόσμου».

Η Βέρα καταγόταν από μια εύπορη οικογένεια της Νέας Υόρκης. Η μητέρα της δνειρευόταν να την δει «κοπέλλα του κόσμου», σύμφωνα με τα πρότυπα της εποχής της. Και θεωρούσε εξωφρενική άνοησία τη φιλοδοξία της να γίνει μια περίφημη χορεύτρια. Εξαιτίας όμως, στα τέλη του περασμένου αιώνα, ο πατέρας της — ένας γνωστός δικηγόρος — έχασε όλη την περιουσία του. Η οικογένειά του πέρασε άσχημες μέρες.

Όστόσο η μικρή Βέρα, αντί ν' απογοητευθεί απ' την άναποδιά της τύχης, φρόντιζε να μάθει μόνη της χορό. Πρόσχευε καλά, όπου κι' αν πήγαινε, κι' όταν έβλεπε μια καινούργια χορευτική φιγούρα ή μια χαριτωμένη κίνηση, έτρεχε στο σπίτι της και τη δοκίμαζε επανειλημμένως μπροστά στον καθρέφτη της, ως που να την μιμηθεί στην εντέλεια.

Πριν ακόμα κλείσει τα 14 χρόνια της, βρήκε το βάρος να κυνηγήσει το όνειρό της. «Έφυγε δηλαδή απ' το σπίτι της και βρήκε δουλειά στο μπαλέτο ενός περιοδεύοντος θιάσου.

Έπειτα από καιρό, ο πατέρας της συνήλθε οικονομικά και προσπάθησε να την πείσει να ξαναγυρίσει στην οικογένειά της, να τελειώσει το σχολείο της και να πάρει τη θέση που της άξιζε στην κοινωνία. Μά εκείνη έμεινε άμεταπειστη και συνέχισε το θεατρικό στάδιο που την είχε γοητεύσει.

Ήταν τώρα μια καλλονή, με χρυσόξανθα μαλλιά, με γαλανά μάτια και με χαριτωμένη κι' αρμονική σι-

λουέτα. Χάρης στη σκληρή εργασία της, μπόρεσε να διακριθεί ως χορεύτρια και να προσληφθεί, σε ηλικία 18 ετών, στο περίφημο μπαλέτο «Ζίγκφιντ Φόλλις». Έμεινε σ' αυτό απ' το 1909 ως το 1911. Ύστερα άρχισε να χορεύει μόνη της. Κέρδιζε 1.000 δολάρια τη βδομάδα, ποσόν πολύ μεγάλο για την εποχή εκείνη.

Μαζί με τον παρτεναί της Ουάλλας Μάκ Κούτσον, λανσάρισε το «φάε-τρετ», το χορό που σημείωσε τόσους θριάμβους και που εξακολουθεί ακόμη να χορεύεται, με κάποιες αλλαγές.

Το 1914, ο Ουάλλας την έρωτεύθηκε. Έπειδή όμως διαδόθηκε πως είχε σχέσεις με κάποιον πλούσιο, απογοητεύθηκε πικρά και πήγε να καταταχθεί έθελοντής στον αγγλικό στρατό για να την ξεχάσει.

Μά η Βέρα δεν είχε σχετίσει ως τότε ερωτικά με κανένα άντρα. Χόρευε, γελούσε ξενόιαστα και άγαπούσε αποκλειστικά τη δουλειά της. Ο φόβος μήπως συμβεί να φτωχύνει, όπως άλλοτε ο πατέρας της, την έκανε να συμφωνήσει με μια καλή της φίλη ότι, αν η μία απ' τις δυο δυστυχούσε, η άλλη θα τη βοηθούσε οικονομικά. Μά η συμφωνία αυτή δεν χρειάστηκε να εφαρμοσθεί ποτέ.

Την εποχή εκείνη, έπικεφόθηκε την Αμερική ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος γυναικείων πορτραίτων Πωλ Έλλε, που τα έργα του πουλιόνταν πανάκριβα. Είχε προαναγγείλει ότι δεν θα ζωγράφιζε ποτέ μια ήθοισα, γιατί — είπε — «η καλλονή τους είναι πολύ τεχνίτης». Όταν όμως είδε τη Βέρα, ζήτησε αμέσως να κάνει το πορταίτο της.

Είναι η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου! είπε μ' ένθουσιασμό. Κι' η Βέρα πήρε από τότε δικαιωματικά αυτό τον τίτλο, που της είχε δώσει ο πιο διακεκριμένος εκτιμητής της γυναικείας καλλονής...

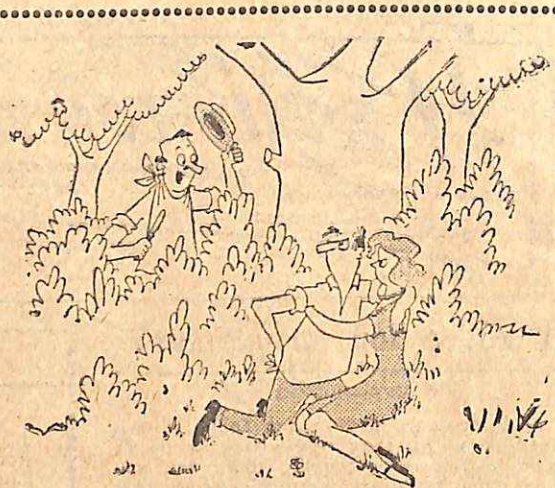
Δεν παντρεύτηκε ποτέ η Βέρα Μάβρουλι. Ο μόνος άντρας που αγάπησε στη ζωή της, όταν βρισκόταν στο ανώτερο σημείο του σταδίου «ης, έτυχε νάναι παντρεμένος. Δεν του ζήτησε ποτέ να πάρη διαζύγιο. Βλέπονταν όμως τακτικά, επί 25 χρόνια περίπου, ως το θάνατό του.

Το 1928, η Βέρα ήταν ωραιότατη πάντα και δρασερώτατη, παρ' όλα τα 37 χρόνια της. Καταλάβαινε όμως ότι ο εύσωμος τύπος της, με τις πλούσιες καμπύλες, δεν ταίριαζε με τη μόδα της λεπτής σιλουέτας που επικρατούσε τότε. Αποφάσισε λοιπόν ν' αποτραβηχτεί απ' τη θεατρική σκηνή, πριν αρχίσει ο ξεπεσμός της.

Η σημαντική περιουσία που είχε αποκτήσει, της επέτρεψε να ζήσει ξεκούραστα τα υπόλοιπα χρόνια της. Περνούσε τον καιρό της παίζοντας γκολφ, παρακολουθώντας τη θεατρική κίνηση και λαβαίνοντας μέρος σε φιλανθρωπικά έργα — ιδίως όταν επρόκειτο για ήθοποιους που είχαν δυστυχήσει.

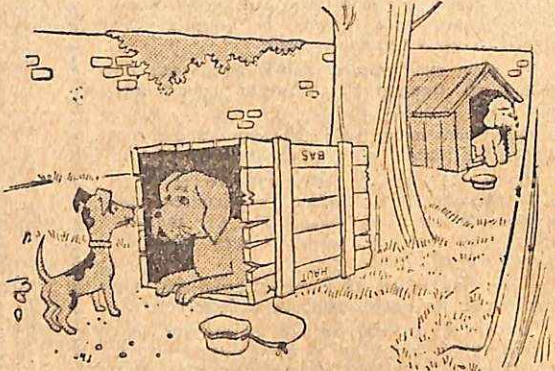
Ο θάνατος τη βρήκε στο πολυτελές διαμέρισμά της, στην Πάρκ Άβενιου της Ν. Υόρκης, τριγυρισμένη απ' τα παλιά πορταίτα της ομορφιάς της.

Τέχνη * Έφαρμογή
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ * ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 154
 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ * ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
 ΒΥΚΟΛΙΑΙ ΠΑΝΡΩΜΗΣ

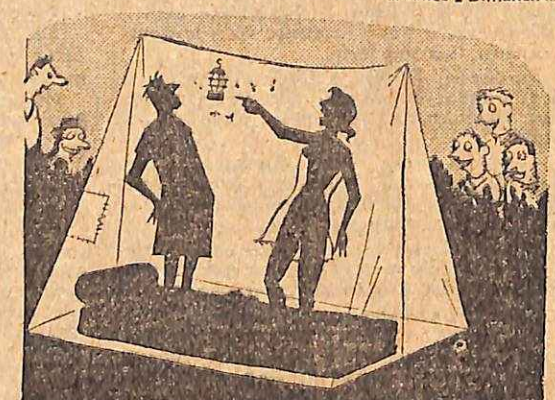

ΖΑΧΑΡΩΜΑΤΑ

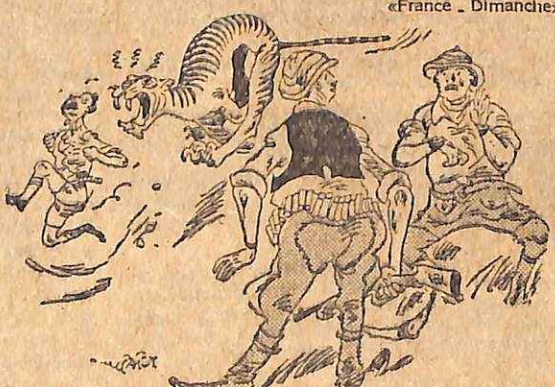
— Μὲ συγχωρεῖτε, μήπως ἔχετε λίγη ζάχαρη;
«France - Dimanche»

— Νοίκιασα τὸ σπιτάκι μου σ' ἕναν πρωτεύουσιάνο!...
«France - Dimanche»

— Νὰ σβύσουμε τὸ φῶς γιατί τραβάει τὰ κουβούτσια!...
«France - Dimanche»

— Νὰ πυροβολήσω; Τρελλὸς εἶσαι; Αὐτὸς θὰ καταρρίψει νὸ ρεκόρ στὸ Μαραθώνειο!...
«Presse»

Όταν ξυπνοῦν οἱ τύψεις...

Ένα δυστυχισμένο κορίτσι: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας και σας συνηνω για την περιπτωσή σας, που εινε πραγματικά δραματική. Φυσικά, δεν θα ήταν τίποτα, αν στο διάστημα των σχεσεων σας με τον αχαρηκτήριστο αυτόν κύριο, ελαμβάνετε υπ' όψιν το καίριο γεγονός και τιμω τον δικό σας κόσμο, όπως γράφετε, και δεν φτάνετε στο σημείο να θυσιάσετε. Αυτό βέβαια το κάνετε με πλήρη συνείδηση της ευθύνης σας. Γιατί λοιπόν τώρα δεν παίρνετε ελάνθρα και απελευθέρωση την ευθύνη της περιπτώσεως σας — στην οποία εκούσια ριχτήκατε — και δείχνετε τόσο απεισμένη και δειλή και θέλετε να φαντασθείτε και να βάλετε την ζωή σας; Αυτό δεν εινε ούτε λογικό ούτε απολύτως λυσι. Το «μουντούρωμα» που φοβάστε δεν θα φωνάξει με την αυτοκτονία — ίσα, ίσα, έτσι θα χάνατε και τη ψυχή σας, που εινε εξ ίσου πολύτιμη, όσο και η τιμή... Κατ' αρχήν λοιπόν βγάλτε από τη σκέψη σας αυτές τις μαρσές και λογικά. Φροντίστε να βρείτε οποιαδήποτε 'έπαση με τον κύριον αυτόν. Έν ανάγκη απειλήστε τον, ότι θα τη μαρτυρήσετε όλα στους δικούς σας και στην οικογένειά του. Μιλήστε του σοβαρά, ρητά και κάνετε τον να καταλάβει το χρέος του, οπότε μπορεί να βελήση να διορθώσει το λάθος του. Αν όχι, τότε πιά, στείτε την καρδιά σας, βγάλτε τον από το μυαλό σας και περιφρονήστε τον. Εινε ένας ελεεινός που δεν πρέπει, δεν αξίζει να θυσιάζετε και τη ζωή σας γι' αυτόν, γιατί απλυστάτητα θα τον κάνετε να κατακευθί πώς χει ερωτικά θέματα και πως μια κοπέλλα σκοτώθηκε για λόγου του. Πολύ δεν του πάει, νομίζετε, μια τέτοια μακάβρια ρεκλάμα!... Όσο για σας, εκείνο που έχω να σας τονίσω εινε ότι δεν πρέπει να κάνετε κανένα θλιβερό διάστημα, παρ' τις τύψεις σας. Δεν έχετε που μπορεί ναρθούν αυριο τα πράγματα. Ενδέχεται να σας ιδη και να σας συμπόληση και ποιος ελκρινέστερος άνθρωπος, που με μεγαλοφυχία ν' ακούση και να συγχωρήσει την καίτια του κακού... Αύτην που ούδεν άγαπηθήκε (Ζάκυνθος). — Θα μου επιτρέψετε, δεσποινίς μου, να σας πω ότι αυτό που κανετε ειναι πρόστυχο. Απορώ μάλιστα που τονίζετε φορβεία-πλατεία: ότι τα «παιζέτε» με τρεις νέους συγχρόνως, χωρίς να τους αγαπάτε και μόνο με την εντύπωση ότι θα μπορούσε έτσι να ξεγυάσετε τον πρώτο σας φίλο-πράγμα που δεν μπορεί να καταρθώνετε. Νομίζω ότι πρέπει να λογικευθείτε και ν' αντιληφθείτε, ότι αυτή η συμπεριφορά σας, η τόσο επιπόλαιη, μπορεί να σας βγθ σε κακό κι' όταν γυναι, μπορεί να σας εκθέση άσχημα ανάμεσα στο έπαρχιακό σας περιβάλλον. Νομίζετε ότι αξίζει για το νέο αυτόν να βασανίζετε και να εκτίθεστε έτσι, αφού σας συμπεριφέρθηκε τόσο ελεεινά;

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυσιών, σχισμο, κόψιμο, σκροφάγμα, έφαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' υφασμας παρ ειδικού τεχνίτου σπουδασαντος εις το έξαιετικόν. Γυρίζονται κασώματα, παλτά και καμπανίνες. Ραφείον Νέα Οικονομίας, Δάφου 5 γ' (1ον πάτωμα). Άδελφοί Λιλή. Τηλέφ. 55.314.

πάρχει για να το εξακριβώσετε. Ν α τ α λ ι α ν (Οεσσαλονίκη). — Με πολύ ενδιαφέρον διάβασα το καλοδιατυπωμένο γράμμα σας και σας συχαίρω για τον πρακτικό και πολιτισμένο τρόπο με τον οποίον αντιμετωπίζετε το ζήτημα της κόρης σας. Η ζηλοτυπία του υποψηφίου, βέβαια, είναι ένα πάθος, που οπωσδήποτε κι' αν δείχνει ελκρινή αγάπη, όμως δεν παύει να είναι οχληρό, τυραννικό και κάποτε να εκθέτει σε παρεξηγήσεις Γι' αυτό, νομίζω, πως σαν καλή μητέρα που εινε, πρέπει μόνι σας να μιλήσετε στον νέο, να του επιστήσετε την προσοχή του στα έξαλλα της ηλίας του καμώματα, που δεν δικαιολογούνται, γιατί η άγαπαστή την κόρη σας κι' αυτό προποδίζει εμπιστοσύνη κι' εκτίμηση της τιμής συμπεριφοράς της η δεν την άγαπαι, οπότε φυσικά δεν έχει και κανένα δικαίωμα να ελέγχει τις υπερωμας κάθε υποφίας γνωριμίες της. Αυτή η συζητηση θα σας δώσει βέβαια και την ευκαιρία να βάλετε «επί τα πητος» και να εξηγηθείτε αποφασιστικά με τον νεαρό, για το τι αποφασεις και σκοπούς έχει για τον ειαθηματικό του δεσμό με την κόρη σας.

«Α κόμα σ' άγαπώ». — Μου φαίνεται ότι πρέπει να πείσετε τον αυτό σας ότι δεν πρέπει να... παρασκιζέστε με το τόσο άτυχο αίσθημα σας. Γιατί να σκέπτεσθε και ν' αγαπάτε μάταια μίαν ανόσια κοπέλλα, που αφού σας ορκίζονταν αιώνια πίστι σε λίγο σας εξαπατούσε με άλλον; Στείλετε την λοιπόν στην όρη του Θεού και κυτάξτε τη ζωή σας και τη δουλειά σας. Κάποια θα τύχη στο δρόμο σας που θα παρηγορήσει την πληγμένη σας καρδιά.

Μ α τ ο ν κ α ρ δ ι α ν. Ν. Σ. Μ. Κ. — Αγαπητή μου, εμείς που γράφετε τα πράγματα, την ευθύνη για την κακή εξέλιξη του ζητήματος σας την έχετε σεις. Αφού τόσο καιρό ήσαστε συνδεμένη με τον κύριο αυτόν και οι σχέσεις σας είχαν σοβαρή συνέπεια, δεν έπρεπε αφέλεστοτα να επαναπαύσε στην καλή του διάθεση—όταν μάλιστα έλεπε ότι κάθε τόσο προκαλούσε η δειχόταν προξενεία και παντρολογηματα — αλλά να του αξιώσετε να τακτοποιήσει ήθικα την θέση του απέναντί σας ή, όσο ήταν άκομη καιρός, να μην εκθέτετε τόσο πολύ μαζί του. Τώρα τι να σας συμβουλευω εγώ και τι τάχα δραστικό θα μπορούσα-

«Α γ α ν κ α ι μ ι σ θ ω». — Δεν σας πειράζει, ελπίκα, μια που το γράμμα σας έφτασε στα χέρια μου, να σας απαντήσω εγώ. Λοιπόν συμφωνώ κι' εγώ απόλυτα με τον οικογενειακό σας φίλο, ότι αφού ο καλός σας δεν στάθηκε ευπρεπής απέναντί σας και δεν εξετιμήσε το άγιο σας αίσθημα, ασφαλώς δεν του πρέπει να τον αγαπάτε ακόμα. Έρω βέβαια ότι ειναι δύσκολο να φύγη η θυμωσι του από το νου σας. Αλλά λα θα πρέπει η λογική και η αξιοπρέπεια σας να σας πείσουν ότι επιβάλλεται να γίνει αυτό που σας συνιστώ. Πως μπορείτε ν' αγαπάτε αληθινά έναν άνθρωπο, που σας περιφρονεί και γυροφέρνει τις άλλες; Δεν ξέρω, αν τον προσγγίση ο οικογενειακός σας φίλος τι αποτέλεσμα θα έχη. Δοκιμάστε το, αν θέλετε. Αλλά φοβούμαι μήπως η απίστία του δεν είναι πρόσκαιρο ερωτικό παραστούτημα, αλλά τόχει στην καρδιά του και δεν πήρε στα σοβαρά το δικό σας αίσθημα.

Ε α ν θ ή ν Μ ι μ ό ζ α ν. — Έχω επανειλημμένως παρακαλέσει να μη μου γράφετε πολυσέλεια γράμματα. Έπαναλαμβάνω με την

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
Οι Ιατρικές αρχές του Σικάγου λανσάριαν προ καιρού την ιδέα να «καμειωθ» πάνω σ' όλους τους πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών, με τατουάζ, η κατηγορία του αίματος του καθενός. Η ιδέα θα ήταν δύσκολο να πραγματοποιηθεί αν δεν επενέβαινε η... μόδα, η οποία απαιτεί τώρα κάθε κομψή Αμερικανίδα να φέρη το χαρακτηριστικό αυτό τατουάζ. Στη φωτογραφία μας, μια νεαρά δακτυλογράφος κυτάζει το τατουάζ μιας αναδελφού της.

Ελπίδα της δικής σας, ότι η παράκλησή μου αυτή είναι προς το συμφέρον σας. Πολλοί με λίγα λόγια με καταπονεύουν καλλίτερα. Έπίσης βλέπετε πως άργουν οι απαντήσεις, είναι γιατί παίρνουν σειρά προτεραιότητας. Πάντως απαντώ σ' όλους και σ' όλες ανεξαιρέτως. Και τώρα έρχομαι στο ζήτημά σας: Φυσικά δεν πρέπει να συνεχίσετε τα ραντεβού σας με τον νεαρό έξωμωτικό, ο οποίος δεν σας αγαπάει, εκτός αν σας αρέσει η φιλική του συντροφιά. Γι' αυτό καλόν είναι να εξηγηθείτε μαζί του, ώστε να ξέρετε πώς θα τακτοποιηθεί και σεις απέναντί του. Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους...

Κ. Κ. — 13 Α (Πειραιά). — Πριν αποφασίσετε να συνδεστείτε μαζί της το μέλλον σας, έχω να σας συμβουλεύω να προσέξετε πολύ στη συμπεριφορά αυτής της γυναίκας. Γιατί δεν είναι αφέλεια ή επιπολαιότητα ενώ σεις την αγαπάτε και λέει ότι κι εκείνη σας αγαπάει, να τρέχει τόσο σε αισθηματικά... Λαθρεμπόρεια! Δεν ξέρω αν αυτά θα πάνουν μετά το γάμο σας, όπως υποθέτουμε. Έκείνο που ξέρω είναι ότι και πριν από το γάμο δεν έπρεπε να συμβουλευόναυ αυτά. Γιατί λίγο-λίγο κακοσυνήθειες κανέναν... Προσοχή, λοιπόν, αγαπητέ μου!

Σ. Π. Ρ. — Αχιλλέα. — Πολύ φοβάμαι πως η κοπέλα, που κι' οι δυο την αγαπάτε και που σας έγευόταν κρυφά τον έναν από τον άλλο, στην πραγματικότητα κανέναν από τους δυο σας δεν αγαπάει και της αρέσει να ικανοποιεί την ελαφροτήτά της, ερωτοτροπώντας μαζί σας. Γι' αυτό θα πρέπει να υποχωρήσετε πρώτα και να την αφήσετε στον φίλο και να την αφήσετε στον φίλο και να την αφήσει αυτός!...

Ι. Χ. Α. Λ. (Βέροια). — Μαυρά γράφετε: "Αγαπήσατε μία νέα 16 ετών κι' ο έρωτάς σας κράτησε 8 μήνες. «Έλεος έγω βρέθηκα επιπολαιός και άνοητος, την παράτησα κι' εμπλέξα με μίαν άλλη. Όποτε ύστερα το μετανόησα σκληρά, άλλ' ήταν άργα. Τώρα θέλω να ξαναπαίσω σχέσεις μαζί της γι' αυτό ζητώ τη συμβουλή σας. Λοιπόν, αγαπητέ μου, να βρήτε την κοπέλα να της εμπιστευθείτε δλ' αυτά και να της ζητήσετε συγγνώμη, αν βέβαια κι' η μετανοία σας είναι ειλικρινής, αν είπατε σίγουρος ότι δεν θα ξανακάνετε τα ίδια, όταν βρεθεί το δρόμο σας πάλι καμιά που να σας αρέσει. Και τότε πια το ζήτημα εξαρτάται από τη νέα: "Αν σας αγαπά, θα σας συγχωρήσει, εφόσον πεισθή ότι δεν της λέτε ψέματα. Άλλωώς, αν σας απορροή, πρέπει να το πάρτε απόφαση, ότι «πέταξε το πουλί» άφορμώτα στις άνοιξες το κλουβί!...

Μ. Α. Τ. Γ. Π.: "Αν ειλικρινά αγαπίστε και οι δυο και νομίζετε ότι θα εντυχησετε με το γάμο, δεν βλέπω γιατί δείχνετε επιφυλακτικώς για την, τιμητικήν άλλωστε, αναμέτρηση, έφ' όσον μάλιστα την κοπέλα δεν την νοιάζει γι' αυτήν. Άλλο πράγμα θαπρέπει περισσότερο να προσέξετε και να εξετάσετε σοβαρώτερα, μήπως αποτελεί ουσιαστικό εμπόδιο στο μεταξύ σας αίσθημα. Ένωσή της διαφορά της ηλικίας. Είκοσι χρόνια μεγαλύτερος από κείνη, φοβάμαι ότι είναι πολύ και μπορεί άργότερα να παίξει ρόλο στην ερωτική ψυχολογία της νέας... Κι' εξ' άλλου, πριν αποφασίσετε το γάμο, ελπίζω ότι θα έχεις αναμετρήσει τις οικονομικές ευθύνες και δυνατότητές σας. Θ' αντίλαμψαν άσφαλώς, ότι χωρίς κάποια άνεξαρτησία υλική, η υπόθεσις του γάμου δεν είναι εύκολη και δεν έχει πάντα ευχάριστη τροπή...

Ξ. α. ν. θ. α. γ. γ. α. λ. ο. υ. δ. ι. τ. η. σ. υ. μ. φ. ο. ρ. α. ς. Καίσαριανή: Που να ξέρω έγω, αγαπητή μου, αν ο μαθητής, που σας γοήτευσε και ύστερα από ένα μήνα γνωριμίας σας εγκατέλειψε, θα ξαναγυρίσει κοντά σας; Έσεις θαπρέπει να τον ρωτήσετε κι' ανύλογα να πάρετε μίαν απόφαση. Μά δεν κρίνεται καλύτερα αυτά τα επιπολαιά και σχολικά ερωτολογήματα, που δεν πρόκειται να βαρύνουν ποτέ στην αληθινή αισθηματική σας ζωή και δεν μπορεί από τη φύση τους και από την ηλικία σας, να έχουν καμμία σοβαρή εξέλιξη; Τις σπουδές σας θα κυριεύετε πρώτα ή τα ερωτικά σας ειδύλλια;

Γ. Τ. Α. γ. α. π. η. — Σ. υ. μ. φ. ο. ρ. α. ς. Δι. σ. τ. α. γ. μ. ο. ν.: Απορό, αγαπητέ μου, πώς, αφού σε 4 δλόκληρα φιλογραμμένα κατέθεσα μου περιγράφετε τον έρωτά σας για την κοπέλα, χωρίς την έλευ, πώς συγχρόνως με ρωτάτε αν πρέπει να παντρευθείτε την κοπέλα αυτή ή κάποιον άλλον με προίκα ή από συναισθημό! Πώς κάνετε τέτοιους υπολογισμούς, άφου λέτε, πως αγαπάτε βαθιά και ειλικρινά; Το μόνο που σας συμβουλεύω είναι να επιδιώξετε να συναντήσετε τον αδελφό της αγαπημένης σας, ώστε με την έγκρισή του να συνάψετε αυτό τον γάμο, αν βέβαια το έχετε αποφασίσει. Άκόμα νάρητε σε συνεννοήσι και με τον παππού και με τον πατέρα. Είμαι βέβαια ότι όταν τους μιλήσετε για την εύτυχία της κόρης θα συγκαταβούν. Και τότε, κάπως θα καταφέρετε να δώσουν και κάτι για υλική ικανοποίησή σας. Άλλ' δλ' αυτά θα γίνουν, αν έσεις πρώτα δείξετε ειλικρινή διάθεσι κι' όχι να βλέπετε μπροστά σας προίκες κ.τ.λ... Αυτά έχω να σας συμβουλεύω.

ΕΡΗ—

ΛΙΝΝΙΑ

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗ ΑΝΟΙΞΙ

σας προσφέρει Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ

Linnia

★ΠΟΥΔΡΑ ★ΚΡΕΜΑ ★ΚΡΑΓΙΟΝ ★ΡΟΥΖ

Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

"SOLID"

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ ΓΕΩΡΓ.ΚΟΡΔΩΝΗΣ

ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ οδοντικής Βλάβης του δέρματος, επιτυγχάνεται διά τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού Κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ. Ίατρικόν: Όδος Γερανίου 33 Τηλ 55-539 2-7 υ υ

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ τοποθετημένο στην καλύτερη γραμμή της "Αθήνας, πωλείται. Τηλεφώνων 55-780.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ένα άτυχη άνθρωπον — Πειραιά και Ένα στενοχωρημένο νέον Τ. Κ. — Στά λεπτομερή σημειώματα μου που θα δημοσιευθούν σχετικά με την «υπερτροφία των γυναικών», γράφω και τους λόγους στους οποίους οφείλεται η γυναικική φωνή, ελλείψις των τριχών από του προσώπου, του εφηβαίου, των σκελών κλπ. των ανδρών, ως και η μη φυσιολογική ανάπτυξη των οργάνων και των γεννητικών αδένων των. Η κατάσταση αυτή βελτιούται σημαντικά διά της ενεργείας ενέσεων παρασκευασμένων δι' όρμονης λαμβανόμενης εκ των γεννητικών αδένων του αρρενός και άλλων συστατικών, ώστε νανεάμεσος και ίσχυρός η ανδρογόνης ενεργεία. Ταυταύται ενέσεις κυκλοφορούν υπό τὰ όνόματα: Ορεόσι, Τεσλόπ, Τεσλόσαν forte κλπ. Υπάρχουν και καταποτία των ίδιων φαρμάκων με τα οποία συνεχίζεται η θεραπεία, μετέκτελσον τις εισαγές των ενέσεων. Η δόσολογία των ενέσεων και της ποσότητος των καταποτίων κανονίζεται ανάλογα προς τις ιδιαιτερές συνθήκες έκαστου ασθενούς, συνεπώς δεν μπορεί να καθορισθί πρόγραμμα θεραπείας άνευ εξετάσεως. Δεν έχετε παρά ν' απασθίτε σ' ένα ειδικό γίαιτρο ή έάν έσθε άπορος στο νευρολογικό τμήμα ενός των Δημοσίων Ν)μείων προς καθορισμόν της απαισίας σας, η οποία πρέπει να είναι μακρά. Την απάντησι αυτή άς την έχουν ύπ' όφιν των όλοι οι σπανοί.

Ι. ρ. φ. α. ν. Κ. ά. ι. ρ. ο. ν. — Η περιγραφόμενη στο γράμμα σας λεπτομερές κατάστασις σας κατά την γυνήν μου οφείλεται μάλλον σε ψυχονευρωτικά αίτια και όχι σε οργανική διαταραχή. Πρέπει να επιβληθήτε στον έαυτόν σας και να μην παρασύρθεσθε από ιδέας. Να κάνετε επί ένα μήνα από 3 ενέσεις ενδομυϊκώς καθ' έβδομόδα Juvarsine (είναι οι ίδιες με τις εν' Αγγλία Juvenin, άστε θα τις βρήτε εκεί). Κατόπιν επί τρεις μήνες να εξακολουθήσετε την θεραπεία διά καταποτίων των ίδιων φαρμάκων, παίρνοντας 2 καταποτία ήμερησίως, άνα έν προ των γευμάτων. Άναλόγως των αποτελεσμάτων και μετά διήμη διακοπή, μπορείτε να επαναλάβετε την ίδια θεραπεία.

Μία μόνο Κ. Γ. Κ., Τρίπολιν. — Αί απαντήσεις από της στήλης ταύτης δίδονται άπολύτως δωρεάν, ούτε πρέπει να έσωκλειώνται γραμματόσημα. Δεν γίνεται καμμία πρότιμσι στη σειρά των απαντήσεων σ' όσα γράμματα περιέχουν χρήματα ή γραμματόσημα. Δεν αποστέλλονται ιδιαιτερές προσωπικές απαντήσεις. Άς τα έχον αυτά ύπ' όφιν των οι άλληλοφραφούντες. Για τις φακίδες και το χλόσσμα, θα διαβάσετε στη στήλη μου δυό λεπτομερή εκλίκαικετικά σημειώματα με συσταγές και πάλι, έτι άλλο με τις παθήσεις αυτές σχετικά.

Δ. ε. σ. π. ο. ι. ν. ί. δ. α. Α. Χ. — Η κατάσταση αυτή είναι ένα σύμπτωμα που μπορεί να προέλθι από διάφορες αιτιολογίες: από λυμφοτισμό, από τριχομονάδες, από τη μη τήρησι τοπικής καθαριότητος κλπ. Άνευ, λοιπόν, εξέτασεως είναι άδύνατον να καθορισθί το αίτιον και η ανάλογη θεραπεία. Φρονώ, λοιπόν, ως εκ τούτου ότι είναι άπολύτως επιβεβλημένη μία ειδική εξέτασις από ένα γυναικολόγο γίαιτρο. Η τήρησις, πάντως, μιας άσθητράς τοπικής καθαριότητος με χαμομηλόνερο και με ζεστό νερό μέσα στο όποιον να διαλύετε λιγάκι κοινή σόδα θα σας άνακουφισή πολύ.

Μία β. α. σ. ν. ι. σ. μ. ε. ν. η. Τ. Θεολική. — Φαίνεται ότι υπάρχει πηγή άναμεταδόσεως, διότι η αποτρίχωση είναι το μόνο ριζικό μέσον θεραπείας για το είδος αυτό του παρσιότου. Λοιπόν στην ίδια θεραπεία πρέπει να υποβληθί και ο μεταδίδων, άλλως γίνεται φαύλος κύκλος και δεν θα γλυτώσετε άπ' την κατάσταση αυτήν ποτέ. Κυκλοφορεί μία σκόνη «ερθεϊόλη» με την όποιαν να πονδράσετε τοπικά τα μέρη επί τινος ήμέρας, κατά την έσωκλειστον

όδηγιάν του, για την ριζική καταστροφή των άδριων.

Π. ρ. ο. σ. φ. υ. ο. π. ο. υ. λ. α. π. ο. υ. π. ο. ν. ε. ι. Κ. α. β. ά. λ. λ. α. — Τα ίαματικά λουτρά Αιδηψού ή των Καμμένων Βουρλών, είναι εκείνα που θα βελτιώσουν σημαντικά την κατάστασις σας. Όσούτως εάν η κατάσταση εξακολουθεί άδεία, οι άκτινοβολίες είναι πολύ άποτελεσματικές. Τα φάρμακα παίζουν κάποιο μικρό σχετικό ρόλο. Όσούτως άποφύγετε τις ύπερκαύσεις, την παραμονή σε ύγρα μέρη και πρό πάντων φοράτε μάλλινα εσώρουχα και κάλτσες.

Σ. τ. ε. ρ. η. ν. 212: Δεν μπορώ να σας διαβεβαιώσω εάν αυτό το βράχος της φωνής οφείλεται σε ψύψι ή σ' άλλη σοβαρότερη πάθησι. Γι' αυτό νομίζω ότι εινε επιβεβλημένη η εξέτασις σας από ένα ειδικό ρινολαρυγγολόγο γίαιτρο, όστις μετ' εξέτασιν άφορ διαπιστώση την πάθησι θα σας υποβάλι στη δέουσα θεραπεία. Έφ' όσον είπατε άπευχελαστώς τραγουδιστής δεν πρέπει να παραμυθήσετε την κατάστασιν αυτήν.

Ρ. ό. ς. - Μ. α. ρ. ι. — Η κατάστασις της υγείας σας έπίβλησε τον ύπερτιςμό, συνεπώς δεν πρέπει μόλις γεννηθείς καλά, ν' άρχισετε πάλι να ενδιαφέρεσθε για τη σιλουέττα, γιατί θαχτε καμμία ύποτροπή της παθήσεως σας. Βέβαιως, μπορείτε, κατά το δυνατόν, ν' άποφύγετε εν μέρει το άλάτι, τα ζυμαρικά, τα πολλά γλυκίσματα και ιδίως το πολύ και έσσοτ ψωμί.

Δ. α. κ. ρ. υ. σ. μ. ε. ν. η. ν. υ. π. α. ρ. ς. ι. ν.: Ένδεικνυται για την κατάστασις σας ό ύπερτιςμος, η άποφυγή ύπερκαύσεων και συγκινήσεων και τα ήπατικά έκχυλίσματα. Ένας καλός παθολόγος γίαιτρος εινε εκείνος που λεπτομερώς θα σας καθορίσι το πρόγραμμα της θεραπείας σας και ο όποιος θα παρακολουθί τα άποτελέσματα και τις αντιδράσεις ταυτης. Τέτοιον είδος θεραπείας δύστυχός, δεν γίνεται δι' άλληλογραφίας.

Τ. ρ. ε. λ. λ. η. π. ε. τ. α. λ. ο. υ. δ. α.: Δυστυχώς άλλο μέσον, με άμεσα και ριζικά άποτελέσματα, για την έπανορθωσι των ύπερτροφικών μαστών, από την χειρουργική άσθητική επέμβασι δεν ύπαρχει. Πρέπει, έφ' όσον εινε τόσοσ ύπερτροφικοί, ν' αφαιρεθί διά της έπεμβάσεως το πλεονέξον λίπος των και το περισσέον μετά την άφαιρείσιν του, τμήμα του δερμάτος του σώκκου «πρακτικώς και εύκολος τρόπος» για να μικρύνου οι ύπερτροφικοί μαστοί, τον όποιον ζητείτε, δεν ύπαρχει.

Α. ν. η. σ. υ. χ. ο. ν. ύ. π. ά. λ. λ. η. λ. ο. ν. Κ. α. β. ά. λ. λ. α. ς.: Να μου επιτρέψετε να θεωρήσω ως άσέτιη την ύπόνοιαν, ότι προκαλείται όταν εισέλθετε σε κλειστό χώρο τον βίχη των παρειαρισκομένων. Συμπτωματικώς θα συνείδη καναδυ φορές και κατόπιν σας κατέληξε το ζήτημα αυτό έμμενος ιδέα. Άλλωστε και εάν πράγματι συμβαίνει αυτό, τι σας περάζει; Αφήστε αυτές τις ιδιοληψίες και μη δίνετε καμμία άπολύτως προσοχή σε τέτοιες μικρολεπτομέρειες. Μόνο ένα προσέξετε: μήπως το πράγμα αυτό το είπατε σε κάποιον και τώρα πλέον εξεπλητρες βήγουν όταν μπαινείτε κάπου για να σας πειράξουν. Αυτό πολύ το φοβούμαι και άλλοιμονο...

Δ. η. μ. ή. τ. ρ. ι. ο. ν. Δ. σ. ό. λ. ω. ν. ο. ς.: Άρχιστε να κάνετε μία θεραπεία κατ' άρχας με καταποτία. Να παίρνετε από 3 καταποτία ήμερησίως Juvarsine ή Testoson forte των 10 mg επί διήμηον, άνα έν προ των φαγητών. Μετά διακοπήν δυό μηνών, επαναλάβετε την δόσιν και κατόπιν ξαναγράψτε μου άποτελέσματα. Πάντως να μην διαβάσετε για τις απαντήσεις, ούτε να ζητάτε την άποστολή ιδιαιτέρων ταυότων, διότι εινε πράγμα άδύνατον.

Γ. ε. ρ. σ. α. ο. ν. ν. ε. ι. α. τ. α. ς., Κ. α. λ. α. μ. α. ι. — Λ. ο. υ. δ. Ί. ω. σ., Καλαμά και Γ. ε. ρ. ο. ν. ο. π. α. λ. λ. ή. κ. α. ρ. ο. Κ. Γ. Χ.: Ν' άκολουθήσετε και σεις το πρόγραμμα θεραπείας που γράφω παραπάνω προς «Δημήτριον Δ. Σόλωνος». Παραμοίρα περιπτώσεις

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος Δερματολόγος

Πώς εργαζόντο οι Αμερικανοί νιτέκτιβ

ΤΙΣ 9 Νοεμβρίου 1910, στο Ασμπουρν Πάρκ των Ηνωμ. Πολιτειών, μία μικρή 9 ετών, η Μαίρη Σμιθ, βρέθηκε νεκρή μέσα σ' ένα δάσος. Κάποιος την είχε χτυπήσει στο κεφάλι μ' ένα σφυρί, την είχε στραγγαλίσει κι' έπειτα την είχε κατοπίσει κτηνώδως.

Άφου επί 2 βδομάδες η τοπική άστυνομία αναζητούσε του κακού κάποιου ίχνος του δράστου, ζήτησε έπιτέλους τη συνδρομή του ιδιωτικού άστυνομικού πρακτορείου Μπέρνε, της Ν. Υόρκης. Άνέλασε τότε την υπόθεσι ένας άπ' τους καλλίτερος ντέκτιβ του πρακτορείου, ό νεαρός Ρέυμντ Σίντλερ. Κι' έφήρμοσε μία μέθοδο που έμεινε κλασική στα έγκληματολογικά χρονικά.

Κάποιος είχε δλ' για τέλευταία φορά τη Μαίρη σ' ένα έρμηκό δρόμο, στις 3.10 π' άπογευμα, την ώρα δηλαδή που γυρίε άπ' το σχολείο. Δεν έφτασε όμως η μικρή στο σπίτι της στις 3.15, όπως συνήθως. Αυτή η ένδειξι καθόριζε την ώρα και τον τόπο του έγκλήματος. Στην περιοχή εκείνη, κατοικούσαν 10 ή 12 άντρες, που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ύποπτοι. Ποιός άπ' όλους ήταν ό δράστης;

Ο ντέκτιβ έβασε ένα σφυρί με αίμα κόττας και τόδειξε σ' όλους τους ύπόπτους, λέγοντας πως τόξε βρή κοντά στο πτώμα και ρωτώντας τους αν τόχαν ξαναδλ ποτέ. Ο σκόπος του ήταν να παρατήρησι τις αντιδράσεις του καενός.

Το τέχνασμά του επέτυχε: Ένας άνθοκόμος, όνόματι Φράνκ Χάιντεμαν, γερμανικής καταγωγής, με γλυκούς τρόπους και συμπαιτική έψι, που εργαζόταν στο θερμοκήπιο ενός χτήματος της ύποπτης περιοχής, ταραχθηκε βλέποντας το ματωμένο σφυρί.

Όστόσο, ό άνθρωπος αυτός ήταν ένας τύπος ψυχρός κατά βάθος και πονηρός. Άν είχε κάμει πράγματι αυτός το έγκλημα, δεν θάταν διόλου εύκολο να του άποσπασθί ό Σίντλερ μία όμολογία, εφόσον δεν είχε κανένα βετικό στοιχείο σε βάρος του. Έπρεπε λοιπόν να μεταχειρισθί κάποιο τέχνασμα.

Πράγματι, κατέφυγε στο στρατήγημα που άναφέρει ό Κόναν Ντόυλ σε μία περιπέτεια του Σέρλοκ Χόλμς: προσπάθησε δηλαδή να τσακίσι τα νεύρα του ύποπτου με τα γαυγίσματα ενός σκυλιού. Στο χτήμα που εργαζόταν ό Χάιντεμαν, ύπρχε ένας μεγάλος σκύλος, που τον είχαν διαρκώς δεμένο. Κάθε νύχτα λοιπόν, ό Σίντλερ πηγαίνε δύο - τρεις φορές και του πετούσε πέτρες. Ο σκύλος γαυγίε τότε μανιασμένα. Αυτό κράτησε μια βδομάδα. Κάθε πρωί, ό ντέκτιβ κτύπαε αν είχαν φέρι άποτέλεσμα στους ύπόπτους τα «ανεξήγητα» γαυγίσματα του σκυλιού. Ίδιως πρόσχε το Χάιντεμαν.

Δέκα μέρες άργότερα, τον παρακολουθίσε κρυφά κι' είδε πως πήγε σ' ένα γίαιτρο. Παραυσιάθηκε λοιπόν ύστερα κι' αυτός στο γίαιτρο και τον παρακάλεσε να βοηθήσι τη δικαιοσύνη, λέγοντας του τι ήθελε ό Χάιντεμαν. Ο γίαιτρος του έξηγησε ότι ό άνθοκόμος είχε καταντήσι νευρασθενικός άπ' τα γαυγίσματα ενός σκύλου, κι' ότι του είχε συστήσι ν' αλλάξι περιβάλλον.

Πράγματι, ό Χάιντεμαν πηγε στη Ν. Υόρκη. Ο ντέκτιβ τότε παρακολουθίσε κι' έμαθε το σπίτι του και το δεσώτορ άπου έπραγε τακτικά. Έβασε τότε έναν άλλο Γερμανό, τον Κάρλ Ναϊμίστερ, άνθρωπο του άστυνομικού πρακτορείου, να σχημάτι με το Χάιντεμαν. Ο Ναϊμίστερ άρχισε να τρώη στο ίδιο ρεστοράν και να διαβάχι έπιδεικτικά μία γερμανική έφημερίδα της Ν. Υόρκης. Σε λίγες μέρες, ό Χάιντεμαν τον πλησίασε και ζήτησε μόνος του να γνωριστούν.

Άπο τότε συναντήθηκαν πολλές φορές οι δυό τους. Πήγαυαν τακτικά μαζί στην κινηματογράφο. Ο Σίντλερ, που είχε πολλές γνωριμιές, έπεισε τον ιδιόκτητη ενός συνοικιακού κινηματογράφου να πρόσθεσι μία έμερα στο πρόγραμμά του ένα μικρό φίλμ, που παρίστανε ένα σεξουαλικό έγκλημα. Ο Ναϊμίστερ κατάφερε το Χάιντεμαν να πάνε σ' αυτή την παραστάσι.

Όσο πρόχώρουσε η προβολή του φίλμ του έγκλήματος, ό άνθοκόμος στριφογυρίε στο κάθισμα του κι' άνέτινε με δυσκολία. Τέλος, σκέπωσε τα μάτια του με το χέρι του, δικαιο-

Ο Ναϊμίστερ έβγαλε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον αλήτη δυό φορές!...

σε για το σφυρί που βρήκαν, δεν μπορεί ναγινε το έγκλημα μ' αυτό, γιατί... Σταμάτησε άποτομα. Όστόσο, τα λόγια του άποτελούσαν μία πρώτη όμολογία.

Σε μερικές μέρες, ό Ναϊμίστερ νοίκιασε ένα άμαξάκι και πήγε μία έκδρομη με το φίλο του. Στο δρόμο, τους σταμάτησε ένας αλήτης και ζήτησε να τον πάρουν σ' άμαξι. Έπειδή ό Ναϊμίστερ άνήθηκε, άρχισε να τον βρίζη. Έκείνος κατέβηκε να τον χτυπήσι. Ο αλήτης του πέταξε τότε μία μεγάλη πέτρα. Ο Ναϊμίστερ άπέφυγε το χτύπημα, έβγαλε το πιστόλι του και πυροβόλησε δυό φορές. Ο αλήτης σωριαστηκε κάτω. Ο Ναϊμίστερ ξαναέβηκε σ' άμαξάκι και μαστίγωσε τ' άλογο.

Τον σκότωσα! είπε με ύποκοψη φωνή στο φίλο του. Όστόσο ό φόνος ήταν ψεύτικος κι' ό αλήτης άνθρωπος του άστυνομικού πρακτορείου. Μά ό Σίντλερ φρόντισε να γράψι μία έφημερίδα για το έγκλημα και να πρόσθεσι ότι η άστυνομία κατείχε τα χαρακτηριστικά του δράστου. Ο Ναϊμίστερ είπε τότε στο φίλο του ότι, μόλις θαπαίνε μία κληρονομία που περιέμενε άπ' τη Γερμανία, θαεργάζε μαζί για την Καλιφορνια, κι' εκεί θα τον βοηθούσε ν' άνοιξη ένα άνθοπωλείο.

Πέρασαν 4 μήνες. Οι δυό Γερμανοί έμεναν τώρα μαζί σ' ένα ξενοδοχείο. Μία μέρα λοιπόν, ό Χάιντεμαν βρήκε τυχαίως ένα γράμμα — πλαστό, βέβαιως — σταλμένο δίχεν από κάποιο πρακτορείο άτμειποίας στο Ναϊμίστερ, και πείσθηκε άπ' αυτό ότι ό φίλος του σκόπευε να φύγι κρυφά για τη Γερμανία. Τούκαμε τότε μία φοβερή σκηνή, γι' αυτή την άπατη.

Ξέρεις, Φράνκ... δικαιολογήθηκε εκείνος. Φοβάμαι ότι μπορεί μία μέρα να μαλώσουμε και να με κατογυρίησι!...

Μη φοβάσι! άπάντησε ό Χάιντεμαν. Έχω σκότωσει κι' έγω εκείνο το κορίτσακι, στο Ασμπουρν Πάρκ...

Κι' έπειδή ό Ναϊμίστερ φανόταν πως δεν πίστευε άκόμη του διηγηθέντος όλες τις λεπτομέρειες του έγκλήματος του, Μερικοί άνθρωποι του πρακτορείου, έγκατέστημένοι σ' άλλα δωμάτια του ξενοδοχείου, τ' άκούγαν όλα, μ' ένα μικρόφωνο.

Κι' έτσι, σε λίγους μήνες, ό Φράνκ Χάιντεμαν πλήρωσε το στυγερό έγκλημά του πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Καλοκοσμίτισσες

Σ' ένα κοντακιανό νησί πήγε να περάσει το Σαββατοκύριακο η 'Εφταλία. Κι' εκεί βρήκε ένα μπαλουκί μουσαφίρισσες απ' τσοι συνοικισμοί τσ' Αθήνας που ποζάρανε μπροστά στο' άγαθό νησιώτες για καλοκοσμίτισσες!

—'Ηβοί! Χαράς καί τσοι λωλοφαντασμένες! Ξεφώνισε η 'Εφταλία. Καλή τι επιδείξει καί ρεκλάμα, είν' αυτή! Ούλες εδώ βγήκανε από σόι κι' απ' αράδα κι' από κόκκινη φοράδα!...

—'Αχ, μαντάμ, τσ' ελπε μια φραγκολεβαντίνα, με καμαρί, πούρ καί νουζ' άλλαξιόν - λ' αγέρ, πάρ τούτ σέ ζεστ' άνυποφόρ, λουάν ντέ μέρ, λουάν ντ' Α-τέν, βέρ λ' νησιά στριβόν λα-πλώρ! 'Εδω δέν είνε τουριστίκ, δέν έχει τάξ' ποικρεωτίκ, ούλα γκρατίς πά πλερωτίκ!

Κι' οί νησιωτοπούλες γύρω την ακούγανε μ' άνοιχτό στόμα.

Μιά άλλη πάλι που μεταμορφώθηκε σ' Αθηναία του Κολωνακίου και την είχαν μη στάση και μη βρέξη ήλεγε:

—'Εμένα ο άντρας μου μουχει άπαρ-τιμάν μ' ούλα τα κομφορ, καί τσοι κομοιτίες. Πατώ ένα κουμπι καί κάνω μπούκι. Πατώ άλλο καί μου φοκαλά, άλλο καί μου κάνει άγέρα. Άλλο καί ξεσταίνει τα νερά. Κι' έτσι μπάνιο, σίδερο, μπαγιάτσα, γλασάκια καί τή σκορδαλιά μου άκούμα, ούλα με ήλεκτρισμό τα κάνω!...

—Αυτά, ξεφώνισε η 'Εφταλία γκιττι-σμένη, να τα λες στον κλήδονα, μωρή κουτσουλοφτερού! Σίγουρα καί τσοι ήλσες, καί δανεστίρες για να γίνη η έξοχη που ζορ - ζορινε θα στην έπέδαλε ο κουράντες ο γιατρός σας απ' τσοι Κοινοικίες!...

Σε λίγο πήρε το λόγο μια άλλη ούλο φουαντό καί φόρτες κι' άρχισε να ρα-κουτάρη κι' αυτή ψευτίες κι' έγκωμια για τον άντρα τση:

—'Εμένα ο δικός μου είνε τόσο τζου-μέρτης καί φιλοτίμος που τελευταία ό-ταν ένας κουμουτζίτης μουφερε ν' άγο-ράσω ένα μαργαριτάρι κι' εγώ, έπειδη έχω πολλά μικρού, άρνήθηκα, πήγε κρυ-φά μου, πλέρωσε, πήρε, το μαργαριτάρι, το καπάνισε, τόκανε σκόνη, το έρριξε στο ποτήρι του καί το ήπιε στην ύ-γεια μου!...

—Καλέ καί γιατί καλέ; ρώτησε πε-ρίεργη η 'Εφταλία.

—Για να μη λήη ο μπιζουτιέρης πώς δέν ήμουνε σε θέσι να το πλερώσω.

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε, κι' ούλο νοσταλγία καί μεράκι συνέχισε, η ψω-ροπλούσια, το παραμύθι τση:

—'Αχ! εγώ στην Αθήνα, έπειδη ο άντρας μου ήταν διπλωματικός πάτε τσοι Προσβείες καί πάτε στα Κονσο-λάτα περνά τσοι μέρες μου!

—'Αλήθεια, καλέ;

—Ναί, 'Εφταλία μου, ούλο με διπλω-μάτισσες καί διπλωμάτες έχω να κάνω, μέρα καί νύχτα!...

Έκείνη τη στιγμή άξούριστοι, ακού-ρευτοι καί κακομοιρασμένοι, άρρίθρανε οί άντρωι τους καί μέσα σ' αυτούς κι' ο δι-πλωματικός.

Κι' η 'Εφταλία, ποτύχε να τόν γνω-ρίξη από τη Σύμνη ξεφώνισε:

—Μωρή, κι' εγώ ήλεγα πώς ούλα αυτά τα λες ψέματα. Πραγματικά ό-μως ήτανε διπλωματικός ο άντρας σου. Τόν θυμούμαι που διπλωνε στη Σύμ-νη, στον Κε α τ χ α ν έ, χαρτσάκ-κούλες!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα βασάνα του Καραμπέτ

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Άμάν, άμάν! Λαχτάρα - μαχτάρα μεγάλη ι-πέρασα. Άνθρωπο ποτές κιφάλις του ήσυχος ντέν έχει. Άντρωπος, κούζουμ, όλο βασάνα είνε, χίτς μια στιγμή ήσυχία - ήσυχία ντέν ιδρίσκει. Άπόγεμα είνε. Άναντί; Στο μαγαζί ήσυχο - ή-συχο καθόμαι, τσιγάρο μου καπνίζω, κοριτσάκια βιλέπω, χίτς στενοχώρια ντέν έχω. Άναντί; Ό-που έρχεται το φίλος μου το Θεοδοσάκης.

—Γεια σου, Καραμπέτ.
—Γεια σου, λέω.
—Έχω να σου πώ κάτι, Καραμπέτ.
—Θεοδοσάκη, νέ βάρ; Μιλημένος να ένεσαι.
—Δέν μου λές, Καραμπέτ, έχεις έμπιστο-σύνη στη γυναίκα σου;

—Τί λές, μπέ Θεοδοσάκη; Ίμπιστοσύνη; Τί ίμπιστοσύνη; Το Σουρπούτσα με σιτιράδα μάτια έμπιστεμένο ικάνω.

Φίλος μου Θεοδοσάκης τσιγάρα καπνίζει, κε-φάλι του μου κουνάει:

—Δέ βαρύνσαι, λέει. 'Ο άντρωπος μεγάλο λόγος δέν πρέπει να λή.

—Δέν ξέρω τί πιρέπει να κάνη το άντρω-πος άμμα εγώ μεγάλο λόγο λέω. Για το Σουρ-πούτσα μου, χέρι μου μέσα στο φωτιά βάνω, τσουρουφλισμένο να ένεσαι!

Θεοδοσάκης γελάει.

—'Αδικος έχεις! μου λέει.

—Τί λές, μπέ;

—Νά στο πώ καθαρά;

—Λέγε, μπέ;

—Δέν θα κάνης τρέλλες;

—Όχι, μπέ.

—Λόγο τιμής;

—Μπέ λόγο τιμής ντέν ήκέρω. 'Ο,τι καί να πής για το Σορπούτσα μου ψέματα είνε.

—Πού είνε τώρα;

—Στο Κονκινιά είνε. Στο άδερφή τής.

—Σου λέει πώς πηγαίνει στην άδελφή τής.

Ξέρεις που πηγαίνει; Έγώ ξέρω. Στο φίλο τής.

Άμμιμάν! Έγώ θέλω να ίπατώ Σουρπου-ίτσα, άμμμα ίπατημένο δέν θέλω να με ικάνη.

Απάνω σηκώνομαι, συρτάρι άνοίγω, μαχαίρι βγάζω, λαϊμό φίλου Θεοδοσάκη βάζω:

—Βάι-βάι, ντινίη ίμανί! Όά με πās τώρα να δώ! του λέω. Κι' άμα βρώ το Σουρπού-τσα με φίλος σφαγμένο να τους κάνω! Κι' ά-μα δέν βρώ το Σουρπούτσα, έρένα σφαγμένο να ικάνω. Κάλκ!

Θεοδοσάκης φοβάται, άμα μαχαίρι κρατάω, χέρια μου τινέμουνε, πόδια μου τινέμουνε, μου-ρη μου κόκκινος ένεσαι, μάτια μου αστιραπές μαστιραπές βγάζουνε.

—Σοίλε, μπέ. Λέγε.

—Πάμε, λέει.

—Ταξι-μαζί να ίπαίρουμε, λέω.

Μαχαίρι τσέπη μου βάζω, άμμμα καρντιά μου ανακατωμένος ένεσαι, ψυχή μου διψασμένος ένεσαι, άντρωπο να σφάξω αίμα του πιωμένος να κάνω! Ταξι-μαζί ίπαίρουμε, μέσα μπαί-νουμε. Το φίλος μου το Θεοδοσάκης ντιεύθυναι δίνει, ταξι-μαζί δρόμο ίπαίρνει.

—Μπέ, πώς ικσέρεις για το ύναίκα μου το Σουρπούτσα; ρωτά. Χίτς τέτοιο πιαρά το δι-κός μου το ύναίκα ντέν μπορεί να κάνη.

—Κάνει.

—Πώς το ήκσέρεις;

—Μου το είπε άντρωπος που την είδε. Καί σ' αυτόν έχω έμπιστοσύνη. Μου είπε να σε πά-ρώ, έφτά η ώρα να πάμε καί θα την τσακώσουμε στα πράσσα!

Πράσσα άκούω, όρεξίς μου άνοίγει, άμμμα, μαχαίρι σηκώνω.

—Φονικό να ένεσαι!

—Θά τη σκοτώσης;

—Φονικό να ένεσαι, λέω, καί Καραμπέτ φυ-λακή να πηαίνη! Άν τη βιρά θα την ίσφάξω!

Άν δέν την βιρά έσένα θα ίσφάξω.

Ταξι - μαζί σταματάει, φίλος μου Θεοδοσά-κης κατεβάνει. Ταξι - μαζί πιληρώνω, από τίσω από το φίλος μου το Θεοδοσάκης παίνω. Πόρ-τα χτυπάει. Πόρτα ντέν άνοίγει. Πόρτα ιτάλι χτυπάει. Πόρτα πάλι ντέν άνοίγει. Κολατσιά βαραά άμμμα πόρτα πάλι ντέν άνοίγει. Ίστυ-φύλακας φωνάζουμε. Σοίλε - μπόιλε, λέμε. Ίστυ-φύλακας πόρτα βαορεί, ίστυνομία λέει, πόρτα άνοίγει. Βάι - Βάι - Βάι! Μέσα άντρω καί ύναίκα ίβρηκαμε. Άμμμα το ύναίκα ντέν ήτανε το δι-κό μου το ύναίκα. Ήταν το ύναίκα του φίλου μου του Θεοδοσάκη. Φίλος μου Θεοδοσάκης λι-ποθυμισμένος έγινε. 'Εί βαλα!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Άυπνία

Λοιπόν, εύγενεστάτη μου κυρία, πα-ραπονείσθε καί πάλι για άυπνίες! Ύ-ποφέρετε πολύ, κυρία μου, στριφογυρί-ζετε στο κρεβάτι άναζητώντας τόν ύπνο καί ύπνος δέν έννοει να σας κολλήση. Καί όμως, δυό - τρείς φορές που έχω έρθει στο σπίτι σας κατά το μεσημέρι, ή ύπηρεσία σας μ' έχει πληροφορήσει ότι κοιμόσαστε καί ότι δέν θα ξυπνού-σατε πριν από τίς δυό. Πού στο διάολο, λοιπόν, είνε αυτή η άυπνία;

—'Α!... Ά!... Μά-λιστα! 'Ετσι είνε! Άφου σας παίρνει ο ύπνος στις τέσσε-ρις, τί ώρα θα ξυ-πνήσετε; Φυσικά στις δυό. Όποτε έ-χουμε καί λέμε! Ά-πό τίς τέσσερις ως τίς δυό, ώρες δέκα. 'Ο κανονικός ύπνος του άνθρώπου είνε ώρες όκτώ, άρα σας περισσεύουν καί δυό ώρες ύπνου άκόμα. Όποτε σας ξα-ναρωτώ: Πού στο διάβολο είνε αυτή η άυπνία; Ποιόν κοροϊδεύετε; Έμένα; Μάλλον όχι. Μάλλον το βλάκα το σύζυ-γό σας — καί να με συγχωρή, κύριε Βασιλάκη, που είσαι καί παρών, αλλά εγώ δέν συνηθίζω να κρύβω τα λόγια μου — μάλλον το βλάκα το σύζυγό σας λέω, κοροϊδεύετε. 'Η μάλλον, για να είμαι πιο άκριβής παριστάνετε το θυ-μα για να βασανίζετε τόν άντρα σας.

Άυπνία, λέει! Μωρέ άντε να μου χα-θήτε! Μου στρωνώσατε στο πινάκλ ό-λη τη νύχτα, μου ήπιατε στις δυό το μεσημέρι, γιατί τα βρίσκετε όλα έτοιμα καί μου παραπονείσθε για άυπνία! Κι' έρχεται το βράδυ ο ταλαιπωρος σύζυ-γός σας καυρασμένος, τσακισμένος, βα-λαντωμένος από τη δουλειά του καί πέ-φει στο κρεβάτι να ζητήσει τόν ύπνον του δικαίου καί να ξυπνήση στις έφτά το πρωί για να τραβήξη το μαγγανο-πήγαδο της βιοπάλης κι' έσείς τόν τυ-ραννάτε με την άυπνία σας; Δέν μπο-ρώ να κοιμηθώ! Δέν μου κολλάει ύ-πνος! Καί στριφογυρίζετε στο κρεβά-τι καί ανάθετε το φός καί άναστενάζε-τε — δθθεν — καί δέν τόν άφήνετε ούτε αυτόν τόν δυστυχό να κλείση μάτι!

Πώς; Όά έμπνύσατε ευχαρίστα στις όχτώ, άν μπορούσατε να κοιμηθήτε στις δώδεκα; Μά αφού ξυπνάτε στις δυό, πώς θα κλείσετε μάτι από τίς δώδεκα; Πώς είπατε; Τί να κάνετε για να κοιμάσθε νωρίς; Το μόνο εύκολο, εύγενεστάτη κυ-ρία μου, 'Εμπα στην κουζίνα να μαγει-ρέψης. Πάρε τη σκούπα να σκουπίσης. Άρπαξε το ξεσκονιστήρι καί το σφου-γαρόπανο άκόμα. Τρίψε τους τετζερέ-δες καί τους μπροτζούς. Παρκετάρισε το πάτωμα. Ράψε τα κουμπιά του άν-τρα σου, που όλα κρέμονται. Πάρε το σίδερο να σιδερώσης τα ρούχα. Δου-λειές του σπιτιού είν' αυτές καί ή δου-λειά δέν είνε ντροπή. Κάνε όλα αυτά που σου λέω κι' άν δέν σε πάρη ο ύπνος όχι στις δώδεκα, αλλά από τίς έννηα το βράδυ, σου δίνω το δικαίωμα να μου περάσης χαλκά στη μύτη. Φόδια θα πέ-φτης στο κρεβάτι καί από το πρώτο λεπτό της ώρας θ' άρχίσης ροχάλισμα λεπτό της ώρας ή πλάσι. Άλλά ό-που θ' άναστενάξη ή πλάσι, Άλλά ό-ταν όλη την ώρα μου παλεύεις με τα νύχια σου καί τα μαλλιά σου με το πι-νάκλ καί το κουτσομπολιό καί μου κοι-μάσαι ως τίς δυό, πώς να σου κολλήση ύπνος νωρίς; Τί είπατε; Τα λέω χοντρά; Τί να σου κάνω! 'Επρεπε να με είχες έμένα άντρα σου, να ίδης πώς σου περ-ζέμενα άντρα σου, να ίδης πώς το βλάκα το νάει ή άυπνία. Άλλά έχεις το βλάκα το Βασιλάκη. Βρήκες καί τα κανείς. Άύ-Βασιλάκη! Δέκα ώρες ύπνος καί παρα-πνία λέει! Άει στο διάολο, μωρή!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΝΑ νέο είδος κινηματογράφου δημιουργεί στους θεατές την εντύπωση ότι όλη η δράσις γίνεται, όχι άπλως πάνω στην όθονη, αλλά γύρω τους, ανάμεσά τους. Βλέπουν π. χ. μία επέλαισι ιππικού καί κάνουν μία ένστικτη κίνησι να παραμερί-σουν, για να μην τους πατήσουν τ' άλογα! Νομίζουν πώς τα άεροπλάνα πετάνε πάνω απ' το κεφάλι τους. Κι' οι ψευδαισθή-σεις αυτές φτάνουν σ' άπίστευτη φυσικότητα, συμπληρωνόμενες κι' απ' τους ήχους που άκούγονται μέσα στην αίθουσα, χάρις

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Κινέραμα

Δίνει την εντύπωση της πραγματικής ζωής

μπορεί ν' άπλώση το χέρι του καί να τους άγγίξη.

Άν βρίσκονται άντίκρυ τους, στην όθονη, άκούει νάρχονται από κεί οι φωνές τους. Σε μία σκηνή όμως που προχωρούν π. χ. τρα-γουδιστές απ' το μέρος της κινηματογρα-φικής μηχανής προς την όθονη, άκούει πρώ-τα τίς φωνές τους π ί σ ω τ ο υ, πριν τους δη να εμφανίζονται στην όθονη.

Η κινηματογράφος κι' η προβο-λή ενός τέτοιου φιλμ δέν είναι, βε-βαίως, εύκολη δουλειά... Για ναχη τόσο πλάτος ή κάθε σκηνή, πρέπει να κινηματογραφηθή όχι μ' ένα μό-νο φακό, αλλά με τρείς μηχανές μαζί, στήμένες υπό κατάλληλες γωνίες. Κάθε φακός άποτυπώνει το ένα τρί-τον του πλάτους της σκηνής. Φυσι-κά, οι τρείς λήψεις είναι άπόλυτα συγχρονισμένες, χάρις σ' ένα περι-στρεφόμενο δίσκο που έξυπηρετεί καί τους τρείς φακούς μαζί. Έπίσης ή ρυθμισις του φωτισμού κλπ. γίνεται αυτόματως καί στις τρείς μηχανές συγχρονως.

Μ' άλλα λόγια, δέν γυρίζεται ένα μόνο φιλμ, αλλά τρία συγχρόνως, που μπορούν όμως ν' άποτελέσουν ένα ένιαίο σύνολο, το ένα δίπλα στο άλλο. Δεδομένου δε ότι το κάθε τε-

τραγωνίδιο ταινίας είναι 1/2 φορά ψηλότερο απ' τα συνηθι-σμένα, χρειάζεται 4/2 φορές περισσότερο μήκος ταινίας απ' όσο για τα κοινά φιλμ.

Η προβολή γίνεται επίσης με μία τριπλή μηχανή. 'Ο κάθε φακός της προβάλλει το ένα απ' τα φιλμ σ' ένα απ' τα τρία τμήματα της όθονης. Κι' ο θεατής τα βλέπει όλα μαζί, σαν ένα σύνολο.

Χάρις σ' ένα είδικό εξάρτημα της μηχανής, δέν διακρίνονται καθόλου διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στα φιλμ. Οι άκρες τους συγχέονται καί συνδυάζονται ή μία με την άλλη.

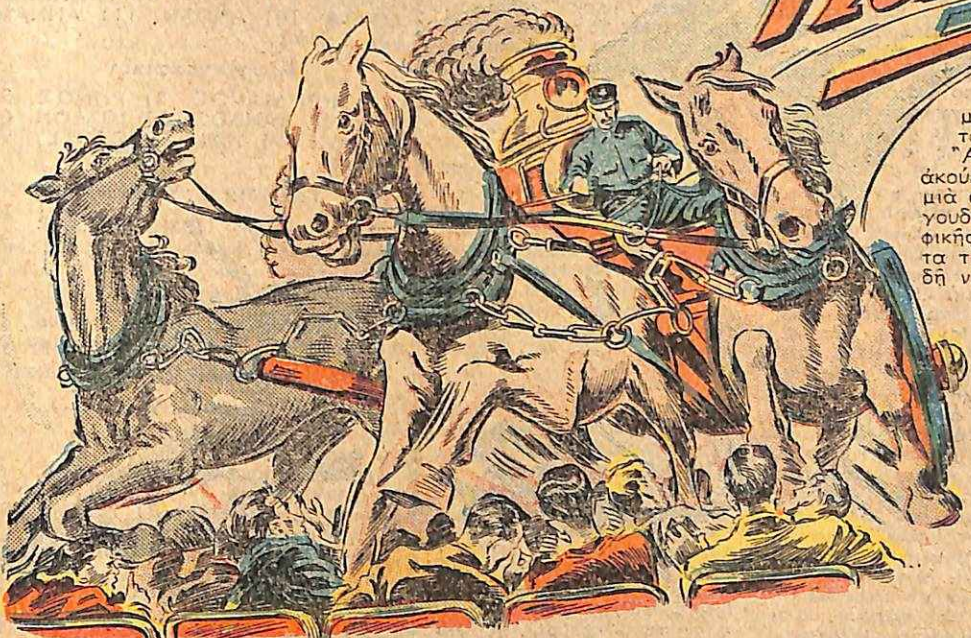
Όσο για το ήχητικό μέρος, ή φωνολήψις γίνεται με 6 μι-κρόφωνα. Συνήθως, τα 5 απ' αυτά βρίσκονται στη σειρά, κατά πλάτος του στούντιο, το δε έκτο πίσω απ' τη μηχανή, προωρι-σμένο για τους μακρινούς ήχους. Στην προβολή του φιλμ, χρη-σιμοποιούνται 6 μεγάφωνα, πάλι με την ίδια διάταξη. Κι' ο θεατής άκούει κάθε όμιλία ή μουσική νάρχεται απ' τη σωστή διεύθυνση.

Η άποτύπωσις του ήχου στο φιλμ γίνεται με την ίδια μέ-θοδο που έφαρμόζεται στα νέα γραμμόφωνα, που δέν έχουν δι-σκόπο αλλά ένα μαγνητισμένο σύρμα. Έχει δηλαδή έπικαλυ-φθή ή ήχητική ταινία μ' ένα στρώμα οξειδίου του σιδήρου πάνω στο όποιο γίνεται μαγνητική άποτύπωσις των ήχων. Το φιλμ αυτό είναι έτοιμο άμέσως, δέν χρειάζεται πια καμιά έργαστη-ριακή επεξεργασία, μπορεί δε να παιχθή όσεςδήποτε φορές χω-ρίς ν' άλλωσθή καθόλου ή άπόδοσις του.

Η έφεύρεσις αυτή έγινε από κάποιον Φραντ Γουώλερ. Τα πειράματά του άρχισαν το 1938. Τα διέκοψε στον πόλεμο καί τα συμπλήρωσε τελευταίως.

Όπως κι' ο κοι-νός κινηματογρά-φος στα πρώτα του βήματα, έτσι κι' ή νέα μέθοδος έχει άκόμη μερικά τεχνικά έλαττώμα-τα, που δέν θ' άρ-γώσουν όμως να διορθωθούν, με τίς νεώτερες τελειο-ποιήσεις.

Η μόνη σοβα-ρή δυσκολία των φιλμ αυτού του εί-δους είναι οι ά-παιτούμενες πολυ-δάπανες διαρρυθ-μίσεις των κινημα-τοθεάτρων για την προβολή τους.

Παρακολουθώντας μία τέτοια σκηνή στην όθονη, οι θεαταί είνε άδύνατον να μην άνατριχιάσουν από άγνία...

σε μία έξυπνη διάταξη μεγαφώνων, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Τα πρώτα φιλμ που γυρίζονται μ' αυτό το νέο σύστημα, γνωστό ως «Κινέραμα», θα πρωτοπαίχτουν για το άμερικανικό κοινό στα τέλη του τρέχοντος έτους ή στις άρχές του 1951, κι' άμέσως κατόπιν θα προβληθούν καί σ' άλλες χώρες του κόσμου. Για την ώρα, έγινε μία δοκιμαστική προβολή τέτοιων ται-νιών, αλλά μικρού μήκους, σ' ένα κλειστό γήπεδο τένις διαρ-ρυθμισμένο προχειρα σε κινηματοθέατρο. Οι θεαταί ήσαν πα-ραγωγοί καί τεχνικοί του κινηματογράφου, καθώς καί δημο-σιογράφοι. Άρκετοί λοιπόν απ' αυτούς έπαθαν... ναυτία κι' άναγκάσθηκαν να φύγουν βιαστικά, όταν είδαν σε μία σκηνή ένα πλοίο σ' έθαλασσοταραχή! Τόσο ρεαλιστική ήταν ή άπό-δοσις... Άλλά κι' οι ύπολοιποι έσφιγγαν μηχανικά τα χέρια τους στα καθίσματα, για... να κρατήσουν την ίσοροπία τους!

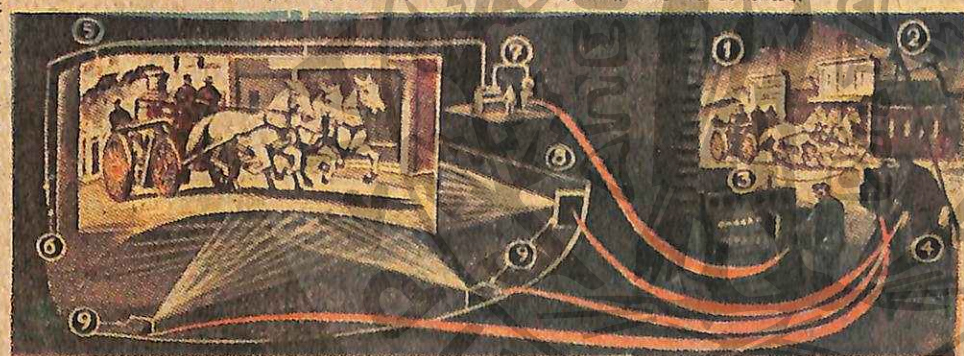
Έπειτα απ' αυτή την έπιτυχία, κλείστηκαν οι άπαιτούμενες συμφωνίες, για το γύρισμα ταινιών με τη νέα μέθοδο καί για τίς είδικες διαρρυθμίσεις των κινηματοθεάτρων που άπαιτούνται για την προβολή τους.

Πρέπει να σημειωθή ότι δέν πρόκειται περί κινηματογράφου «στερεοσκοπικού», με τρείς διαστάσεις. Αυτός άπαιτεί είτε εί-δικη όθονη, που μπορούν να την ίδουν καλά μόνο μερικοί θεα-ταί — όσοι κάθονται σε ώρισμένες θέσεις — είτε είδικα ατο-γυάλια για όλους τους θεατάς, πράγμα ένοχλητικό, δαπανηρό καί καθόλου πρακτικό.

Το «Κινέραμα» βασίζεται σ' άλλη άρχή. Η όθονη έχει όκτα-πλάσια έπιφάνεια απ' τίς συνηθισμένες (διπλάσια σε ύψος καί τετραπλάσια σε πλάτος), δέν είναι δε έπίπεδη, αλλά σφαιρι-καί ένα μεγάλο τόξο κύκλου γύρω απ' το όπτικό πεδίο των θεατών. Άκριβέστερα, άποτελείται από τρία τμήματα, ένα

μεσαίο κυκλικό, με άκτίνα 8 μέτρων, καί δυό πλάγιες «πτερυγες». Έτσι, ο θεατής βλέπει τίς σκηνές να συμ-βαίνουν, όλόγυρά του, κι' όχι αντί-κρυ του, σε μία έπίπεδη έπιφάνεια. Αυτό άκριβώς του δημιουργεί την έν-τύπωση της παγα-ματικότητας, νοιί-ζει δηλαδή ότι βρίσκεται κι' ο ί-διος μέσα στη δράσι του φιλμ.

Οι ήθοποιοί του φαίνονται τόσο κοντά, σαν να

Σχηματικό διάγραμμα του γυρίσματος καί της προβολής ενός φιλμ με τη νέα μέθοδο. 1) Στούντιο. 2) Μικρόφωνο. 3) Μηχανήμα φωνολήψις. 4) Τριπλή κινηματογραφική μηχανή. 5) Όθονη προβολής. 6) Πέντε μεγάφωνα. 7) Άπόδοσις ήχου. 8) Φιλμ του ήχου. 9) Μηχανές προβολής.

Ο Διεθνής ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΣ

Ο ΑΘΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

Μία λεπτομερής περιγραφή

Δυστυχώς ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα της Δευτέρας προς την Τρίτη, 22 Αυγούστου. Χιλιάδες περιεργόι Άγγλοι και Γάλλοι φίλαθλοι έχουν συγκεντρωθεί στο άκρωτήριο Γκρί Νέ της Γαλλίας. Είκοσι τέσσερα ρυμουλκά υπ' ατμόν. Άλλες τόσες βάρκες έτοιμες στα κουπιά. Χωριστά τα βενζινοκίνητα πλοία με τους ραδιοσχολιαστές και τους συντάκτες των αγγλικών και άλλων Ευρωπαϊκών εφημερίδων. Κοντά στην παραλία 18 κολυμβητές και 6 κολυμβήτριες δεκατριών εθνών άνωπομονούν. Οι προπονητές και οι βοηθοί τους τους δίνουν τις τελευταίες οδηγίες.

Μερικοί άλειψαν το σώμα τους με παχύ στρώμα λίπους, όπως οι Έλληνες Ζηργάνος και Καμπέρος. Άλλοι, σαν τους Αιγυπτίους Χασάν Αμπντέλ Ρεχίμ και Μαρέτ Χασάν Χαμάντ προπονούνται πώς είναι ακόμη καλίστατοι από το πρόσφατο ταξίδι τους από την Αγγλία στη Γαλλία. Γιατροί και νοσοκόμοι τους δίνουν διάφορα φάρμακα κατά της ναυτίας.

Ο καιρός είναι καλός. Η θάλασσα γαλήνια. Τα άστρα λαμπυρίζουν στον ουρανό. Η ακτή φωταγωγάται από τους πυρσούς και τα φανάρια των χιλιάδων φιλάθλων. Όλα προμηνούν καλό κολύμπι.

Η καρδιά των θαλασσόλυκων που μερικοί από αυτούς έχουν δοκιμάσει να περάσουν το κανάλι της Μάγχης περισσότερες από δέκα φορές, χωρίς επιτυχία, αλλά και εκείνων που το πέ-

ρασαν και μία και δυο και τρεις φορές με ωραία ρεκόρ, χτυπάει με δύναμη...

Σε λίγο ακούγεται η φωνή του γέρο Τέιμ, του βετεράνου "Αγγλου προπονητού: «Σ' ένα λεπτό ξεκινάμε. Έμπρός σ'αυτές θέσεις σας!».

Κολυμβητές και κολυμβήτριες παρατάσσονται στη γραμμή. Ο αφέτης δίνει τη σύνθημα της εκκίνησης: «Ένα πυροβολισμό, ενώ ταυτόχρονα μία ειδική φωτιά θα ανάψει στον αέρα, για να αναγγείλει στις απέναντι αγγλικές ακτές του Ντόβερ, πως ο μεγάλος αγώνας αρχίζει».

Οι 24 ανταγωνιστές πέφτουν στη θάλασσα. Ο Ζηργάνος με τον Καμπέρο κάνουν το σταυρό τους και βουτούν στο νερό.

Τα ρυμουλκά σφυρίζουν χαϊρετώντας τους αθλητές. Ο κόσμος χειροκροτεί. Οι κολυμβητές, λίγο νευρικοί, προσπαθούν να προσανατολισθούν, να πάρουν θέση στην απέναντη θάλασσα. Ψάχνουν με τα μάτια να βρουν το ρυμουλκό τους, τη βάρκα τους...

Με κρόουλ, με πλάγια, με πρόσθιο προχωρούν, ενώ οι οδηγοί τους από τη βάρκα τους δίνουν την κατεύθυνση, που πρέπει να ακολουθήσουν. Το σκοτάδι διακόπτεται από τις λάμπες του μαγνησίου των φωτογραφικών και κινηματογραφικών μηχανών, που αποθανατίζουν το Μαραθώνιο της Μάγχης.

Μέχρι τις 4 το πρωί ο αγώνας συνεχίζεται κανονικά. Αλλά τέτοια τιτανική προσπάθεια δεν μπορεί παρά να παρουσιάσει εκπλήξεις. Ένας γέρος 63 χρονών, ο Βέλγος πιανίστας Μους λιποθυμεί και αποσύρεται του αγώνος. Έγκαταλείπει και ο Δουίδ Φράνκ (Αμερικανός), γιατί τον έπιασε γράμπα. Ο Γάλλος Άμιελ Σορν παραίτεται επίσης. Ο Άγγλος Μπρούστερ, ιατρός, αρνείται να συνεχίσει, για 14η φορά στη

ζωή του, ως το τέρμα. Η Μαργαρίτα Φέδερ παρασύρεται από το ρεύμα προς τη Γαλλία.

Με την αύξη ή Μάχη είναι ήρεμη. Είναι 5 η ώρα και ο Ζηργάνος μας πιάνει καταγίδα και μία βροχή σαν καταράκτης. Οι κολυμβητές συνεχίζουν ωστόσο με θάρρος, μερικοί όμως παραιτούνται της προσπάθειας, σαν το Βέλγο Ζωρζ Μπλόμ, τον Άλφονσο Κρούζ της Γουατεμάλας, την Έθραϊα Βάντα Μπούταγκυ και την Όλλανδέζα Βίλλυ Βαν Ρί-ζελ.

Η ώρα είναι 10 και έχουν απομείνει 12 από τους 24 κολυμβητές. Είναι δύσκολο να πη κανείς ποιος προηγήται τώρα. Μάλλον ο Γάλλος Λε Μορβάν είναι επί κεφαλής. Κοντά του ο Ζηργάνος, ο Σουηδός Νίλς Βέρλν και οι Αιγύπτιοι Χασάν Αμπντέλ Ρεχίμ και Μαρέτ Χασάν Χαμάντ.

Ο Καμπέρος μας κολυμπά σταθερά και με άκμαίες δυνάμεις. Ξαφνικά κατά τις 11 η ώρα δέχεται την επίθεσι ενός σκυλοαρου. Ο φίλος του Άνδρεας Κορίφας του Άνδρεας Κορίφας τον τραβάει στη βάρκα, ενώ κλείγοντας ο φίλος της Πειραιώτης παραπονεύει: «Οι συμπατριώτες μου θα πουν πως τους προσέδωσα. Ειδοποιήστε τουλάχιστον τους κολυμβητές για τα σκυλοαρου».

Δραματική μορφή παίρνει ο αγώνας 2.500 μέτρα από τον Ντόβερ. Οι προηγούμενοι τώρα, ο Γάλλος και οι δυο Αιγύπτιοι συγκεντρώνουν τις τελευταίες δυνάμεις τους. Προηγείται ο Λε Μορβάν λίγα μέτρα. Ο Χασάν Αμπντέλ Ρεχίμ όμως αρχίζει κρόουλ με γρηγορότερο ρυθμό.

Και στις 12.22 το μεσημέρι, ώρα Γκρήνουιτς ο Αιγύπτιος υπολοχαγός πατάει στην ακτή του όρμου της Αγίας Μαρίνας, κοντά στο Δουβρό. Γίνεται δεκτός με ένθουσιώδεις ζητωκραυγές. Χρειάσθηκε 10 ώρ. 52'. Καταρρίπτει τη παγκόσμια ρεκόρ του Μισέλ (11.05') και κερδίζει 1000 λίρες.

Ύστερα από 12 λεπτά έρχεται δεύτερος ο Λε Μορβάν και τρίτος ο Αιγύπτιος Μαρέτ Χασάν Χαμάντ σε 12 ώρ. 36'.

Αμέσως μετά τους τρεις πρώτους το ρεύμα του στενού μεταστράφηκε! Αγώνιζοντα οι υπόλοιποι για να φτάσουν στην ακτή. Τελικά κερδίζουν, έκτος του δευτέρου και τρίτου, ανά 250 λίβρου και τρίτου, ανά 250 λίβρες και ο τέταρτος Βρετανός Ουίλλιαμ Ρόκετ, ο πέμπτος Σκώτος Ουίλλιαμ Μπάρου, η έκτη Αγγλίς Έ. Λένη Φένκον (1000 λίρες, γιατί ήλθε πρώτη από τις γυναίκες), ο έβδομος Ι. Ζηργάνος (16 ώρ. 19'), ο ογδοός Αργεντινός Άντ. Αμπντέλντο και η ένατη Δανιέλ Τέβνυ Καμμερσγκάουτ.

Μετά 27 ώρες 13' ο βέλγος Αιγύπτιος Φαχμί Α. Τάλαχ απέχει 300 γιάρδες από τον Ντόβερ. Λιποθυμεί όμως και χάνει έτσι τις 250 λίρες... Ήταν ο βέλγος πέμπτος από τους 24, που δεν μπόρεσε να τερματίσει.

Γ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλόλεξο

1) ΑΝΙΣΑ. 2) ΑΝΝΑΣ. 3) ΜΟΝΑΣ. 4) ΑΤΟΜΑ. 5) ΟΚΤΑΣ. 6) ΛΥΚΟΣ. 7) ΝΑΥΛΑ. 8) ΤΡΑΝΗ. 9) ΧΟΡΤΑ. 10) ΑΝΟΧΗ. 11) ΑΝΝΑΜ. 12) ΣΙΝΑΣ.

Κρυπτογραφικόν

1) ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ. 2) ΡΗΝΟΣ. 3) ΡΟΝ. 4) ΔΑΝΑΟΣ. 5) ΙΩΔΙΟΝ. 6) ΑΡΝΙΟΝ. 7) ΝΑΙ. 8) ΟΡΝΙΣ. 9) ΣΑΝΙΣ.

Ταξείδιον στη θάλασσα

1. Το «Κρήνη» «Ελίζαμπετ». 2. Το «Ανατόλιον» «Ηλίας». 3. «Σάντα Μαρία».

Ερωτήσεις

1) Τα έντομα. 2) Οι πιγκουίνοι. 3) Σε απόστασι 35 — 40 χιλιομέτρων.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

Το τσάι ('Ελενίτσα' 'Ιδες...).

Τί λείπει

Οι 13 μικρολεπτομέρειες είναι: 1) Το καπέλλο του άνδρος. 2) Η πίπα του. 3) Το πριόνι του. 4) Η δεξιά πέρυξ του σπιτιού. 5) Το παιδάκι. 6) Ο κούβας. 7) Τα δυο αχλάδια. 8) Το κύπελλο στην κάτω δεξιά γωνία. 9) Η σκάλα κοντά στα άχυρα. 10) Το σύννεφο κοντά στον ήλιο. 11) Μέρος της φωλιάς των περιστέρων. 12) Ένα από τα περιστέρια και 13) Το δέντρο πίσω από το σπίτι.

Η λύσις του 291ου σταυρολέξου ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ — ΔΑΝΕΙΟΝ. 2) ΥΙΟΣ — ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ — ΝΙ. 3) ΣΙΚ — ΤΑΜΕΣΙΣ — ΣΟΚ. 4) ΕΚ — ΑΑΡ — ΝΟΝΟΣ — ΠΟΣΗ. 5) ΤΙΚ — ΜΗΝ — ΣΟΛΟΜΟΣ. 6) ΟΘΩΜΑΝΟΣ — ΝΟΤΙΑ — ΑΑ. 7) ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ — ΓΗΣ — ΠΥΡ. 8) ΡΙΓΟΣ — ΝΗΠΟΣ — ΠΟΤΑ. 9) ΦΩΛΟΣ — ΠΑΡΑΣ — ΒΟΛΟΣ. 10) ΟΔΟΣ — ΚΑΣΟΣ — ΣΑΛΙΜ. 11) ΙΟΝ — ΕΑΡ — ΣΑΤΑΝΙΚΑΙ. 12) ΤΣ — ΤΑΛΑΣ — ΣΕΡΕΝΑΤΑ. 13) ΚΑΝΑΔΑΣ — ΑΛΤ — ΙΟΣ. 14) ΤΡΩΣ — ΜΟΝΟΝ — ΩΝ — ΣΙ. 15) ΡΑΣ — ΔΑΣΙΚΟΣ — ΣΑΜ. 16) ΙΦ — ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ — ΝΕΡΟ. 17) ΑΙΡΕΣΙΣ — ΝΑΥΑΡΙΝΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΥΡΕΤΟΣ — ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ. 2) ΑΙ — ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ — ΡΑΦΙ. 3) ΡΟΣ — ΚΩΝΙΚΟΝ — ΚΩΣ. 4) ΑΣΙΑ — ΜΑΓΟΣ — ΤΑΣ — ΠΕ. 5) ΚΑΜΑΤΟΣ — ΕΑΝ — ΔΑΣ. 6) ΟΒ — ΡΗΝΟΣ — ΚΑΛΑΜΑΡΙ. 7) ΜΑΤ — ΝΟΡ — ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ. 8) ΟΤΑΝ — ΣΙΝΑΣ — ΣΑΝΙΣ. 9) ΣΙΜΟΣ — ΑΠΡΟΣ — ΣΟΚΙΝ. 10) ΚΕΝΩΝ — ΠΑΣΑΣ — ΝΟΝΑ. 11) ΔΑΣΟΛΟΓΟΣ — ΤΕΛ — ΣΟΥ. 12) ΑΝΙΣΟΤΗΣ — ΣΑΡΛΩ — ΣΑ. 13) ΝΟΣ — ΜΙΣ — ΒΕΝΕΤΟΣ. 14) ΕΝ — ΠΩΑ — ΠΟΛΙΝ — ΝΑΝΙ. 15) ΣΟΣ — ΠΟΛΙΚΑΙ — ΜΕΝ. 16) ΟΝΟΣ — ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ — ΡΟ. 17) ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ — ΙΑΣΙΜΟΝ.

Ολο το αλφάβητο

Οι σύζυγοι Μπούλιν, στη Φλόριντα, που γιόρτασαν τελευταίως τους χρυσούς γάμους των, έχουν τόσα παιδιά, όσα είναι τα ψηφία του λατινικού αλφαβήτου! Τους έδωσαν δε όνόματα, που αρχίζουν με τα ψηφία αυτά, κατά σειράν, από το πρώτο ως το τελευταίο!

«Έξαφανισθέντες» ΠΟΥ ΑΝΕΥΡΕΘΗΣΑΝ

Ένας βαρώνος, ένας μαρκήσιος κι ένας γιατρός

Ποιός ανατόμος, ποιός ψυχολόγος, ποιός συγγραφέας θα μπορούσε ποτέ να διεισδύσει στο μυστήριο της ψυχής των ανθρώπων, που εξαφανίζονται μία μέρα, ξαφνικά, χωρίς να αφήσουν το παραμικρό ίχνος πίσω τους;

Όπως γράψαμε κι' άλλες φορές, οι εξαφανίσεις αυτού του είδους είναι πολύ συχνές στις αγγλοσαξονικές ίδιες χώρες. Σύμφωνα με μία πρόσφατη αγγλική στατιστική, μόνο κατά το πρώτο εξάμηνο του 1950 εξαφανίστηκαν από το Λονδίνο και τις μεγάλες πόλεις της Αγγλίας 4.000 άτομα και των δυο φύλων, που προέρχονταν από όλες τις κοινωνικές τάξεις.

Κατά κανόνα, τα άτομα που εξαφανίζονται μ' αυτό τον τρόπο δεν ανευρίσκονται ποτέ. Κάθε κανών, όμως έχει τις εξαιρέσεις του. Κάι τρεις τέτοιες εξαιρέσεις συγκίνησαν τελευταία σε μεγάλο βαθμό την αγγλική κοινή γνώμη.

Στις δυο πρώτες, επρόκειτο για δυο μέλη της ανώτατης αγγλικής αριστοκρατίας, ένα βαρόνο κι' ένα μαρκήσιο. Έχχαν εξαφανισθεί, ο πρώτος πριν από 27 κι' ο δεύτερος πριν από 19 χρόνια, χωρίς να αφήσουν το παραμικρό ίχνος πίσω τους.

Πριν από λίγο καιρό, όμως, μία σειρά από τυχαίες συμπτώσεις επέτρεψε την ανακάλυψή και των δυο. Ο βαρώνος είχε εγκατασταθεί από χρόνια με ψεύτικο όνομα σε μία μεγάλη πέλη των 'Ηνωμένων Πολιτειών κι' είχε επιδοθεί σε διάφορες επιχειρήσεις, που του επέτρεψαν να σχηματίσει μία σημαντική περιουσία. Ο δεύτερος ζούσε σ' ένα σουλτανάτο της Μαλαισίας ανάμεσα σε μία φυλή ιθαγενών.

Τόσον ο πρώτος όσο κι' ο δεύτερος αρνήθηκαν να ξεγηγούν τους λόγους της εξαφάνισής τους.

**ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ**

**ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ**

GUERRELA VIGNÉ

DAYDOY FILS

ΕΚΟΛΕ ΠΙΓΙΕΡ

**ΤΗΛΕΦ.
33.398**

Αν. Καραγιάνν.

ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 54

ΤΕΡΑΠΕΥΣΤΕ: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΝΣΤ/ΝΟΥ 60

ΠΑΤΕΙΑ ΤΕΡΑΠΕΥΣΕΩΣ

σεως των. Έδήλωσαν μόνο ότι δεν έχουν καμία πρόθεσι να ξαναγυρίσουν στην πατρίδα τους και να ξαναπάρουν τα αληθινά τους όνοματα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι και οι δυο είναι κάτοχοι μεγάλων περιουσιών στην Αγγλία. Ο μαρκήσιος έχει κληρονομήσει από τους προγόνους του τρεις μεγαλοπρεπείς πύργους και απέραντα κτήματα. Η κτηματική περιουσία του βαρόνου είναι κάπως μικρότερη. Έχει, αντίθετα, σημαντικές καταθέσεις στις Τράπεζες. Άλλ' αδιαφορεί ολότελα γι' αυτές.

Η τρίτη περίπτωση είναι ενός διακεκριμένου γιατρού του Λονδίνου, του δόκτορος Μπαίλεϋ. Πριν από είκοσι πέντε χρόνια, άφησε τη νεαρή σύζυγό του και το γιό του κι' εξαφανίσθηκε. Έκτοτε, δεν είχε δώσει σημαία ζωής.

Πριν από λίγο καιρό, όμως, έγινε το εξής: Στο νοσοκομείο μιας μικρής πόλεως της Βρετανικής Κολομβίας πέθανε ένας ηλικιωμένος άνθρωπος από κάποια ασθένεια της καρδιάς. Οι αρχές έρευνήσαν τότε στα πράγματά του κι' έτσι έβγαλαν πως επρόκειτο για το γιατρό Μπαίλεϋ, Ζούσε στην Κολομβία με ψεύτικο όνομα κι' επιδιδόταν σε γεωλογικές μελέτες. Στο διαμώτιό του βρέθηκε ένα μικρό χρηματικό ποσό.

Μια από τις εξαφανίσεις της τελευταίας περιόδου, που προκαλέσαν μεγάλη συγκίνηση στην Αγγλία, ήταν, εξ' άλλου, του δούκα του Μονρόζ.

Ο νεαρός και πάμπλουτος ευπατρίδης είχε προσκαλέσει μερικούς φίλους του στο ιδιωτικό γιάτ του κι' έκαναν μαζί το γύρο των αγγλικών νήσων. Κατά τη διάρκεια της παραμονής σ' ένα μικρό όρμο, ο δούξ βγήκε στην ξηρά, για να ξεμουδιάσει, όπως έλεγε. Έκτοτε κανείς δεν τον ξαναείδε.

Άξιοσημείωτη, εξ' άλλου, είναι η περίπτωση ενός ευκατάστατου κτηματίου της Ουαλίας. Μία μέρα, έφυγε με το αυτοκίνητό του από το σπίτι του, λέγοντας πως θα πήγαινε σ' ένα γειτονικό χωριό, για να αγοράσει ένα γουρουνάκι. Άλλα δεν ξαναγύρισε ποτέ. Το αυτοκίνητό του βρέθηκε έξω από το σιδηροδρομικό σταθμό της πόλεως.

Μεταξύ των προσώπων που εξαφανίστηκαν κατά των τελευταίων καιρό συγκαταλέγεται και μία προσωπία κυρία από το Μπρουνιάουθ. Ένα βράδυ Κυριακής, ο σύζυγος και τα δυο παιδιά της βγήκαν για να κάμουν έναν περίπατο στην προκυμαία, ως που η οικοδόσποινα να ετοιμάσει το βραδυνό φαγητό. Όταν γύρισαν, έπειτα από είκοσι περίπου λεπτά, βρήκαν το τραπέζι στρωμένο και το φαγητό σερβιρισμένο στα πιάτα. Άλλ' η οικοδόσποινα έλειπε. Κανείς από τότε δεν έμαθε τίποτε. Οι αστυνομίες διαφόρων χωρών την αναζητούν.

Τα κεντρίσματα των μελισσών

Στην Αμερική ανακαλύφθηκε ένα νέο συνθετικό αντιισταμινικό φάρμακο, η θεσφορίνη, που, όπως απέδειξαν τα γενόμενα πειράματα, εξαφανίζει άμεσα τον έρεθισμό και τους πόνους που προκαλούνται από το κέντρισμα μίας μέλισσας.

Το άτελιέ του θανάτου

Στο σαλόνι της κόμηςσας Πολέφσκυ μιλούσαν αυτό το απόγευμα για την τελευταία καλλιτεχνική έκθεσι.

Υπάρχει ένας ζωγράφος, είτε ένας από τους θαυμαστάς της κόμηςσας, που αν και έχη μεγάλο ταλέντο, το έργο του είναι άγνωστο.

Εννοείται τον Γιούργκεν Βαν Λόι; ρώτησε η κόμηςσα. — Ακριβώς, απάντησε ο νέος.

Πραγματικά, είπε η κόμηςσα, ο Γιούργκεν Βαν Λόι έχει μεγάλο ταλέντο. Αλλά τα έργα του προξενούν φρίκη. Αρκεί να ρίξη κανείς μία ματιά στους πίνακές του για να ανατριχιάσει. Ο Βαν Λόι είναι ζωγράφος του θανάτου. Οι πίνακές του, οι αληθινά υπέροχοι, παριστάνουν ανθρώπους τη στιγμή της αγώνιας του ψυχορραγίας...

Ποιός είσαστε; ρώτησε ξαφνικά ο ζωγράφος.

Ένας άτυχος άνθρωπος, απάντησε ο Θόμσων.

Ερχομαι από την Ασία, όπου έμεινα μερικά χρόνια και γυρεύω δουλειά. Μα τα πράγματά είνε δύσκολα εδώ. Κι' έτσι αναγκάστηκα να πουλήσω αυτά τα κομψοτεχνήματα...

Χμ... έκανε ο ζωγράφος. Είσαστε μόνος, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους;

Δεν έχω κανέναν στον κόσμο, απάντησε ο δημοσιογράφος, αρραδιόζοντας το ένα ψέμμα άπάνω στο άλλο.

Το πρόσωπο του Βαν Λόι φωτίστηκε από μία άγρια χαρά. Οι τρόποι του άλλαξαν.

Πρότεινε στον Θόμσων να καθίσει να πάρη έναν καφέ. Ώς που να ετοιμασθή ο καφές, ο δημοσιογράφος έρριξε μία γρηγορή ματιά στους πίνακες που κρεμόνταν γύρω κι' ένοιωσε μία ανατριχίλα. Ο ένας παρί-

Του άνοιξε ο ίδιος ο Βαν Λόι.

Ο ποδοσφαιριστής: Εύτυχες, Αντρίκο μου, στα τελευταία λεπτά του αγώνος, κατόρθωσα να της βάλω κι' εγώ δυο γκολ κι' έτσι ισοφαρίσαμε!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ χωρίς όνομα

Μερικές περίεργες περιπτώσεις

Πριν από λίγο καιρό, η Ιταλική αστυνομία συνέλαβε έναν παραχαράκτη που αναζητούσε από καιρό. Η δράση του εχρονολογείτο από πολλά χρόνια και δεκάδες ένταλμάτων συλλήψεως έκκρεμοσαν έναντιόν του. Στο καβένι απ' αυτά αναφερόταν με διαφορετικό όνομα. Άλλ' ό-ταν συνελήφθη, εξακριβώθη ότι πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο.

Άλλα για ποιά;
Όλα τα όνοματά που αναφέρονταν στα ένταλματα ήταν ψευτικά. Γιατί ο δράστης άλλαζε κάθε τόσο όνομα για ν' αποφεύγει τη σύλληψη. Κι' η αστυνομία τα ήξερε όλα ή σχεδόν όλα. Το μόνο που δεν ήξερε ήταν το πραγματικό.

Κατά την ανάκριση και κατόπιν στο δικαστήριο έπιασαν τον παραχαράκτη να το φανερώνει. Αρνήθηκε επίμονα.

— Το όνομά μου είναι περιττό, είπε. Κατά την πρόσφυγιά μου, είχα τον αριθμό 1810. Καταδικάστε με μ' αυτόν.

Έτσι κι' έγινε. Ο «αριθμός 1810» των κεντρικών φυλακών της Ρώμης καταδικάστηκε σε είκοσαετή ερήνικη.

Άλλ' η περίπτωση αυτή δεν είναι μοναδική.

Στις 10 Αυγούστου του 1883, ένας άνθρωπος, τριάντα περίπου χρόνων, μπήκε σ' ένα σπίτι στο Παρίσι και σκότωσε, χτυπώντας τους μ' ένα σφυρί στο κεφάλι, τους δυο ενοίκους του Ντυκρό ντε Σίξτ, ηλικίας 65 χρόνων και την αδελφή του 63 χρόνων. Έπειτα, καταδικασμένος από μερικούς γείτονες, που προσέτρεξαν ακούγοντας τις φωνές των θυμάτων, μπήκε σ' ένα δωμάτιο του δευτέρου πατώματος, έχωσε το κεφάλι του κάτω από τα σκεπάσματα, σαν φοβισμένο παιδάκι και περίμενε να τον πιάσουν.

Κατά την ανάκριση, όπως και κατόπιν κατά τη δίκη, δεν θέλησε με κανένα τρόπο να φανερώσει τ' όνομά του. Απαντώντας στον πρόεδρο του δικαστηρίου, είπε:

— Η δικαιοσύνη μπορεί να πάρη το κεφάλι μου. Δεν χρειάζεται έτι-κέτα πάνω σ' αυτό.

Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο. Ο όπεριόρος αυτός άνθρωπος ανέθηκε στη λαίμητόμο, χωρίς να λύση τη σιωπή του και έδειξε θάρρος και ψυχραιμία που έκαιμαν σ' όλους εντύπωσι.

Μιά άλλη περίπτωση περιπτώσεως συνέβη στην Πετρούπολη. Στις 27 Φεβρουαρίου του 1902, ένα έκτακτο στρατοδικείο, που συνεδρίασε σε μια αίθουσα του φρουρίου Πέτρου και Παύλου, καταδίκασε σε θάνατο δώδεκα υποδίκους, που είχαν λάβει μέρος σε μια δολοφονική απόπειρα έναντιόν του μεγάλου δουκός Νικολάου και του υπουργού της Δικαιοσύνης Τσιεγκλοβίτς. Άνάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ένας Ιταλός που λεγόταν Μάριο Καλβίνο.

Η είδησις προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση στη Ρώμη, όπου μεταδόθηκε τηλεγραφικά. Υπετέθη τότε ότι έπρόκειτο για το δημοσιογράφο Μάριο Καλβίνο, που βρισκόταν στη Ρωσία κι' η Ιταλική κυβέρνηση έ-καμε δραστήρια διαβήματα για να τον σώση, υποστηρίζοντας ότι θα είχε γίνει λάθος, γιατί η ανάμειξη του Ιταλού ανταποκριτού σε μια δολοφονική απόπειρα έναντιόν Ρώ-σων ήταν ακατανόητο.

Άλλ' ενώ διεξήγοντο διαπραγματεύσεις μεταξύ των δυο κυβερνήσεων, η έφημερις όπου εργαζόταν ο Καλβίνο έλαβε τηλεγράφημα του από το Παρίσι!

Ο άνθρωπος που είχε καταδικασθ' με τ' όνομά του στην Πετρούπολη υπεβλήθη τότε σε εξονυχιστική ανάκριση.

— Δεν είμαι Ιταλός και δεν λέγομαι Καλβίνο, είπε. Είχα 18η τότε το όνομα σε κάποια έφημερίδα και δεν ξέρω πώς είχε εντυπωθή στο μυαλό μου.

Άλλ' ποιά ήταν το δικό του; Αυτό δεν θέλησε να το πη, μ' όλο που τον υπέβαλαν στα πιο φριχτά μαρτύρια. Ήταν Ρώσος ευγενής ή έ-νας πρίγκιψ; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ. Οι έφημερίδες της εποχής δι-ετύπωσαν διάφορες υποθέσεις, που ήταν ή μια πιο φανταστική από την άλλη.

Μιά άλλη περίπτωση περιπτώσεως είχε εκείνη που συνέβη στο Μιλάνο το 1912. Ένα άτομο μέσης ηλικίας και με πολύ καλή περιβολή σκότωσε σ' έναν κεντρικό δρόμο τον άββα Γκιουζέππο ντελλα Βάλε, βυθίζον-τας ένα μαχαίρι στο λαιμό του.

Στο μύημα όπου τον ώδηγησαν έ-δήλωσε:

— Δεν γνώριζα το όνομα του θύ-ματός μου, ούτε είχα καμιά άφο-ρή μαζί του.

Άλλ' δεν θέλησε να πη τίποτε άλλο. Ότε από που καταγγέλ-α, τε πώς λεγόταν, ούτε ποιά ήταν η οικογενειακή του κατάσταση. Οι έ-φημερίδες επί δυο περίπου μήνες δη-μοσίευαν κάθε μέρα τη φωτογραφία του με μια έκκληση σε κείνους που τυχόν θα τον αναγνώριζαν να ειδο-ποιήσουν τις αρχές. Κανείς όμως δεν άπαντησε.

Ο δολοφόνος χωρίς όνομα κατα-δικάστηκε σε ισούδια δεσμά — στην Ιταλία έχει καταργηθή από καιρό η θανατική ποινή — και πέθανε έ-πειτα από δέκα χρόνια στη φυλα-κή, χωρίς κανείς να μάθη το μυ-στικό του.

Το πεπόνι και τ' ασταχτικά του

Η πατρίς του πεπονιού είναι η Ασία. Από κει, οι Σταυροφόροι το μετέφεραν στην Ευρώπη, όπου δια-οοθηκε ταχυνάτα. Η ύστατης του κατα τον σκότηρα Μπαλλαντ είναι η ακόλουθη:

Νερό	95.—
Νερό	0.60
Λιπαρές ουσίες	0.11
Σάκχαρον	3.72
Κυτταρίνη	0.33
Τέφρα	0.24

Η περιεκτικότης του πεπονιού σε σάκχαρον εξαρτάται από την ω-ριμότητά του, την εποχή του έτους, την ποικιλία του, κλπ. και κυμαί-νεται μεταξύ 1 και 6,8 γραμμα-ριών στα 100.

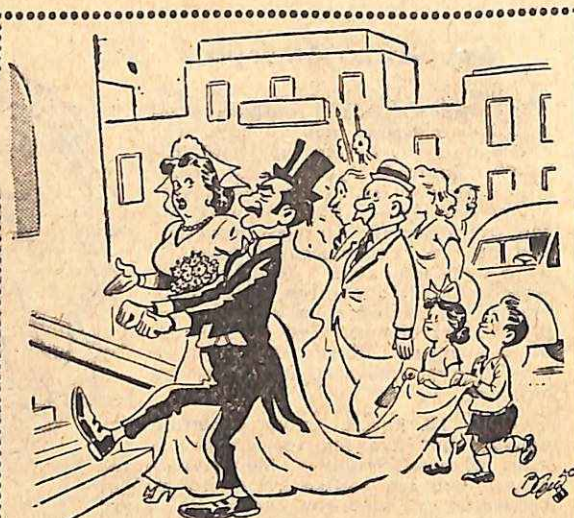
Το πεπόνι περιέχει επίσης βιτα-μίνες C, B1 και A (καροτίνη). Η θρεπτική αξία του πεπονιού είναι πολύ μικρή, εκτός της περιπτώ-σεως που περιέχει άφθονο σάκχα-ρον. Από το άλλο μέρος όμως, είναι εξαιρετο διεγερτικό της όρεξης και διευκολύνει τις εκκρίσεις των γαστρικών υγρών.

Στους ανθρώπους, όμως, που έ-χουν ευαίσθητο έντερικό σωλήνα το πεπόνι αντενδείκνυται γιατί μπορεί να προκαλέση διάρροια, κωλικούς, κλπ. Η συνήθεια να πίνουμε κρασί μετά το πεπόνι μετριάσει κάπως αυτές τις δυσάρεστες συνέπειες, αλλά δεν τις εξαφανίζει εντελώς.

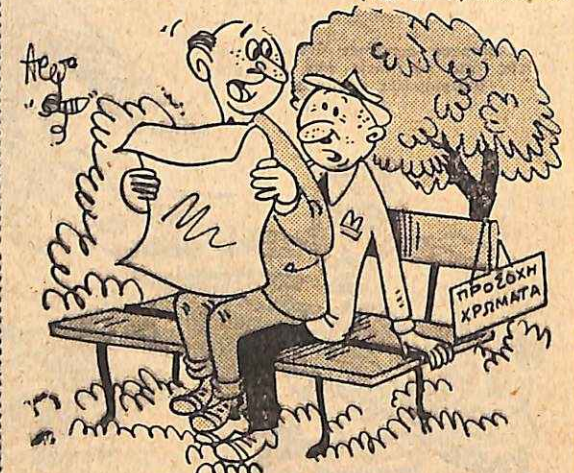
Πολλοί γιατροί συνιστούν το πε-πόνι στους δυσπεπτικούς, τους πά-σχοντας από αιμορροΐδες ή νεφρική λιθίαση, τους αρθρικούς, κλπ. λό-γω των διουρητικών και καθαρτικών ιδιοτήτων του.

Το πεπόνι έχει, τέλος, δροσιστι-κές ιδιότητες, λόγω του αφθόνου νερού που περιέχει.

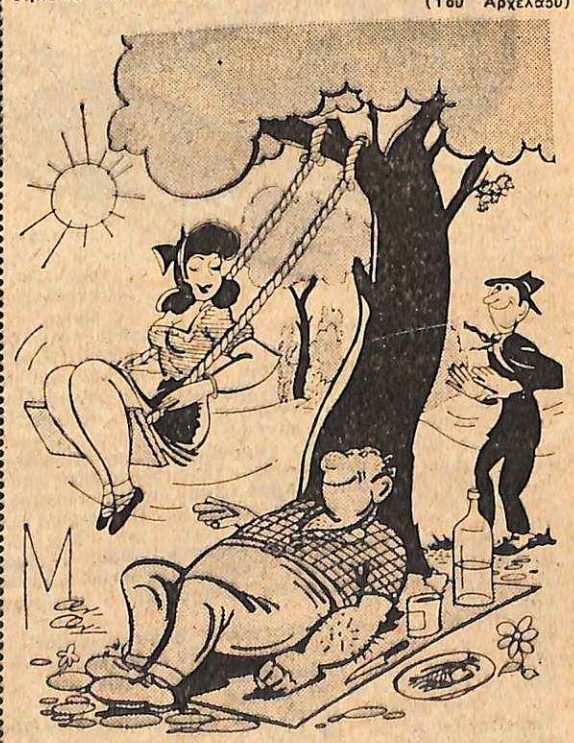
Οι δυσάρεστες συνέπειες που α-ποδίδονται στο πεπόνι όφειλονται συνήθεστερα σε κατάχρησι αυτού του καρπού.

— Έχασε για λίγο, αγάπη μου, τις έπαγγελ-ματικές σου συνήθειες. Για γάμο πηγαίνουμε!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο άνα ιδής: Με συγχωρείτε! Έσείς λερω-θήκατε που λερωθήκατε!...
(Του 'Αρχαίου)

Ο σύζυγος: Μωρέ μπράβο! Καλά που κου-νιέσαι μόνη σου, γιατί βαρύνουνα να σηκωθώ!...
(Του Μ. 'Αναστάσιου)

Μιά καλή καρδιά

Η κ. Μαρίνη, η διάσημη πιανί-στρια είχε φτάσει με τον άντρα της στο Λουτράκι, όπου είχαν μια βίλ-λα. Ήταν μια γυναίκα με ώραίο μαγνητικό βλέμμα, πάντα πλούσια και κομψά ντυμένη. Την τριγύριζε πλήθος θαυμαστών. Αντίθετως ο σύζυγός της ήταν ένας σειμνός, α-πλοϊκός άνθρωπος που στεκόταν πάντα σε μια γωνία σιωπηλός, α-παράκλητος.

Ο κ. Μαρίνης, ύστερα από δέκα έτων γάμο, δεν είχε συνείδησι ακό-μα από την έκπληξή του, για το ότι η Λουκία Φυλλίδη — έτσι λε-γόταν η γυναίκα του πριν την αρ-χή — είχε δεχτή να γίνει δική του. Εκείνη συχνά του έλεγε:

— Πόσο ή απλή και ειλικρ-νής σου στοργή με ξεκουράζει.

Άλλ' και με τα λόγια αυτά ό-κνη του έδειχνε χωρίς να το δέλη ίσως, την απόστασι που υπήρχε με-ταξύ των.

Ένα βράδυ που ο Μαρίνης κα-θόταν στο παράθυρο της βίλλας, άκουσε άξαφνα στα άπανα πάτωμα όπου η γυναίκα του είχε εγκατα-στήσει το γραφείο της, ένα μεγα-λό κρότο.

— Ό! Θεέ μου! ψιθύρισε ο κ. Μαρίνης. Άν έπεσε η καύμενη ή Λουκία!...

Κι' έτρεξε επάνω.

— Δεν είναι τίποτε, του είπε η γυναίκα του που τη βρήκε κλωμή, καθισμένη στο ντιβάνι. Θέλησα ν' ανεβώ σε μια καρέκλα για να φτά-σω στη ζακέρα και γλύστρησα.

Χτύπησε πουντάκι... Πονεί; Μην κινήσει, αγαπημένη μου. Μά-οχι, μη σηκώνεσαι. Κουτάκια, Βλέπεις, πληγώθηκες!... Θα σε με-ταφέρουμε κάτω στο κρεβάτι σου.

Έτσι κι' έγινε.

Ο κ. Μαρίνης ανησυχούσε γιατί η γυναίκα του, ύστερ από δέκα χρό-νια ήταν έτοιμογεννη. Εκείνη θέ-λησε να τον καθησυχάση. Όχι, ό-χι, δεν αισθανότανε παρά λίγο πόνο στα νεφρά. Σε λίγο ήρθε κι' ο για-τρός, που καθησυχάσε τον κ. Μα-ρίνη.

Μετά την αναχώρησι του για-τρού, ο κ. Μαρίνης θυμήθηκε ότι είχε δη στο γραφείο της γυναίκας του ανοιγμένα τα συρτάρια. Σ' αυ-τά ή Λουκία έβαζε διάφορα χαρτιά της προσωπικά. Με το φόβο μη τυ-χόν από περιέργεια οι υπάλλητοι τα σκαλίσουν, ανέθηκε πάνω.

Ορθος μπροστά στο γραφείο, έτοιμαζόταν να κλείση τα συρτάρια, όταν ένα γράμμα, στο οποίο ανα-γνώρισε το γραφικό χαρακτήρα του φίλου τους Στεφανίδη, του γνωστό-ποιητή, τράβηξε την προσοχή του. Άνυποπτος, με μια άθωα περιέρ-γεια, πήρε το γράμμα να το δαβά-

ση. Άλλ' με τις πρώτες λέξεις που διάβασε, ανατρίχασε.

«... Καλώς να έρθη το παιδί αυ-τό, έγραφε ο Στεφανίδης. Ξέρεις ά-πό πόσον καιρό περιμέναμε να γεν-νηθ, τί επιθυμίες, πόσες αγάπες, τί δάκρυα προετοίμασαν τη γέννη-σί του...».

Το γράμμα έτρεμε στα χέρια του κ. Μαρίνη. Τα μάτια του είχαν θα-λώσει. Ένοιωθε στο λαιμό του κα-τί να τον πνίγει. Όσοσο έπεδλη-θηκε στον έαυτο του κι' εξακολού-θησε την ανάγνωσι:

«... Ποιός ξέρει αν το παιδί αυ-τό δεν πραγματοποιήση, ό,τι έμεις ανειρευτήκαμε άπλως. Άλλα κι' αν ακόμα δεν γίνη ο έξοχος νους που ονειροπολώ, κι' αν ακόμα γίνη ένα κοινό πλάσμα, σαν χιλιάδες άλλα, τί χαρά που θα νοιώθω να ξανα-δρίσκω σ' αυτό το άγαπημένο σου βλέμμα, τον ήχο της γλυκειάς σου φωνής!...»

Βέβαια, δεν θα μπόρεση να ζή με το αληθινό του όνομα, το όνομα του πατέρα του, θα ξέρω όμως, ότι είνε δικό μου...».

Ένα δάκρυ έπεσε πάνω στο γράμμα. Ο κ. Μαρίνης δεν ήταν ή-ρωας. Δεν ήταν παρά ένας δυστυ-χισμένος άνθρωπος, γεμάτος άπλο-τητα. Καταλάβαινε την έπιρροή που οι ώραιες αυτές φράσεις θα είχαν στο πνεύμα της Λουκίας. Αυτός δεν ήξερε παρά να την αγαπά, να τη θαυμάζει σιωπηλά. Η απλή του στοργή την ξεκουράζε. Άλλ' δεν την μεθούσε. Δεν της έδινε την έ-ξαρσι που είχε ανάγκη ή καλλιχνι-κή της ψυχή, δεν της άνοιξε τα φτερά της φαντασίας της... Την έ-δλεπε συχνά να είναι άσηχημή. Ο νους της έτρεχε άλλου. Ό! μάν-τευε τώρα ο φτωχός Μαρίνης, τί συνέβαινε στην καρδιά της γυναι-κάς του. Ό,τι ζητούσε ή ψυχή της Λουκίας το εύρισκε στο Στεφανίδη.

Ό, γιατί να βρεθή ανοιχτό αυτό το γραφείο; Και γιατί να μην μπο-ρέση να καταπνίξη την όλβερια πε-ριέργειά του; Θα ήταν τόσο καλό να εξακολουθούσε να ζή ήσυχος, έ-χοντας εμπιστοσύνη στη γυναίκα του, χωρίς να ξέρη... Ένώ τώρα...

Ύστερ από τρεις μέρες ή κ. Μαρίνη έφερε στον κόσμο ένα παι-δί πέντε μηνών νεκρό. Η γέννησι έγινε μια γλυκειά, ήλιόλουστη μέρα. Όταν τελείωσαν όλα, κάλεσαν τον κ. Μαρίνη. Εμπήκε. Ο γιατρός τον ώδηγησε κοντά σ' ένα σωρό μπα-κιών και εκεί είδε το φτωγό νε-κρό πλάσμα. Ήταν άγορι. Το κυτ-ταζε πολλή ώρα. Δεν θα μπορού-σε να καθορίση τα αισθήματα που γέμιζαν την καρδιά του. Άν ζούσε ο μικρός αυτός νομίζοντας τον πα-τέρα, θα ζήτούσε το χέρι του για να κάνει τα πρώτα βήματά του. Και όμως δεν θα μπορούσε να τ' αγα-πήση. Έτσι λοιπόν ή μοίρα έφερε βολικά τα πράγματα, όπως έγιναν.

Την άλλη μέρα, με πολλή προ-σοχή, ο κ. Μαρίνης άπείχασε μέσα σ' ένα τενεκεδάκι κορτί, ένα άπλο-κο μπισκότο, στρωμένο με φυλ-λα λεμονιάς, το δυστυχισμένο έκει-νο πλάσμα. Γύρω από το κορτί έ-δεσε μια κορδέλλα μενεδεβένιο με-τάξι και ύστερα βγήκε και τράβηξε προς το νεκροτάφιο. Ήταν μόνος. Κρατούσε το κορτί και το πνεύμα του κολυμπούσε μέσα σ' έναν άκα-νο σκέψην. Εφώδιζαμένος με την άδεια ένταφισμός παράδωσε στο νεκροτάφιο, το μικρό εκείνο πραγ-ματάκι. Ύστερα, με μικρά βήματα, σοβαρός, μελαγχολικός, χαμένος στη μικρότητά του, γύρισε και ε-ναπήρε την ταπεινή του θέσι κοντά στη γυναίκα του, χωρίς να πάψη να την αγαπά, χωρίς να πάψη νη ότι ήξερε ο άντρας της το μυ-στικό της, την προδοσία της...

Τί είναι το «χτυποκάρδι»

Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας

Η καρδιά του ανθρώπου χτυπάει 72 περίπου φο-ρές στο λεπτό. Κάθε παλμός της άποτελεί μια σύ-στασι που κάνει για ν' αδειάσει και να στείλη το αίμα που περιέχει στα αίμοφρα άγγεία. Ύστερα ξεκουράζεται για μερικές στιγμές και γερμίζει με νέο αίμα.

Οι παλμοί της καρδιάς μας δεν σταματούν καθό-λου, σ' όλο το διάστημα της ζωής μας. Κι' όμως δεν τους αντίλαμπανόμεθα καθόλου, υπό κανονικές συν-θήκες.

Πότε νοιώθουμε το λεγόμενο «χτυποκάρδι»; Όταν, για ένα ή άλλο λόγο, οι παλμοί της καρδιάς γίνουν ισχυρότεροι απ' τους συνηθισμένους.

Αυτό συμβαίνει όταν ταραχθούμε, φοβηθούμε, θυ-μώσουμε ή λαχναρίσουμε. Στην έφηβική ηλικία, κα-θώς και στην εποχή της όριστικής διακοπής των έμ-μηνων, τα χτυποκάρδια είναι αρκετά συνηθισμένα. Άποτελούν επίσης σύμπτωμα νευρασθενείας, χρονιάς δυσπείας, αναιμίας ή πυρετού.

Οι άνθρωποι που κάνουν κατάχρησι καπνού, άλ-κοόλ, τσαγιού, ή καφέ, έχουν συχνά χτυποκάρδια, σαν να θέλη να τους προειδοποιήση έτσι ή καρδιά τους ότι καταστρέφουν σιγά - σιγά τον οργανισμό τους με το πάθος τους.

Τέλος, διάφορες καρδιακές παθήσεις προκαλούν δυνατό κι' ένοχλητικό χτυποκάρδι που παύει ύστερα από ήσυχια και άνάπαυσι.

Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις, ή καρδιά που χτυπάει έτσι έντονα, είναι άπολύτως υγιής, κι' ή αίτια πρέπει ν' αναζητηθή σε κάποια περαστική ισχυρή συγκίνηση.

Το χτυποκάρδι δεν είναι πάντοτε όμοιο. Άλλοτε μάς φαίνεται ότι ή καρδιά μας χτυπάει «σαν γουδο-χέρι» μέσα στο στήθος μας. Άλλοτε πάλι δοκιμάζου-με αντίθετως την έντύπωσι ότι τρεμουλιάζει, σδύνει, χάνεται.

Η θεραπεία συνίσταται κυρίως στην καταπολέ-μηση της αίτίας που προκάλεσε αυτό το σύμπτωμα. Πάντως, πρέπει να καταλάβουμε καλά ότι το χτυπο-κάρδι δεν έχει συνήθως τίποτε το επικίνδυνο κι' ότι δεν σημαίνει άναγκαστικά σοβαρή άρρώστεια. Άν δεν πεισθούμε γι' αυτό, θ' ανησυχούμε διαρκώς, κι' ο φόβος αυτός θα χειροτερεύη την κατάσταση μας. Η άισιοδοξία είναι ή καλύτερη θεραπεία της ταχυπαλ-μίας.

Ενώ στις πραγματικές καρδιακές παθήσεις έπι-βάλλεται συνήθως άπόλυτη άνάπαυσις, δεν συμβαί-νει το ίδιο για το χτυποκάρδι. Άπεναντίας μάλιστα, οι γιατροί συνιστούν σε τέτοια περίπτωσι λίγη γυ-μναστική, ως θεραπευτικό μέσον.

Είναι κάποτε δύσκολο να πεισθ' κανείς ότι το χτυποκάρδι του όφειλεται στο πολύ κάπνισμα ή στην κατάχρησι οινόπνευματος. Τού φαίνεται άπίθανο και παράλογο, εφόσον άλλοι γνωστοί του καπνίζουν και πίνουν περισσότερο, χωρίς να τους ένοχλη καθόλου ή καρδιά τους. Αυτό όμως συμβαίνει γιατί δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι την ίδια ιδιοσυγκρασία. Εκείνο λοιπόν που πειράζει τον ένα, μπορεί νάναι τελείως άδραβές για τον άλλον.

Σε κάθε περίπτωση, όταν υπάρχει χτυποκάρδι, πρέ-πει να περιορίζονται στο ελάχιστο το τσάι κι' ο καφές, γιατί περιέχουν διεγερτική καφεΐνη.

Άν το χτυποκάρδι συνοδεύεται κι' από δυσπεία, εφαρμόζεται ή ανάλογη θεραπεία, δηλ. ή κατα-πολέμησης της δυσπείας.

Όταν υπάρχει κάποια κρυμμένη καρδιακή πάθη-σις, πρέπει βεβαίως να θεραπευθ' αυτή πρώτα.

Πάντως, κατά γενικών κανόνων, για ν' αποφύγετε το χτυποκάρδι, μην ανησυχίτε γι' αυτό και φροντί-ζετε να μην κουράζεσθε σωματικά και πνευματικά και να μην ταραζέσθε.

Ο ξενύχτης

Η κ. Χίλντα Χούντ ζήτησε διαζύγιο, στο Κλή-λαντ της Άμερικής.

— Ο άντρας μου γύριζε στο σπίτι στις 3 ή στις 4 μετά τα μεσάνυχτα, έζηγνησε στο δικαστή. — Και γι' αυτό θέλετε να χωρίσετε; τη ρώτησε εκείνος.

— Ά, όχι! Αυτό δεν μ' ένοιαζε και τόσο. Εκείνο όμως που δεν μπορούσα ν' ανεχθώ, ήταν ή έπιμονή του να με ζυπνίει για να δ' αν ήμουν θυμωμένη για την άρρογορία του!

Κι' ο δικαστής της έδωσε το διαζύγιο.

όδονταλγίαι κεφαλαλγίαι νευραλγίαι
πόννοι της περιόδου
VERAMON
SCHERING A.G. BERLIN

Τ. ΜΑΞΟΥΕ.

Τὰ μηνύματα τοῦ Ἀλλόχ

ταγής καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζίτην καὶ
τῆς πρὸς ἐδὼ κ' Ἰωάν. Παπαγεωργίου

Παράξενο διήγημα

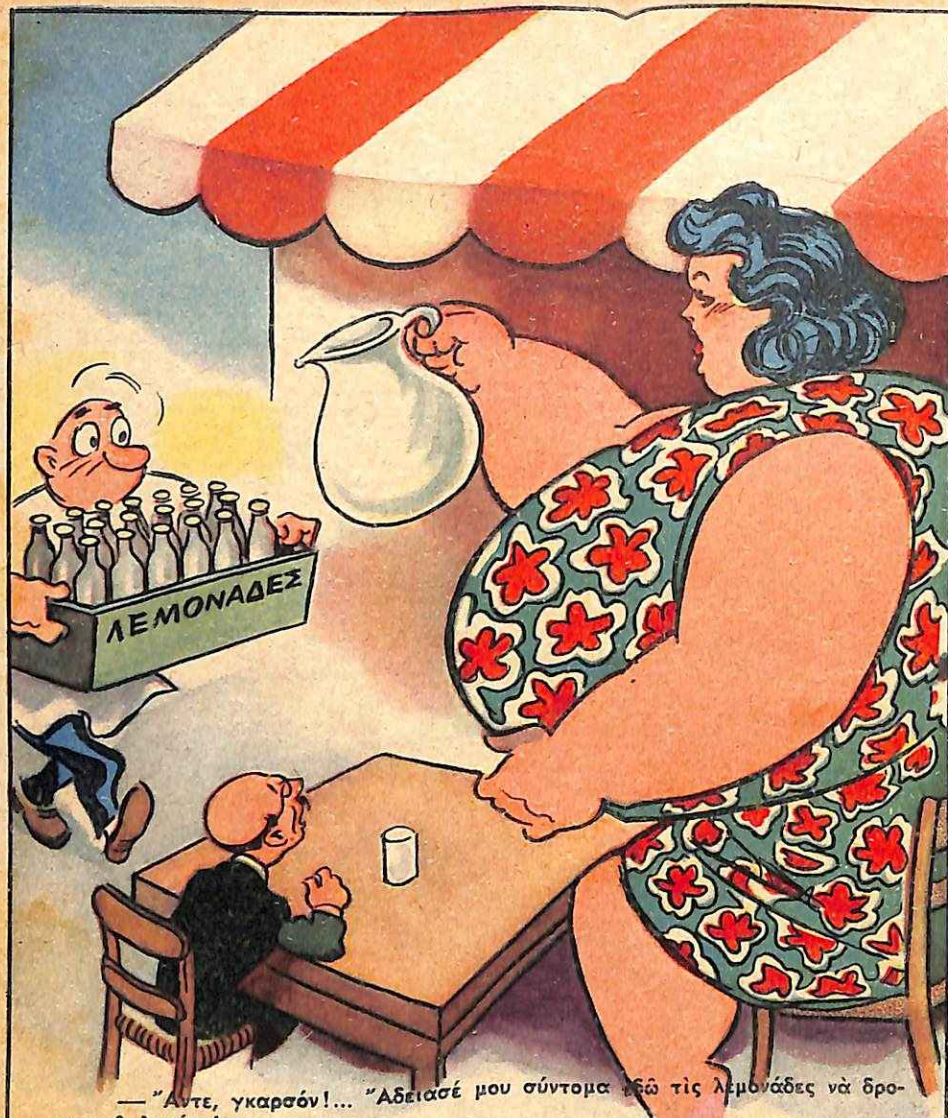
ρυστο ήταν ότι η...
 ρευρισκόταν στο θρίαμβό του, όπως
 είχε ιδῆ καὶ τὸν ἐξευτελισμό του. Για-

δης κι' ἡ ποιότης τῶν τροφίμων κα-
τῆς μπύρας ἐκλεκτή.

Οἱ κίνδυνοι τῶν καλλυντικῶν

μα, καὶ ὄχι σ' έντονο καὶ παχύ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
 Ἱατρός - Δερματολόγος

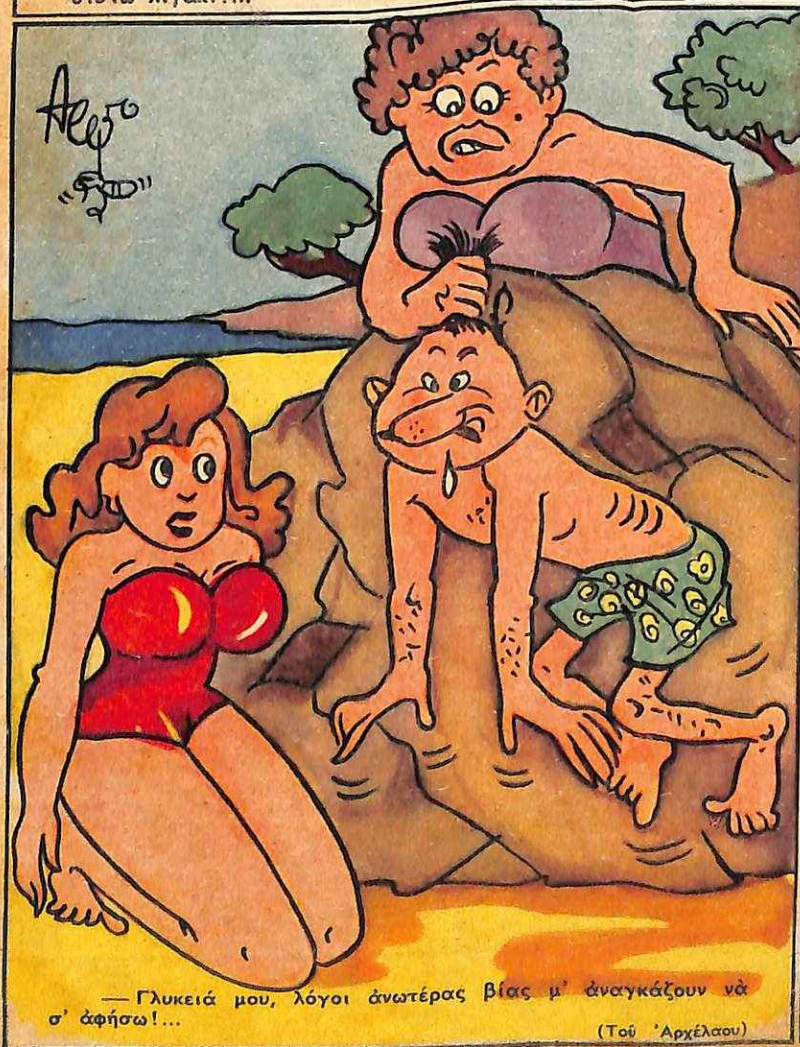

— "Αντε, γκαρσόν!... "Αδειασέ μου σύντομα εδώ τις λεμονάδες να δρο-
σιστώ λιγάκι!...

— Πήγαινε τὰ πιᾶτα μέσα, Μαρία. Συμφιλιώθηκα μὲ τὸν κύριο.

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Γλυκειά μου, λόγοι ανωτέρας βίας μ' αναγκάζουν να σ' αφήσω!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Πῶς μελαγχολήσατε, ἔτσι ἀπότομα, κύριε Τάκη; Οὔτε
τρῶτε, οὔτε τίποτα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)